fondată în 1895
bpt
serie nouă

violeta zamfirescu

Incandescențe

Ilustrația copertei: *Dumitru Verdeș*

violeta zamfirescu

incandescențe

PREFAȚĂ DE PAUL GEORGESCU

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI ● 1985
EDITURA MINERVA ● BUCUREȘTI

PREFAȚĂ

Răsfoind o antologie a liricii feminine românești — care (de ce ?) nu există — se pot face două constatări surprinzătoare. Prima ar fi că partea femeiască, bănuită a fi sentimentală, în stare de romanță sau de tangou, s-a manifestat tîrziu și rar tocmai în lirică. Femeia română a fost mai întîi medic și avocat, profesoară și inginer, om politic și ziaristă, și abia în urmă scriitoare. Devenind scriitoare, însă, ea a preferat proza incisivă și dură, adesea. Debutînd cu o fetiță de geniu, repede secerată — Iulia Hasdeu — poezia femeiască (feminin ar însemna mai altceva) se continuă firav cu Otilia Cazimir și Mia Frollo. Abia în preajma ultimului război are loc debutul excepțional al Mariei Banuș. În acest răstimp apăruseră schițele Sofiei Nădejde, militantă socialistă și ziaristă cu deosebit ecou în epocă, personalitate stimată unanim, romanele de primă însemnătate ale Hortensiei Papadat Bengescu — ce pot sta alături de cele ale lui G. Călinescu sau Camil Petrescu — romanele Henriettei Yvonne Stahl, nuvelele Luciei Demetrius (uitate, din păcate, din pricina romanelor ulterioare schematice și diluate) sau volumele Anișoarei Odeanu. La izbucnirea celui de-al doilea război mondial, proza femeiască românească își dăduse probele de exigență, poezia își șovăia începutul.

A doua observație o continuă pe prima. Proza femeilor este analitică, e drept, ades minuțioasă, dar e severă, incisivă, necru-

ţătoare, cu un cuvînt, anti-feminină. Nu mă refer doar la romanele Hortensiei Papadat-Bengescu, analizate şi caracterizate de Eugen Lovinescu şi G. Călinescu, mai recent de Dana Dumitriu, Ov. S. Crohmălniceanu, Florin Mihăilescu, N. Manolescu şi alţii ; dar cărţi ca *Voica* sau *Ultima Taube* se remarcă prin precizia şi răceala — uneori brutalitatea — analizei. Excepţia întăreşte regula ; prozele „feminine" ale Georgetei M. Cancicov şi Cella Serghi sînt grav avariate literar şi nu vor trece pragul. Aşadar, femeile nu încep cu poezia, ci ajung la ea tîrziu şi puţin ; literar vorbind, literatura lor este, cînd e bună., ne-feminină sau explicit anti-feminină. Asistăm probabil, în literatura noastră, la ceea ce psihologii au numit *protestul viril,* adică refuzul femeilor de a fi închise aprioric într-un cerc tematic, de sentimente şi de expresie decis lor de bărbaţi, dorinţa — sau voinţa lor de a se manifesta ca orice scriitor şi nu numai ca scriitoare condamnate la sentimentalism.

După Eliberare, situaţia constatată nu se schimbă prea mult. Talentul deosebit al Magdei Isanos e repede secerat de o boală nemiloasă. Maria Banuş îşi continuă activitatea inaugurată cu *Bucurie.* Apar două poete noi, foarte harnice, Veronica Porumbacu şi Nina Cassian. La începutul anilor '60, se remarcă Ana Blandiana şi Constanţa Buzea. Numărul poetelor se menţine extrem de redus. Abia în anii .70, asistăm la o adevărată explozie a liricii femeieşti, care schimbă radical situaţia. E prematur să descriem situaţia actuală, dealtfel nici nu ar intra în cadrul prezentării de faţă. Remarcăm că în deceniile cinci, şase şi şapte „protestul viril" continuă. Maria Banuş, Nina Cassian şi Veronica Porumbacu atacă vijelios toate temele. Veronia Porumbacu începe cu lirica militantă, cetăţenească, „bărbătească" în *Generaţia* mea, trece la o poezie a vieţii cotidiene şi sfîrşeşte — ultimele două volume sînt foarte bune — cu o poezie a îndoielii de sine şi, premonitoriu, a reacţiei faţă de extincţie şi *Nimic,* care nu excelează prin feminitate. Nina Cassian se specializează în erotism dar versurile ei intelecuale şi de imaginaţie sînt sec îndrăzneţe, lipsite de senzualitatea necesară. Ciclul, mereu

reluat, al iubirii, e condus cu o virilă hotărîre iar zbuciumul de rigoare se petrece — ca la Holban — exclusiv în cutia craniană ; e vorba de ipoteze, nu de sentimente. Procesul de „virilizare" al literaturii scrise de femei, tonul ei decis și lipsit de sentimentalitate are pricini complexe, îndeosebi sociale, pe care nu e cazul să le analizăm aici ; concentrat spus, romînca a vrut să fie *scriitor à part entière,* iar nu *scriitoare* limitată la sentimente cu precădere duioase.

Care este locul Violetei Zamfirescu în cadrul acestei scheme fatal schematice ? Care este aportul ei specific ? Anticipînd, vom afirmă că ea trebuie trecută în același capitol cu Nina Cassian și Veronica Porumbacu. Faptul că Violeta Zamfirescu „apare" mai tîrziu nu trebuie să ne înșele. Aceeași frenezie a participării și publicării, aceeași voință de a „ataca" toate temele și de a aborda poezia cetățenească — și chiar politică — asemenea lui Beniuc, Jebeleanu sau Boureanu ; aceeași hotărîre de a folosi un ton „bărbătesc" în poezia patriotică. Desigur, e vorba aici de „epocă" în dublul sens ; acela al solicitării, al „comenzii sociale", dar și faptul indiscutabil că *trăirea* unor evenimente istorice a făcut ca „politica" să intre în componentele vieții intime, să devină pasiune și sentiment. Dar la Violeta Zamfirescu este vorba și de o vocație autentică pentru *res — publica,* susținută de un caracter decis și dinamic-războtător. De asemenea, să spunem că, în ceea ce are mai izbutit, poezia ei se asemuie, prin senzorialitate, mai de grabă cu aceea a Mariei Banuș.

Poate că, într-o măsură, ceea ce a dat poeziei sale un caracter decis și, cîteodată aspru, să fie și faptul că această craioveancă isteață a dat, prea de timpuriu, piept cu partea grea a vieții. Chiar de la pubertate, printr-o lungă maladie a mamei, ea devine o mică gospodină ducînd grijile fraților mai mici ; nu e vreme de joacă și timp de răsfăț ! Deși scrie versuri de la opt ani — și va continua să scrie mereu — debutul ei e dificil. Colegi de generație, instalați cu doi-trei ani înainte în presa centrală, îi barează primul avînt. Violeta Zamfirescu pornește pe drumul mai lung al debutului ; cenacle, reviste periferice, întîlniri cu

cititorii din provincie, și apoi redebutul la *Luceafărul* și *Gazeta literară*. Probabil că această „întîrziere" a făcut ca numele Violetei Zamfirescu să nu fie menționat în articole alături de al colegelor doar cu doi-trei ani mai tinere, Nina Cassian și Veronica Porumbacu. Poate și o mai lentă adaptare la tonul momentului. Fapt este că în ultimele lustre — bibliografia stă mărturie ! — Violeta Zamfirescu și-a luat revanșa.

Dintr-o discuție cu autoarea rezultă că ea scrie o „poezie de dimineață" atît la propriu cît și la figurat, deschisă adică spre zi, spre lume, spre valorile stenice, în care predomină muzicalitatea. Termenul de „claritate" revine în discursul ei aproape obsesiv și înțeleg că e puțin o claritate a expresiei, cît un senin al sufletului. Pentru poetă există o relație strînsă între sensibilitate și luciditate, aș zice o stare de trezie ; îi place să aibă mintea limpede. Dacă în versurile civice se pune accentul pe forța creatoare a omului, în poezia de dragoste apare o dialectică a sentimentelor, altfel zicînd capacitatea sentimentelor de a evolua de a se transforma mereu. Vîrsta poeziei sale este tinerețea în care se manifestă ades, sentimentul cîmpiei și al apelor. Ultima etapă a creației marchează o propensiune spre aspectele aspre ale iubirii.

Volumul *Lacrima pietrei* 1981 este o alegere severă a producției noi, decantată de epic declamatoric, o abură de vis și melancolie. O lumină difuză izvodește din lucruri și din pietre, se ivește insistent poezia *fragilului.*

Dintr-o activitate revărsată, Violeta Zamfirescu și-a ales un număr de poezii pentru volumul reprezentativ intitulat *Incandescențe.* Am selectat cu atenție un număr de versuri ce alcătuiesc — cred — filonul caracteristic, specific Violetei Zamfirescu și care prin realizarea sa justifică situarea ei printre reprezentantele liricii feminine contemporane. Este vorba de patruzeci și șapte de poeme : *Pedeapsă de viață lungă, Picură cîntecul de ciocîrlii, Și tot ascuns e începutul dimineții, O nemărgine mă ține, Și mă îmbrac din nou în vîntul ierburilor, Doină de Jiu, Nunta fructelor, Vîslele se loveau numai de valuri, Pe rîu*

Candoare, Fermecatul ochi, Nu-mi va fi dor, Norii, Aud leagănul din sînge asfinţind tîrziu, Stare de dragoste, Întîi să mai jucăm rustemele, Bîlci la cîmpie, Dimineaţa mea, Să-mpart iar bucuriile, Neastîmpăr, Aici mereu, Cîmpie, Blînd, Primăvară pe pămîntul meu, Eu mă înalţ, La toamna minune, La frunza roşie, Clipă, Soare, Cîntec de toamnă, Zare marină, Cînd aţipeşti pămîntule ?, Lebădă roşie, Carusel, Doină de ploaie, Fluierar, Uitucă, Dans de aburi, Numai noi, Armindeni, Anotimp sensibil, Au fost doar plopii, Insulă, Maree, Fagure curat de crin, Soare de pace, Văl.

Ţinînd seama, deci, şi de bogăţia tematică, nu vom face o descriere sistematică a întregului volum — în care poezia patriotică este bine reprezentată — ci vom urmări acest filon specific. Poezia Violetei Zamfirescu se situează în zona tradiţional moderată. La analiza în retortă descoperim influenţe din suavele argheziene, sau uneori „aburi" somnoroasă din Blaga. Poeta însă nu e o peisagistă ; liricele ei sînt stări de spirit, sentimente senzorializate cu ajutorul unor elemente ale naturii. Versurile ei solare, robuste, vitale, recurg la ape, păduri şi cîmpii pentru a-şi manifesta senzaţiile puternice. Ca orice vitalistă, nu ignoră durerea, îndoiala, risipirea... dar reuşeşte a le ţine piept şi, finalmente, a le înfrînge. Poezia se împleteşte cel mai adesea, din lumină multă şi elemente vegetale.

O poezie, deci, diurnă şi solară în care se manifestă setea de a fi :

„Numai o dată m-a-nsemnat
Nunta miresmelor de iulie,
Cînd m-am încolăcit spre soare
Ca pe un trunchi sărutînd ziua."

(Pedeapsă de viaţă lungă)

Sentimentul reînnoirii, al speranţei, e sugerat prin notaţii scurte de împrimăvărare :

„O ciutură în asfinţire,
Muşcate căutîndu-şi alt văzduh,

Mireasma primăverii,
Nori lunecînd spre scufundarea serii."

(Picură cîntecul de ciocîrlii)

Poezie, ziceam, matinală :

„*Ce albi sînt vișinii,*
Sui deal cu ameţeli de soare,
M-a nins în vis poate,
. . . . . .
Să fiu surîs, lumină visătoare,
Cu trup bolnav de veșnică schimbare.

Trezită, buzele îmi tremurară,
Sublim blestem,
E poate să îmi rup, mereu
Veșmîntul cenușiu de-aseară."

(Și tot ascuns e începutul dimineţii)

În *Ies la rouă*, poem cu înfiorări de Sburător, „*Tot culoare fast și stingeri*" — se aude o candoare matinală :

„*Diafan la trup mă doare*
Luna cerului din vine."

Chiar cînd apar morţii ce „stau scufundaţi în umbra lor, subţiri", melanholia e stenică :

„*Drumeagul vechi s-a șters,*
Ascuns în grîu,
Ori tras în guși de ciocîrlii
Iubindu-și soarele."

(Și mă îmbrac din nou în vîntul ierburilor)

Zefirul ușor al ierburilor împrăștie negurile. O *Doină de Jiu* schimbă amarul nucetului în aur solar : „*Pe mure mai crude, /*

Iar soare aprins". Un poem sugestiv numit *Nunta fructelor* cuprinde o „lacrimă de fraged în amar" :

„Ce duhuri dezbrăcate
Legănau roz pe ramuri,
Cald sîngera cu păsări,
Gușa luminii spartă."

Acest sentiment al înnoirii continue apare — tot floral — în *Candoare.*

„Mai stins aud meri înflorind,
Fragezii muguri, strigînd
Minunile cîte mai sînt
În neștiut, nesăvîrșite pe pămînt."

Durerea, îndoiala, sînt fără panică, respirînd — în adînc — încredere :

„Te voi roti pe suflet pînă îți va fi floare
Inima... E seară. E pămînt. Și bine
Pare-n ochii lumii, Doamne — nor, mă doare
Ploaia de cenușă risipită-n mine."

(F e r m e c a t u l o c h i)

În fața spațiului de după moarte, poeta adoptă o atitudine de nepăsare — *„Eu doar nemișcarea o-ntîmpin cu silă"* — iar poemul, în loc de a fi lugubru, sfîrșește stenic :

„Și soarele meu pare barcă de floare
Aur — cu nopți petrecînd peste mare —
Ziua la nuntă cu țărmul trăgînd
Între ape și vînt
Soarele meu."

(N u - m i v a f i d o r)

Aceeași atitudine din *Aud leagănul...*

„Aud
Leagănul din sînge
Asfințind tîrziu
Pe risipa fructelor, nepăsător."

Un țipăt în somn — un coșmar — înseamnă doar că ochiul s-a scuturat de urît *(Stare firavă)*. Nevoia de însingurată, liniște ține puțin ; întinsă pe pămînt, în ierburi, cu ochii închiși, poeta țîșnește cu vigoare :

„M-am arcuit, am țîșnit în picioare,
Nu puteam, nu, printre morți să mă număr.
Ce dor îmi era de vîltoare,
S-arunc cerul cu stele pe umăr."

(Să-mpart iar bucuriile)

Ea însăși se definește ca o risipă-n vînt :

„Da. Neastîmpărul e fără leac,
Cu mine niciodată nu mă-mpac,
Poate așa mi-e sufletul ursit,
Să nu-și găsească tihnă nici sfîrșit."

Titlul poeziei *Neastîmpăr* e caracteristic. Violeta Zamfirescu își cheltuiește cu plăcere vitalitatea în gesturi și umblet, iar clipele de răgaz, de contemplare sau întristare chiar, sînt doar popasuri fecunde într-un perpetuu neastîmpăr. Ce-i drept, acest fruct al vieții are *„Sîmbure piatră și statornicie" (Aici mereu)*.

Dealtfel, autoarea se definește bine ;

„Mutîndu-mi orizontul, secundei de tristețe
Otrava-i smulg jucînd-o, ca vracii șerpii-n mînă,
Nu voi răzbi fîntînă de lacrimi să mă-nvețe
Să mă preschimb în scorbură ca salcia bătrînă."

(Cîmpie)

Sigur, fără secunda de tristețe și otravă, liniștea activă s-ar transforma în plată mulțumire de sine, ea constituie un răgaz de adîncire, de reflectare asupra existenței și a vieții sociale, dar și un arc de țîșnire iar. Chiar cînd colții îi picură în sînge venin, otrava, *„mă-mbată ca un vin"*, o mutație deci în intensitate euforică *(Blînd)*. Universul poeziei e cu precădere rural și naturist, întoarcerea la natură producînd regenerare psihică și chiar fiziologică *(Primăvară pe pămîntul meu)*, iar limbajul metaforic e împrumutat aceluiași domeniu :

„Mi-e drag să îmi spăl fața în tărie
Și mîinile să mi le joc în nori,
Pînă mă prinde dorul de cîmpie,
De lubenițe, grîu, porumb și flori."

(C î n d)

Forță regeneratoare au nu numai primăvara și vara, ci și toamna plină de rod :

„Statornicindu-mă lumină, dragoste fără vindecare,
Nebiruită par de clipă ? Poți cu un fulg să mă omori,
De nu m-aș aduna mai pură, de nu m-aș reclădi la soare."

(L a t o a m n a m i n u n e)

Poate că poeta s-a prins cel mai bine între aceste două versuri *„cîtec și lacrimă trec prin oglinzi"* *(La frunza roșie)* sau :

„M-ating ca pe un fruct prea copt, să cad nebună
Prin frunză de-ndoială."

(C î n d a ț i p e ș t i, p ă m î n t u l e ?)

sau :

„Dar eu, cristalul apei îl sparg s-adun scîntei"

(C î n t e c d e t o a m n ă)

Exemplele ar putea fi continuate dar ne oprim aici.

Desigur, cum am mai spus, atît tematic cît și ca gamă a sentimentelor, poezia Violetei Zamfirescu e cu mult mai variată ; ne-a plăcut însă a înainta pe filonul cel mai reprezentativ și propriu în care poeta definindu-se cît mai personal s-a exprimat artisticește cît mai plenar. Poezia ei este vitală, însorită, dinamică și capabilă de reînnoiri exprimînd, în metafore cu precădere naturiste, e concepție umanistă în sens larg. Robustețea nu exclude grația :

„Prin frunziș mai văd făptură
Cum răsare iar la mers,
Dintr-un ochi de univers
Ca din spuma mării pură.

Soare, dacă vin încet
Tot albină călătoare,
Mă mai certi pentru candoare
Și umbrișul din nucet ?“

PAUL GEORGESCU

NOTĂ BIO-BIBLIOGROFICĂ

Violeta Zamfirescu (Violeta Lăzăroiu) s-a născut la Craiova, la 21 iulie 1920. Studii organizate începe în anul 1925 la Craiova. în 1936, continuă ultimele clase de liceu în București luîndu-și bacalaureatul științific în 1939. Urmează la Facultatea de drept din București pînă în 1944. Studii suplimentare, de limbă și literatură franceză, germană, muzică și pictură. Debutează în anul 1951 cu poezie în *Viața românească* și cu reportaj în *Viața Capitalei.* În 1954 este aleasă membră a Uniunii Scriitorilor. Din toamna anului 1954 lucrează ca redactor la revistele literare: *Gazeta literară, Luceafărul,* la Radiodifuziune și la Editura Eminescu, pînă în vara anului 1971.

VOLUME APĂRUTE

1955 *Inima omului,* versuri, Ed. Tineretului, București.
1957 *Iarba dragostei,* versuri, E.S.P.L.A., București.
1957 *Rodul pămîntului,* versuri pentru copii, Ed. Tineretului, București.
1960 *Ceasul de slavă,* Versuri, E.S.P.L.A., București.
1961 *Grădina soarelui,* versuri pentru copii, Ed. Tineretului, București.

1963 *Liniștea vîntului,* versuri, E.S.P.L.A., București.
1964 *Frumusețe continuă,* versuri, Ed. Tineretului, București.
1965 *La gură de rai,* versuri, Ed. Tineretului, București.
1966 *Ziua șasea,* versuri, E.P.L., București.
1967 *Duminecă,* versuri, Ed. Tineretului, București.
1968 *Dragoste,* versuri, Ed. Tineretului, București.
1969 *Nuntă cu zei,* versuri, E.P.L., București.
1969 *Colind de primăvară,* versuri pentru copii, Ed. Tineretului, București.
1970 *Poezii pentru copii,* Ed. Ion Creangă, București.
1970 *La poarta celor care dorm poeme dramatice (Gheorghe Șincai și Lumea și cucul),* Ed Eminescu, București.
1970 *Inia Dinia,* versuri, Ed. Eminescu, București.
1972 *Poezie,* Ed. Eminescu, București.
1972 *Pedeapsă de viață lungă,* versuri, Ed. Albatros, București.
1974 *Cei de la Casa pîndarului,* proză, Ed. Eminescu, București.
1975 *Simfonie,* versuri, Ed. Eminescu, București.
1977 *În aerul vibrînd,* versuri, Ed. Cartea Românească, București.
1979 *Trandafirul cerului,* poem, (Nicolae Bălcescu), Ed. Ion Creangă, București.
1980 *O lume pentru toți,* proză, Ed. Sport Turism, București.
1980 *Îndrăgostiții triști,* proză, Ed. Eminescu, București.
1981 *Lacrima pietrei,* versuri, Ed. Cartea Românească, București.
1982 *Incandescența miezului,* versuri, Ed. Eminescu, București.

TRADUCERI

1970 ***Din lirica japoneză,*** antologie alcătuită cu Ion Acsan, Dan Constantinescu, Ioanichie Olteanu, Virgil Teodorescu și Vasile Zamfir, cuvînt înainte de Vasile Nicolescu, Ed. Univers, București.

INIMA OMULUI

1955

MÎNDRIE

Spre toamnă, cînd simți liniștea crescînd,
Cînd urșii-n munte-și pregătesc iernatul,
Cînd izbucnește-n flăcări Retezatul
Și codrii își dezbracă-apoi pe rînd,

La noi sînt nunți cu obicei străvechi,
Flăcăii-nfig prăjini în bătătură,
În vîrf e plosca grea de băutură
C-un pumn de bani legați după urechi.

Prăjina-i naltă, lunecoasă tare,
Iar cel ce plosca, banii îi dezleagă,
Cinstit de toți nuntașii-i noaptea-ntreagă
Și joacă cea mai mîndră fată mare.

Îmi amintesc de obiceiul nunții,
Privind în zări o tînără echipă
Suind pe cea mai povîrnită-aripă,
Să cerceteze pînă-n piscuri munții,

Pieptiș urcînd, luptînd din răsputere
Cu piatra lunecoasă și cu vîntul,
Ei scormonesc pămîntul din adîncul
Stîncoaselor zgîrcite și stinghere.

De-nalturi ameţiţi, legaţi cu sfori,
Smuciţi de vînt, abia înaintează,
Şi răzemaţi de cer, către amiază,
Îi văd spre vîrfuri, dincolo de nori.

ACEEAŞI SEVĂ

Mirosul de huilă, de fum, de antracit,
Învăluieşte ferigi şi brazi şi primăvară,
Îl răspîndeşte Jiul cu val neliniştit,
Şi tu, prieten, care azi cînţi întîia oară.

Mirosul de huilă-l porţi în palme-n sînge,
Şi pe obrazul negru, tăiat în unghiuri drepte,
Pe care lumea neagră a minei se răsfrînge,
Cînd munţii împreună-i suim ca nişte trepte.

De aspra fericire îmi spui, fiind minerul
Mai mut decît sînt munţii, cînd îi propteşti în spate
Asculţi doar sub ciocane pămîntul cum se zbate,
Şi nu mai văd nici brazii, şi nu mai văd nici cerul.

Simţi mîna de prieten ce m-a-ndemnat spre mina
Întunecoasă unde dureri s-au petrecut,
Tovarăş din adîncul ce secole-a tăcut ?
Şi soră sînt cu iarba, cu bradul, cu lumina.

E-o-ncăierare surdă între oameni şi cărbuni,
E lupta uriaşă între oameni şi-ntre munţi !
E biruinţa noastră care azvîrle punţi
Spre mîine din trecutul atîtor robi străbuni !

În tine rîd minerii, spărgînd cărări în stîncă,
În mine rîd țăranii răscoalelor de ieri,
Noi am pornit prin munții acestei primăveri
Purtînd aceeași sevă amară și adîncă.

Întreg văzduhul parcă îl rezemăm de umăr,
Ne bate azi în inimi tot freamătul din țară.
Ascultă, munții cîntă din ram de codru tînăr,
Mai sus ca noi nici vulturi nu mai zboară.

Fug norii spre prăpăstii, mai sus ca noi doar vise
Pe care le culegem trudind pe-al nostru drum.
Noi vom pătrunde toate cărările închise,
Vom lumina cu soarele acestui Mai de-acum !

MĂRTURISIRE

Minunea unui piersic înflorit ?
Sau vîntul cu miros primăvăratec
În inima-mi închisă-au răscolit
Mireasma crudă-a dorului zănatec ?

Ți-aș aminti de dragoste, de flori...
Dar rîd, jucîndu-mă c-un pumn de glume,
Ele-mi ascund privirile, anume,
Ce strălucesc în lacrimi uneori.

Cum nu-ți sînt dragă e mai bine-așa.
Să nu mai simți în preajmă dorul meu.
Mă arde uneori. Îmi este greu.
Știi ? Ca strămoșii-n codru-aș blestema !

ION AL MARE

(fragmente)

Clipe lungi fără măsură...
Ca înfipt în țărnă pare
Ion, cu mîna-n cingătoare.
Ochii-albaștrii-s suri de ură.

Cînele-i spre roib se-asmute,
A-nțeles serdarul ce e.
Înlemni, cînd din bordeie
Se iscară chipuri mute.

— Hei, boiere, și dulăul
Se zburlește, dă de știre
Că nu-s pravili de oprire
Răul să-ți plătim cu răul.

— Să nu răzvrătești cătunul,
Șarlă, crezi că mi-este frică ?
Te alint c-un glonte-n chică,
De guiți ca-n două-și-unu !

Ion Pandurul zis, ăl Mare,
Însemnat cîndva de flintă,
A scrîșnit privindu-l țintă :
— Om vedea care pe care !

*

E sfînta Duminecă,
Domnii se cuminecă.

Stă Piscan serdar,
Chefuind la el
Într-un ietăcel,
Cu jupîn pîrgar,

Și-un ceauș ce știe
Din arcuș să toarne-n inimi veselie.

*

La răscruci, în crișma rea,
Beau rumînii și lăsau
Zornăindu-și pe tejghea
Tot ce brumă mai aveau.

*

De mijloc ținîndu-se lanț,
Perechile-alunecă-n danț.

Femei legănîndu-se moi,
Se-alîntă cu umerii goi,
Din brațe în brațe trecînd.

Le-nlănțuie domnii pe rînd,
„Lioni" cu surtucul în dungi,
Sau iuncheri cu cizmele lungi...

Și-atunci cînd apar în salon
Polcovnici ca Jorj Solomon,
Surîd într-un mic reverans,
Și-alt danț încep în balans.

Tavanul, sclipind ca un fund de tingire,
Revarsă lumină bogată,
Pe rochiile largi, pe divane, caşmire,
Pe jilțuri cu rama-ncrustată.

Din margini bîrfesc boieroaicele grase,
Venin împroșcînd peste fete,
— Sînt prea decoltate și prea zgomotoase,
Sînt, vai, *ma chéri*, deșuchiete.

Mai colo-n salonul cu greu policandru,
Boierii în scumpe-anterie,
Umbriți de lămîi și smicele de leandru,
Pe-o carte aruncă-o moșie.

Boierul Bibescu e gazda-nsemnată,
Cu mantia-n aur tivită,
Zîmbea, nu a fost în Craiova vreodată
Petrecere-așa strălucită.

Servesc arnăuții, cu fesuri roșcate,
Cafele și dulci baclavale,
Feciorii în straie frumos găitănate
Șampanie-aduc pe tablale.

Licoarea de Franța să șiruie-n spume
Nu prea pomenise Oltenia,
Și-acum tot sorbind să o grăduie, cum e,
Îndeamnă la rîs drăcovenia.

Stăpînit de gînduri rele
Cum să pună satu-n par,
Piscan uită că și el e
De curînd boier, serdar.

Și așteaptă neguros,
Gălbejit de drum și teamă,
Mult timp nebăgat în seamă
Lîngă ușile din dos.

Cum stătea-nghețat pe trepte,
El, Călin Piscan, serdar,
Iar simțea un gînd amar ;
Porcii, cum îl fac s-aștepte !

Cu atît pămînt cît are,
La Bibești nicicînd n-a fost
Invitat pe ușa mare,
O ține una, că-i neam prost.

Îl priveau tot arendaș ?
Simțea-n gît un nod de ciudă,
Boieria lui mai crudă
Visa sînge de clăcaș.

Praf să facă satul, scrum.
Dorobanți și tunuri multe
A venit să ceară-acum.
Și el, domnul, să-l insulte ?

IARBA DRAGOSTEI

1957

TOT CAUT

Nemărginirea sufletului doare.
Atunci cînd bucuria-n mine joacă,
Mai vreau un zbor, o flacără, o floare,
Mă zbat, le am și iar rămîn săracă.

Nemărginirea sufletului țipă.
Beau mierea mea trudită pe-ndelete,
Și-un vultur poate bate din aripă,
Și iar nu am astîmpăr, și mi-e sete.

Nemărginirea sufletului arde.
Mi-acopăr somnul cu argint din lună,
Și-un dor mă biciuie cu aspre joarde,
Să aflu-n raze ce puteri se-adună.

Nemărginirea cînd o las s-asculte
Un greier care țîrîie sub grindă,
În suflet îmi răsfiră drumuri multe,
Argintul viu al gîndului colindă !

Eu nu știu cum prin ierburi, prin tărie,
Neliniștea îmi pierd s-o aflu iar,
Și nici de ce tot caut din vecie
Nemărginirii mele un hotar.

RÎDEAU CIREȘII

Eu așternui cu primăvara praznic
Neliniștind tot frunzăretu-n muguri,
Cînd străluci un fulger între cruguri,
Și martie tună întîi năpraznic.

Și m-am oprit printre cireși sălbatici,
Rugîndu-mi primăvara să rămîie,
Așa, cu iarba-i nici pîn-la călcîie,
Și-au izbucnit cireșii-n flori zănatici.

Rîdeau, rîdeau cireșii mei sălbatici.

AZI AM ÎNSERAT PE SUB DUZI

Azi am scuturat cu fetița mea dude și rouă,
Am înserat pe sub duzi,
Și se prefăcuse parcă roua în stele,
Lunecînd către tîmplele mele,
Stelele îmbrăcau haine de juzi,
Judecînd
Dacă am picurat în cuvinte,
Măcar într-un rînd,
O frîntură de suflet
Fierbinte,
Un răsuflet din atîta comoară
Ce mă tot bîntuie, mă înfioară.

Azi, înserînd pe sub duzi,
Am dat cu mingea de-a dura,

Am sărutat mîna Mariei
Și mi-am umplut sufletul și gura
De gustul dudelor și al copilăriei.

CÎNTEC DE TOAMNĂ

Cu piersici, toamna mea, cu nuci mă amăgești,
Cu must mă-mbeți, uitînd cum prin albastrele tării
Alunecă sălbaticele rațe peste mii
Și mii de kilometri de visuri omenești.

Mi-aprinzi pădurea-n flăcări la fel ca-n orice veac,
Răstorni cu-aceleași baniți porumb și griji mărunte,
Cobori aceleași turme și fluiere din munte,
În suflet îmi întîrzii, cu ele să mă-mpac.

Cînd eu cristalul apei îl sparg s-adun scîntei,
Și fac viori din stîlpii cu volți și tensiuni,
Vibrația luminii îmi lunecă prin pruni,
Și tu întinzi tot șoapte subțiri de funigei.

Privirea mea ca fînul, din fîn mi-am înălțat,
Cu mîna care poate mi-a fost cîndva aripă,
Mi-am răscolit tăria, țărîna mea ce țipă
Să-i aflu noi tipare, s-o schimb neîncetat.

Și tu, cu vîntul fluieri prin frunze tot ca ieri,
Cu nuci și-un pumn de zile doar timpul îmi măsori,
Și eu din thoriu, toamnă învechită, scutur flori,
Petale minerale cu tone de puteri.

CE BINE ESTE CĂ NU ȘTIU DE AZI

Se-apleacă toamna-n Dunăre să bea,
Se hîrjonesc în trestii pui de lup,
Și pescărușii smintiți din țărm se rup
Să-i joace vîntul în văzduh cum vrea.

Răsună-n palma frunzelor pe grui
O darabană-a nucilor căzînd,
Sînt criță de mireasma din gutui
Și gurguiete coapte rînd pe rînd.

Mă cheamă apele să mă mai scald
În valuri de lumină și culori,
Și totuși, Dunăre-vioară-n zori
Nu te-oi mai răscoli cu brațu-mi cald ?

Și totuși, iarnă, trebuie să cazi
Stingînd luminile din preajma mea ?
Ce bine este că nu știu de azi
În care zi pămîntu-mi va-ngheța.

PE DUNĂRE

Alunecam pe Dunăre-ntre-o barcă,
Purtată printre valuri de-o tătarcă,
Era o noapte numai cer și stele,
Și mîngîiam mînuța fetei mele

Cădea atîta aur vechi în apă,
Cădeau atîtea stele-n galaxii,
În suflet mi se tot zbătea să-ncapă
O rază rătăcită din tării.

Alunecam încet spre taliane,
Pescarii le-ntinseseră din zori,
Visam s-ating cu mîinile profane
Comorile de pești strălucitori.

Să îmi rămîie-n inimă o boare
Din noaptea care-a nuferi mirosea,
Cînd farul clipocind în depărtare
Chema pescarii către cherhana.

Alunecam pe Dunăre-ntr-o barcă.
Ținînd în mînă, mîna fetei mele,
Și era noaptea numai cer și stele,
Și ne purta prin valuri o tătarcă.

UITE!

Uite, pădurile parcă dorm
Aiurînd printre frunze în somn,
Rodul lor îngropat după stînci
Scoate puieții-n lumină pe brînci,
Uite, feriga se sperie ușor
Pierzîndu-și polenul din fiece spor,
Și primăvara iese la fel
Cu frunza zbîrnel.

Numai apele, apele, poteci viorii,
Le auzi cum răsuflă ? Sînt vii !
Numai apele, apele își spintecă vad
Cu suflet nomad.

Spuma lor de pietre se zbate,
Știind să calce cărări neumblate...

Și cînd după puii de vulpi și de urs
Îmi socotesc timpul care s-a scurs,
Îmi aud inima vuind ca o apă
Cum în stîncile gîndului sapă.

SĂ ȚINĂ MINTE !

Pămînt al patriei, grădină, roade,
Din care trupul fetei mele crește,
Cu apele ce duc pe val balade,
Cu frunzele ce cîntă românește !

Eu fata am s-o port pe la troițe
Cu chipul șters și iarba amăruie,
În care seara țîrîie tomnițe,
S-aprindem lîngă lespezi flăcăruie !

Vreau s-o cunoască munții și cîmpia,
Și toate ierburile-nfiorate,
Să i se zbată-n suflet ciocîrlia
Cînd ar mai auzi oftînd un frate.

Am să-i strecor în inimă, fierbinte,
Din toate răzmeriţele fărîmă,
Să ţină minte, da, să ţină minte
Cîţi morţi ne judecă de sub ţărînă !

MĂ ÎNALŢ

Mă înalţ pe creste dimineaţă,
Şi trec prin norii albi ca prin inel,
Trezindu-mă cu cerul faţă-n faţă,
Nici nu mai ştiu cîte vorbesc cu el.

Poate cum soarele şi bolta toată
Răstoarnă zarea de neant în om,
Cum fără ele, iarbă, cîntec, pom,
Ar sta posomorîte, ger şi zloată.

Poate cum gîndul lunecă pe stele
Cercînd adîncul tainelor din ele,
Sau cum spre lună îmi visez poteci
Uitînd că-i astrul craterelor reci.

Mi-e drag să îmi spăl faţa în tărie,
Şi mîinile să mi le joc în nori,
Pînă mă prinde dorul de cîmpie,
De lubeniţe, grîu, porumb şi flori.

Şi las cleştarul pădurit cu stele
Să mă întorc, pămîntul meu iubit
Cu oameni dragi, printre amurguri grele,
Unde adorm tot somn de om trudit.

PRIMĂVARA PE PĂMÎNTUL MEU

Cînd mă credeam că-s Statu-Barbă-Cot,
Ştiam s-ademen şerpii de pe grind,
Să cînt la sărbători cîte-un colind,
Şi oul de sub presură să-l scot.

Mă mai scufund în Jiul meu în zori,
Pasc iezii cu miros de lapte crud,
Şi parcă primăvara mi-o aud
Gonind din sînge-n risipiţii nori.

Şi astăzi mai adorm pe unde-apuc,
Cu ierburi mă-nvelesc, sorbind puteri
Din brazda mea de azi, din cea de ieri,
Şi din rătăcitorul cînt de cuc.

O, nu mai ştiu s-ademen şerpi pe grind,
Nici oul de sub presură să-l scot,
Doar inima îmi risipesc cît pot,
Să cînt luminile care se-aprind.

DIN FÎNTÎNILE INIMII

N-am astîmpăr în inimă-auzi ?
Cerul gîndului curge spre mîini,
Ochii mei răscoliţi sînt şi uzi
Cum e lumea pierdută-n fîntîni.

Sînt fîntînile inimii care
Cer răcoarea din ele s-o scot,

Să le scutur risipa la soare,
Să-mi dezvălui tot sufletul, tot !

Rezemată de-a veacului poartă
Să îmi sfarmăm pîn-la atom
Inima asta ce poartă
Mii de chipuri și inimi de om.

Poate-s Dacii cu sarici pe umăr,
Ce aţîţă un foc pe-nălţimi,
Sau chervane-abia le înnumăr —
Odihnind lîngă Jiu sub arini..

Poate-i umbra ce-o lasă tufanul,
Sau e fluier de mierlă-n păduri,
Sau e cîntul lui Iancu, Jianul,
Glasul aspru-al atîtor panduri.

Ori ecou-abatajelor joase,
Sau fecior de ţăran, sau miner
Care-ncearcă pe nai să își lase
O frîntură de dor sau de cer.

Din fîntîni îţi scot apa în ciuturi,
Inimă, inima mea !
Azi de rîs și de plînset te scuturi ?
Cheamă iubirea să bea !

EU N-AM SĂ CUNOSC BĂTRÎNEŢEA

Nu vii să cutreieri cîmpia cu mine ?
Nu vii printre greieri, printre sulfine ?

Tu nu vezi cum nalba își umple pocale,
Și roua cristale ne scutură-n cale ?

Privește tăriile dragostei noastre,
Înalță podoaba de pînze albastre !

Trifoiului, vezi, îi cresc patru foi
Viori viorii de noroc pentru noi.

Fierbinte îmi este iubirea, o azimă
A cerului verii, de toate se reazimă.

Simt vîntul cîmpiei în sînge curgînd.
Eu n-am să cunosc bătrînețea nicicînd.

NUMAI NOI

Numai noi și o apă subțire
Cîntam lîngă punte,
Cîntecul era greu de iubire,
Părul plin cu mireasmă de munte.

Numai noi și doi nori de lumină
Priveam cerul albastru,
Mîinile miroseau a rășină,
Sărutul a crengi de jugastru.

Uneori mi-e gîndul închis.
Ne desparte-adevărul de vis.
Îmi e gîndul închis.

Cîntu-mi tace, îmi tace mereu,
Bolovan peste sufletul meu,
Cîntul tace, e greu.

Ţipă-n mine doar omu-amărît,
De războaie sătul pînă-n gît.
Sătul pînă-n gît.

Aud paşi de copii mărunţei,
De oftează pămîntul sub ei,
Oftează sub ei.

Am visat ?... Ori departe-n cîmpii,
Trec convoaie-căluţi şi copii —
Trec căluţi şi copii.

Fug copii amărîţi speriaţi,
Cu obrajii în palme-ngropaţi.
Fug copii speriaţi.

Fug orfani să găsească alt cer,
Unde rîsul şi floare nu pier.
Fug să afle alt cer.

Fug căluţi şi copii în ciopor,
Jucării plîng pe urmele lor.
Fug copiii ciopor.

Undeva, poate-n codrii de brad,
Unde bombe și gloanțe nu cad...
Poate-n codrii de brad...

Undeva-n vreo poiană cu fîn,
Unde oamenii oameni rămîn...
Mai rămîn, mai rămîn.

Stați feciori, căpriori hăituiți,
Vreți din secolul meu să fugiți ?
Căpriori hăituiți !

Cine-n marele veac douăzeci
Mai ucide fetițe, băieți ?
Veacul meu douăzeci !

Cine vrea să prefacă-n atom,
În nimic frumusețea din om ?
Frumusețea din om !

PUȘCAM TĂCUȚI

Am dezgolit un cer de galerie,
Nu e trandafiriu, nu e înalt,
În el cărbunii țipă și învie,
În pieptul lui burghie dau asalt.

Pămîntu-asudă. Ni se-nfundă glezna,
Înaintăm, și razele subțiri
Dezvăluie pe straturi străluciri,
Îmbată sufletul, sfîșie bezna.

Cărbunii ne pătrund sub piele-n sînge,
Înaintăm uniți ca șase frați,
De pikhamăr amarnic scuturați,
Și visul nimănuia nu se frînge.

Pușcăm tăcuți... Cad liniști milenare,
Și stele poate cad în infinit
Cînd stratul geme, urlă răzvrătit,
Se prăbușește. Un ortac răsare.

Ce fericit e, pușcă prima oară,
Chiuie că i-au înviat cărbunii.
Înaintăm prin neagra lor comoară
Ca-ntîii oameni la-nceputul lumii.

INIMILE NOASTRE

Inima mea și-a voastră sînt în lujere de flori,
În ferigă, în apa înstelată și adîncă,
În frunza tulburată cu mîini subțiri de nori,
În brațul ce cărbuni îi smulge greu din stîncă.

Pentru aceste inimi eu cer măsurători.

ORICINE SÎNT

Sînt uneori ca iarba din zăpadă
Ce-și saltă alba piatră de mormînt,
Poate cea mai rătăcitoare iadă
De pe izlazu-ntregului pămînt.

Sînt uneori privighetoarea serii,
Sau roșii pași ai frunzelor ce cad,
Rășina cu miresmele-i de brad
Ce se lipește ca licoarea mierii.

Sau poate sînt sălbatică prigorie,
Sau ferigă crescută-n voia ei,
Sînt poate vinul tare din podgorie,
Sau argintiu arcuș de funigei...

Oricine sînt, făcută-s din iubire,
Iubirea mea, de ce nu mă culegi,
Tu nu m-auzi, tu nu mă înțelegi...
Și eu m-aprind în drum spre nemurire.

CEASUL DE SLAVĂ

1960

SĂ-MPART IAR BUCURIILE

Simțeam nevoie de liniște,
Nu mai vroiam pe nimeni aproape,
M-am trîntit pe spate singură-n iniște,
Tăria o ghiceam printre pleoape.

Cum țîrîiau în amurgul de iunie
Lăcustele, greierii, lăcustele, greierii,
Pămîntu-mi dezlega parcă din funie
Gleznele, umerii, tîmplele, creierii.

Visele ațipiră sub frunte.
Doar gîndul sătul de răcoare și miere
Vibra cu putere, țipînd să înfrunte
Pustiul de ierburi. Tăcere.

M-am arcuit, am țîșnit în picioare,
Nu puteam, nu, printre morți să mă număr,
Ce dor îmi era de vîltoare,
S-arunc cerul cu stele pe umăr,

Să-mpart iar bucuriile o clipă uitate,
Îmbrățișînd oamenii cu mîini de iubită,
Să-mi risipesc sufletul imens în toate,
Neostenită.

ROSTUL VIEȚII

Stelele-ai întrebat și pădurea,
Marea, legănătoarea de unde,
Vîntul ce-alungă norii aiurea,
Rostul vieții unde se-ascunde ?

Poate fi-n lupta ce răul ucide,
Poate fi numai în dăruire,
Poate fi-n dorul ce-abia-ntredeschide
Geana materiei grea de iubire ?

Prin lume noi nu trecem numai ca oaspeți.
În toate cresc sîmburii-adînci ai schimbării ?
Din departe de cer și de tainele mării
Văd nopți sfîșiate de mugurii proaspeți.

PE UN OSTROV

Stau pe fîșia albă de nisip
Pe care apele-o-ncălzesc la soare,
Ostrovul nu-i statornicit la chip,
Sămînță de blînzenie nu are.

Dar eu adulmec vîntul cunoscut
Ce se rotește-n aer, peste ape,
Nisipu-ncepe să miroasă-a lut,
Curg sîmburii vieții pe aproape.

Deschide universul pumnii lui
Schimbînd neliniștea ostrovului la față,
Îi aud iarba, fire mici verzui,
Cum din nisipuri tainic se dezgheață.

Și-n vis mîngîi alunul puțintel,
Arinul deșirat fără măsură,
Privind cum primul pui de aușel
Ciugoale boabe roșii de răsură...

Mă bîntuiesc ciudate amintiri,
De cînd pe-ntîiele fîșii de tină,
Mi-am pipăit picioarele subțiri,
Și genele orbite de lumină.

NEASTÎMPĂR

Da. Neastîmpărul e fără leac,
Cu mine niciodată nu mă-mpac,
Poate așa mi-e sufletul ursit
Să nu-și găsească tihnă nici sfîrșit.

De ferigi să mă-ndrăgostesc, de cer,
Să plîng cînd văd cum ferigile pier,
În inimă să-mi ardă ca o stea
Tot ce iubesc și ce-am iubit cîndva.

Poate unde sub lună m-am născut
Mi-e cîteodată sufletul tăcut,
Poate fiindcă-am venit pe înserat,
Doar soarele îl caut ne-ncetat.

Ca apa hoinăresc pe-al meu pămînt,
Cu toate vietățile cuvînt,
Lumina țării-n cîntec o adun,
Să i-o aprind în drumul ei, cel bun.

Nu mai sînt eu, în alții mă-nfirip,
Mă recunosc aidoma la chip
Cînd smulg din spirit aurul domnesc
La gura soarelui să-l retopesc.

SĂLBĂTICIUNEA

A fost marea-ncăierare de ape.
Noaptea și-a lipit obrazul de soare
Rămînînd albă-n țărînă.
Poate-atunci m-am scuturat de-ntruchiparea bătrînă
Și-am țîșnit în picioare,
Mîndră zvîcnire a lutului.
Buzele mele nici nu știau să dezgroape
Sunetele-nceputului.
Vorbele umblau desperecheate peste minuni.
Greu e să suni totu-n cuvînt,
Pipăiam cuiburi în ierburi,
În scorburi miere,
În ape cîte-o părere de stea.
Îmi scinteia-n păr învolburarea de vînt.
Fierbintele soare
Mă-nfiora și mă orbea.

De nu-mi răsturnam pătimașă omul la piept
Poate nu m-ar fi iubit și urît atît.
În brațele mele nu s-ar fi răsfățat ca un prunc.
Nu m-ar fi ascuns, tremurînd de grijă, în peșteră.
Învățam și eu să arunc
Săgețile după vînat.
Ajungeam poate de atunci meșteră
La cioplit unelte, la pescuit, la arat.
Dar l-am amețit cu sărutul păgîn
Într-un codru uriaș de sulfină.
Amarnică vină,
Greu de plătit.
De-atunci puternicul a jinduit să-mi fie stăpîn,
Și m-a aruncat între slugi,
Dînd mai multă prețuire unui cîine
Ori unei buturugi.
Și mi-a fost dat
Milenii să aștept, să amîn,
Strigătul meu răzvrătit.

DE-ATUNCI

Am pribegit din prag în prag,
Ulcior de lut vîndut.
V-am fost doar vin la desfătări
Stăpîni din fel și chip de țări.
Eu, umilita de atunci, altcum nu vă cunosc.
Cînd frumusețea îmi rîvneați
Mă îmbăiați în mirt și mosc,

Mă zugrăveați și mă slăveați dumnezeiește-n cîntec.
Apoi, cu gloata de copii ce mă țineau de fustă
Mă alungați nepăsători,
Și înțeleam orașele cu răzvrătiți și cerșetori.
Ca mamă, o, de cîte ori nu ma-ți lovit în pîntec.
Ca soră, judecați-l doar
Pe cîinele de Amon ce-a pîngărit-o pe Tamar.
Iubire ?
Biet pîrîu subțire, secat de orice vînt.
Mă amăgeați cîteodată,
Dar cînd o gură de pămînt vă înghițea-naintea mea,
Și mîngîierea mîinii...
Sau rîsul meu, sau sînii mi-ați îndrăgit cumva,
Eram de vie îngropată cu vitele și cîinii.
Azi orizontul îmi întreb, și apele, și soarele,
Cum am putut atîtea veacuri să te nasc, lume,
Început să-ți fiu, surîs
Și legănare,
Ținîndu-mi vălul peste ochi,
Ținîndu-mi sufletul tăcut.

ÎN TRECEREA MEA

Cu ochii închiși jumătate, privesc Ursa Mare,
De-amarnice veacuri tot salt legătura cu vise în spate,
De cînd poate amfora trupului meu răzvrătită pe lut
Simțea cum îi curge sub tîmple tărie de neîntrecut.
Cînd buzele mele îngînă pămîntu-amețite de vis,
Mă biciuie timpul ce lunecă orb,
Sau zadarnic ucis.
Mă chinuie roaderea clipelor stinse, în pierdere știi
Cum zilnic pămîntul din tine se rupe fîșii.

În trecerea mea,
Nu mă tulbură vagi nostalgii de neant,
Încerc numai teama,
Cînd zilnica luptă cu timpul gigant,
O pierd mult prea iute,
Viață,
Și eu te înalț spre un țel,
Mai viu decît mine,
Și mult mai puternic, mai blînd decît timpul.

CU TINE

Mi-e dragă mîngîierea,
Lumina,
Iarba verde,
Dar nu iert timpul care, pierdut, viața-mi pierde.
Nu mai iert clipa care de nimeni nu se-ndură.
Eu scot tractoarele pe arătură,
Colind pe șantiere,
Sînt jude,
Sînt chirurg.
Cine-a scornit că zîna feminității piere
În splendida putere-a strălucitoarei minți ?
Un glas al dușmăniei.
Sînt tot frumoasa Evă cu buzele fierbinți.
Dar nasc eroi.
Schimb rosturi,
Îl nasc pe demiurg,
Feciorul biruinței și-al omenirii noi.

Și rîd pe valul alb al mărilor cu tine,
Adun vibrația undelor și cîrmuiesc cu tine,

Și cînt pe toate frunzele pădurilor cu tine,
Cu tine-nalț orașe, rachete în tărie,
Și strigăte de bucurie-mi umplu gura.
Strîng pe nerăsuflate
Cu tine,
În cîmpii,
Zioara ca răsura,
Pînă se iscă stelele,
Cu gîndul,
Cu palmele vii,
Cu tine...

LINIȘTEA VÎNTULUI

1963

INCANDESCENȚĂ

Cînd arborii, catargurile verii,
Își odihnesc în trunchiuri seva rece,
Privesc cum frunza spre rugină trece,
Și cade pruna-n alambicul serii.

Neodihnita mea incandescență
A pus în fruct alcoolică esență,
Și-a răsturnat spre zări armonios
Pămîntu-n cupe mari de abanos.

Cînd m-am născut în vara din cîmpie,
O lume-agoniza-n nemernicie,
Și doi bunici — ulicioare arse-n soare —
M-au plîns că nu-s fecior, ci zburătoare.

Dar îmi șopteau copacii-ntorși din vînturi
Care-și mutau frunzișul spre pămînturi,
Cîtă putere și iubire gravă
E-n ființa-mi trecătoare și firavă.

În toamna asta nu aș vrea să moară
Nici pasăre, nici frunză ruginie...
Mă-nalți și ard, perpetuă făclie,
Care-a trăit cea mai frumoasă vară.

ÎNAINTE DE MAREA RODIRE

Înainte de marea rodire
Ploaia bate prea des și prea rece.
Cerul tulbure,
Greu de nori și de păsări,
Uite-l, stă să se-aplece.

Tace cîmpul rotund și imens,
Tac livezile goale de flori,
Tace inima,
Apa din grind,
Așteptînd și pîndind
Vîntul dens
Cu polen și fiori.

Alunecă-n sînge-așteptarea,
Este-n mine, mă doare, aproape...
Mă tot zbuciumă-albastrele-i ape,
Este-n mine și nu mi-o cuprind.

Nu-i fîntînă de cîmp răcoroasă,
Nu-i ca iarba dorită de coasă.
Nu e floare, s-o pipăi nu pot,
Nu-i aripă, s-o pipăi nu pot.

Înainte de marea rodire
Timpul ros monoton sare țăndări,
Nervii ard
Pîndind clipa solară,

Cînd pe ramuri e albă explozie,
Și la cîmp în fecundă-mplinire

Bate vînt
Verde crud, vînt albastru
Destrămînd cerul gri și ciulinii.

SCHIȚĂ DE PRIMĂVARĂ

Dați ușile de perete să intre soarele-n casă,
Să năvălească mireasmă de tei și pămînt,
N-auziți berzele ? Pe hambare se lasă,
Pe asfaltul șoselei dănțuie puii de vînt.

Se răsfață cîntînd găini ciufulite-n țărînă,
Pui tîrzielnic bate în ou,
Prind botul viteilor, umed de lapte, în mînă,
Cînd gustă lăstarii crîngului nou.

Îngîn melodiile morii toropită de soare
Și ce cîmpii schimbătoare văd, Doamne, sub cer,
Din palmele mele beau roua ostenite cocoare,
Și îmi intră pe poartă livada lîngă pomul stingher.

LINIȘTEA VÎNTULUI

E seară, fruntea mi-aplec la izvoare,
M-alintă o frunză, un fir de răcoare,
Ce trece vibrînd pe vioara avîntului,
Precum liniștea mea,
Liniștea vîntului.

Lipesc de obraz o pasăre mică,
Aud cum pieptul fierbinte-și ridică
Să zboare, valuri de soare să bea,
Precum liniștea vîntului,
Liniștea mea.

Pămînt cu tulpini și seve ciudate,
Prelung și armonic și lacrimă bate
În clopotul zilei nesomnul cuvîntului,
Precum liniștea mea,
Liniștea vîntului.

CAD MARILE PLOI ALE TOAMNEI

Cad marile ploi ale toamnei,
E rupere de sensuri în linii și culoare,
Și ostenită creanga de încercări nu moare.
Trece severă
Prin maturizări multiple, mult mai vie,
Închipuind noi forme,
O altă armonie.

Cad marile ploi ale toamnei.
Au ostenit semințele de germinații grele
Suind în drumul vîntului,
Mă-nduioșez de ele
Și haina vîrstelor dezbrac,
Să încălzesc un sîmbure, o floare, un copac...

Nu pot s-aştept pînă frămîntă soarele pîinea în grîne
Nu pot să pun viselor frîne.
Fluierînd vorbă de dor,
Înalţ acoperişuri de-ating pasărea-n zbor.
Mă culcă tîrziu,
Şi mă scoală la două
Lujeri plăpînzi de porumb,
Cer prăşilă nouă.
Port adunate-n călcîi
Drumuri de seceră
Şi aratul dintîi.
În faţa cîmpiei, în toamnă răspund,
Pentru culesul cît mai rotund.

Numai seara,
Cînd vecinii încep a se odihni,
Cobor în inima mea
Şi îmi judec zarea de zi.
Tare aş vrea,
Cînd luna-şi scufundă gleznele-n ape,
Cînd stelele trec mai aproape,
Uitînd rază tîrzie
Pe braţul ferestrei, pe floarea din pom,

Tare aş vrea
Să-i spun pămîntului, să-mi spun mie,
Azi am fost om,
Mai om decît ieri,
Am fost om.

ÎMPLINIRI

O, ramul ce cuvîntă cu păsările toate,
Şi legănarea fructelor la soare şi sub lună,
Sînt ploaia frunţii mele, iubirea mea nebună
De frumuseţe visînd lumi purificate.

Rîvneam să fiu ca jnepii, înfiptă rădăcină
În povîrnişuri unde exişti cu osteneală,
Rîvneam, fiind de vînturi răscolită, să văd plină
De bucurii cîmpia, prin zbatere totală.

Cum am trezit din brazda umilinţei minereul
Şi spiritul armonic al fluviilor solare ?
Şi cînd am tras din trunchi prematur fierăstrăul,
Zugrăvînd cerul cu păduri, să nu dogoare ?

Aerul meu atîta claritate conturează,
Şi dacă mai văd oameni printre lacrimi, sînt de vină.
Trec soră cu argintul viu, cu fiecare rază ?
Nu ştiu cît timp voi mai purta veşmîntul cu lumină.

SIMFONIE FANTASTICĂ LA MAREA CEAHLĂULUI

1

Am venit cîte trei, cîte şase,
Să vă zidim înălţări luminoase !
Am lăsat bălţile cu stuf şi cocori,
Caprele negre la trecători,
Satul cu zarea pînă în satul vecin,
Adunîndu-ne peste o mie, sau nouă.

Rîu lin păream fiecare,
Prins în zbatere nouă
La-ntîmpinare de alte ape.
Am simțit întîi umerii-aproape,
Mîinile lucrînd laolaltă, aproape,
Cîte un vis,
Conturat precis, abia atunci !
Apoi,
Fiecare ungher,
Fiecare lucru ce din mîna noastră ieșea,
Fiecare cîntec de șantier,
Părea minune contopită cu noi,
Și în inimă rămînea.

2

Pîinea trebuia adunată bob cu bob, pentru fiecare
Așa învățam,
Gheata, cu măiestrie lucrată, pentru fiecare,
Așa învățam,
Haina, țesută cît mai frumos, pentru fiecare,
Așa învățam.

Trebuiau odăi cu pereți în culoare,
Parchete, pe care glezna să zboare,
Dulapuri și uși încrustate,
Și, mai ales, demnitate.

3

Sus, lîngă o gură de rai,
Unde bea rouă luceafăru-n zori,
Apele erau numai inele,
Pietrele jăruiau de culori,

Visele au țîșnit după ele,
Între valuri și cer,
Pe sub ape afund,
Mîinile păreau păsări ușoare,
Strălucind în lumină
Între valuri și cer.

SE VEDE O LUMINĂ

Aud un fluier,
Văd o lumină,
Sînt colinele unde mi-am jupuit genunchii la oină,
Unde am plîns întîi și m-am îmbătat
De versul pădurilor aspru, ciudat,
Cu mireasmă de țest oltenesc și de doină.

Lîngă nori, unde dorm sub cicoare ai mei,
La poverni au țîșnit gaz și țiței.
Fetele nunților urcă pe schele,
Sapă în piatră noi smicele de vis,
Și le ascultă sătenii cu geamul deschîs.

Se aude un fluier,
Se vede o lumină,
Îmi pare că zbor.
În inima mea port mîndriile oamenilor
Ce-nalță uzini în livezile lor.

ÎNĂLȚARE

Uit, mereu uit că sînt muritoare,
Grădina vieții mă găzduie-o clipă,
Chipu-i în inima mea se-nfiripă,
Și uit, mereu uit că sînt muritoare.

Nu-mi plac prudențiii, nu-mi plac cuminții,
Nu-mi plac cumpătații, trăind cumsecade,
Iubesc spumegoasa-ndrăzneală-n cascade,
De stîncile luptei lovesc valul minții.

În luptă — eu știu — mult mai lesne se moare,
Dar lupta ne-a dat omenia — cunună !
Mă vreau tot mai dreaptă, mă vreau tot mai bună
Mă-nalț pe orbite solare.

CREION NOCTURN

Lungi raze adorm pe-o aripă de turn,
În aer vibrează un murmur nocturn,
Pe albe balcoane, pe crengi de neon...
Hai, lunecă, lunecă, sania lumii !

Castanii, în parcuri, s-au strîns solidari
Sub ramuri pufoase ca urșii polari,
Departe, uzini bat un ritm monoton,
Hai lunecă, lunecă, sania lumii !

Un fin clopoțel de tîrziu troleibuz
Mă cheamă trezind toropitu-mi auz,

Alunecă pașii-n zăpezi, fără zvon,
Hai sania lumii, hai sania lumii !

ALBASTRU CLAR

Ești al meu de cînd eram pui de driadă,
Ascunsă în scorburi, de vînturi jucată,
Sau poate amforă veche, nomadă,
Din nisipul cald și alb dezgropată.

Am uitat de odihna cicoarii-n cîmpie,
Deschisă crud de albastru-n apus,
Vreau aripi să-ți dau, să fiu apa ta vie,
Lîngă vulturul brazilor, sus.

Să risipesc puntea de nori și de ceață,
Să rămînă soarele gol și fierbinte,
Să-i culeg raza pe pieptul tău și pe față,
Scoasă din minte.

MI-AU PLÎNS AZI NUCII

Tac cîteodată după iubirea zadarnic arsă,
Tac ca pămîntul cu fața numai spre mine întoarsă,
Pînă cînd sufletul meu, răscolit la fel ca pămîntul,
Speră, învie și pipăie cerul și vîntul.

Mi-au plîns azi nucii, nimeni, nimenea nu poartă vina,
Uitați mîhnirea, păstrați numai cîntecul, numai lumina !

DEPARTE EȘTI... APROAPE...

A petrecut cîmpia,
Și umbrele copacilor,
Un rîu aerian a strălucit o vară,
Nu pot să-mi gîtui dorul și să-i dau drumu-n ape.
Departe ești aproape,
Aproape ești departe...
Și frunze înghețate par umerii mei goi.

O sanie polară
Tot lunecă-ntre noi.

LÎNGĂ LEAGĂNUL MARILOR APE

Am visat
Să vă mîngîi de-aproape,
Rădăcini de copaci,
Rădăcini de păduri,
Și m-am cățărat
Lîngă vulturii suri,
Lîngă leagănul marilor ape.

Am visat
Să vă-nlănțui de frîuri,
Curcubeie ușoare, curcubeie de zori,
Și mi-am lipit
Obrajii-arzători
De leagănul marilor rîuri.

Am visat
Să cobor din tărie
Amețitorul nectar
În fîn.
Între firele lui
Am lăsat alb tipar
De obraz, de umăr, de sîn.

Dar curcubeul spărgea paharul de stele,
Rădăcinile se-nlănțuiau între ele...
Iezer umbrit de ferigă-amară
Ascundea strălucirea stelară,
Apele-mbrățișate au fugit fără mine,
Iar eu cu cine-am rămas ?

Printre ierburi și pomi,
Printre stele și stînci,
Singură-am fost !
Era greu,
Era frig...
Tu de ce m-ai lăsat
Să mă duc,
Dragul meu ?

Ori ai vrut
Să mă vezi
Cum mă-ntorc,
Să m-auzi
Cum te strig.

FRUMUSEȚE CONTINUĂ

1964

CORESPONDENȚE

Aruncam nuanțe ciudate pe pînze.
Între cobalt, și crom, și vapori de ulei
Păream pasăre-n ape de zi și de noapte,
Țîșnită din noapte,
Vîslind către zi.
Nu știu cum,
Dimineața,
Aruncam sau pierdeam
Albastrul în nuanțele cerului gri.
Luminile verzi îmi fugeau în copaci,
Roșul în țipătul ierbii, să ardă,
Blestemam zarea albă murdară de nori
Și rîvneam
Altă lume,
În dans de culori.

Plîngeam uneori,
Sau cîntam din Chopin,
Neștiind cine sînt.
Mă zbăteam,
Alergam,
Mă lipeam de pămînt.

Purtam pe creștet coșuri cu prune brumate,
Legănînd umerii,
Mă cunoșteau în cîmpie vietățile toate,
Eu le-nțelegeam muzica, șoapta, iubirea...
Ieșea luna din dealuri
Peste focuri tîrzii,
Visam,
Între oameni,
Se șopteau poezii
Purtate de vînt.
M-am găsit. M-am aflat.
Sînt miez de pămînt
Cu soare în glas.
Risipesc în cuvînt
Prune dulci și brumate,
Încarc silabele cu pasta culorilor toate,
Repetînd diafane linii armonice,
Melodie vibrantă
Ca un vals de Chopin.

ZARE MARINĂ

Trece o scamă de nor,
Trec și eu de amiază.
Colb, pe frunză tîrzie,
Cade frînt,
Cade greu.
Vara în mine migrează...
Zare marină !
Mă apasă din vînt
Nuanță mai sumbră.
Uimirea din ochi se subție.

Culoarea din suflet
Desfăcută în alb
Fără zgomot,
Subtilă,
S-ar trage spre umbră.
M-arunc în marea furtunoasă la umblet
Spintec valul frontal.
Nu mă las
Scoică întoarsă în nisip, inutilă.
Învinsă pe mal
Nu mă las.
Mut mai sus orizontul,
Către larguri mereu,
Din furtună fac nuntă,
Explozia sîngelui meu
Cu explozia mării
Se-nfruntă.

APLECÎNDU-MĂ ÎN VARĂ

Sună frunza porumbului aplecîndu-mă-n vară.
Dorule, știi ?
Pasăre, știi ?
Las' să-mi rătăcesc pașii-n cîmpii
Clătinîndu-mă, în nuanțe de seară.
Sevele pămîntului
Suie prin mine, legîndu-mi tulpina de stele.
Tai din rădăcină umbrele mele.
Lumină voi rămîne mereu.
Veniți, copii,
Mai știu să înalț un zmeu,
Să fluier după scatii.
Mai știu.

Anii mei sună-a tîrziu ?

Nu-mi cînta, pasăre rea...

Am ce să las.

Nu mi-e teamă de nici un ceas.

LA CEASUL DE VIS

Vi se pare că dorm.
Pe covorul cu ferigi și mușchi al pădurii
Vi se pare că dorm.
Pădurea visează.
Soare legănat în ramuri ușor,
Tulbură somnul cald la amiază
Ecouri de frunză...
Crengi trosnite de veverițe...
Dor nervii sensibili
Îmbrățișînd
Sufletul vegetal din clorofilă.

Cine ne-a tulburat fără milă ?

La ceasul de vis
E întreg universul deschis.
Lîngă vîrf de copaci
S-a spart oul de taină
Care naște cocorii.
S-ar putea azi să fie soare
Sau stea.
Nu răniți visătorii.

ALFABET DE PRIGORIE

Pasăre A-a-a...
Ploile cheamă-le.
Mă tem c-or seca
Puii în ou.

Pasăre E-e-e...
Norii se tîrîie
Seacă-i, apleacă-i
Să joace din nou.

Pasăre I-i-i...
Trupul mă doare.
Încep a-l roti
După aripa ta.

Pasăre O-o-o...
Răsucește-mă-n soare,
Să văd încotro,
Spre ce lumi voi zbura.

Pasăre U-u-u...
Mă ia și mă du.
Inima —
Nu mai rămîne a mea.

ARTA

Păreai maestru vrăjitor, olare.
Nu știu, mult lut ai pus sau mai mult dor ?
Cînd răsuceai spre soare un ulcior

Să-i dăruiești puteri răcoritoare ?
Nu-nchipuiai doar trestia din plaur,
Nici numai flacăra de trunchiuri aspre,
Ci inima întreagă, cum pornea spre
Femeia ta cu pielea ca de aur.

Și inima trecînd sub cer deschis,
Tot cîmpul cu evaporată rouă,
— Spre dragoste și frumusețe nouă —
Prin aerul ce tresărea a vis,
Îți amintea strămoși olari și barzi.
Păreai întors din vremi cu depărtări,
Purtînd în simțuri arta unei țări
Și toată armonia ei de azi.

MINA

Cărbuni suiau spre vii tulpini de brad,
Spre spații de albastru și lumină
Cînd orizonturi coboram în mină.
Uitasem să mă-ntorc în dor de soare,
Spre crengi plouate-n păsări și răcoare...
Și ne luptam cu muntele sălbatec
Ce ne pîndea din umbră,
Să sfîșie.
Frunțile unse-n flori de untdelemn
Ne integrau în univers, mai demn
Sporindu-ne umana energie.
Prin codrul minei, lîngă somnul firii,
Vibra în noi puterea depășirii.

VORBIND CU FRUNZA TOAMNELOR

De mult urmăresc frunzele, nervurile sub care
Stau seve risipite în somn, uitînd de floare,
Cîte explozii-flăcări și mușcături de brumă
Ard sufletul culorii, din crengi pînă la humă.

De-atîta spațiu gol și iarnă ochii dor
Cînd fructe sparte-n miez cad printre frunza lor,
Imaginăm pîraie de muguri, alte ploi
Adună anotimpurile mai trist privind în noi.

Intra-va dorul verii în Dunăre să bea ?
În cramele pămîntului zăresc și frunza mea.
E vreme de belșug, aprindeți ora calmă
Și fruntea încălziți-o cu sufletul din palmă.

DOR DE STELE

Un amurg de iarbă crudă
Îmi atinge-n treacăt fruntea.
Părul mi-e-ncîlcit în ape.
Ruptă-i puntea
Dintre stele.
Nu mai sînt de mine-aproape,
Toți copacii par surcele,
Drumurile nămolite,
Vremea trece prin cuțite
Trilul de privighetoare.

•

Cald e.
Și vreau mai mult soare.

Frig.
Și nu te văd, zăpadă.

Goală, inima nomadă
Caută iar bob de cînturi,
Cerc de lună,
Arc de soare,
Între stele și pămînturi.

PRELUDIU LA DRAGOSTE

Iubirea suie mugur cum n-a mai
Zburat de cînd plutea în trunchi de salcă
Iubind vedenie pieritoare de rusalcă
Înnebunind cu soare luna mai.

Miroase-a floare dulce și amară,
Și unduie șerpoaica dureros,
Pari drum lunatec de pădure ros
Cînd brazii se aprind de conuri iară.

Ai plînge, fericirea e ciudată,
Iubești ?
Nu îți dai seama nici pe cine,
Luntrea așteaptă albă lîngă tine.

O vîslă pare-n lună lunecată.

DANS EUFORIC

Au poame crude toți prunii, gutuii,
Cerul dezlănțuie alt curcubeu.
Și n-aud cum nucii bat — amăruii —
Frunză tomnatecă-n sîngele meu.

Beau soare mult, mi se clatină mersul.
Rîd și mă cațăr cu fînul pe clăi.
Sună zefirul în mine neștersul
Imn pentru flacăra ochilor tăi.

Crengile tinere pasc și ascultă.
Umbra e fată morgană ce piere.
Trece cîmpia prin dragoste multă.
Sufletu-mi bate și-n pietre stinghere.

Ești nebunie, dragoste nouă,
Suflet fragil, veșnicie subțire.
Tot geamul cerului îl șterg de rouă.
Poate mi-e dat să mă pierd din iubire.

S-A ÎNTORS LUCEAFĂRUL

S-a întors luceafărul
În apele mării.
Se scufundă luceafărul,
Inimile se mută în păsări zburînd,
Ca două aripi
Deodată,
Zburînd...

Pămîntul dens de căldură
Evaporă lacrimile
Fînului cosit de curînd.

Pe cine iubești ?
Pe cine ?

Rîd,
Ocolind întrebarea.

Mor de iubire valuri,
Sau rochii, cu mijlocul strîns de vînturi,
Alergînd după tine.

Nu pot fi vicleană ca marea.

GEST ANTIC

Arheologii țărmului
Veneau bronzați de vînturi
Rotind în mîini un cap elen,
— Femeia unui zeu —
Profil de antică medalie,
Părea al meu.
Dar aerul marmorean
Șoptea a nemurire.

Lunateci, ochii păreau vii,
Oglinda unor ape
Încercănate, viorii,
Rîdeau priviţi de-aproape,
Îndepărtaţi, se-nnourau,
Chemau în lacrimi, cum chemau
Furtuna mării, şi mustrau,
O, nu erau ai mei.

Dintre ruini,
Cu umerii de căutare grei,
Se reînsufleţea un om,
Un fiu al nimănuia
Din sudicul convoi de sclavi.
Eliberînd statuia.

Poate pe noi ne prevestea
În frumuseţea ei.

ALBATROS

Halucinante apele
Îşi tot mutau culoarea.
Eu după ele m-afundam,
În joc periculos.
Întărîtat,
Un val transfigurat în albatros
Ţipa să n-aţipesc în alge.
Mă ameţise marea.

Mici păsări albe
Ciuguleau din umbra-mi călătoare.
Și m-am lipit de mîna ta,
De glasul tău profund,
Descoperind cu noi uimiri
Atîta cer rotund
Transfigurat în albatros,
Mă ameţise marea.

CUC DE ARGILĂ

Zi scurtată de lumină.
Inima se face grea.
Cîtă noapte o să vină
Trăgînd lutul peste ea ?

Somnul care mă va soarbe
Nu-l doream, și nu am vrut
Patul cîrtiţelor oarbe
Să m-aştepte desfăcut.

Greu al pămîntului, cîine,
Taci. La clipa aguridă
Ochiul inimii rămîne,
Nimenea n-o să-l închidă.

Am sculptat pentru durată
Frumuseţi ce nu se duc,
Oase-ntoarse pe lopată,
Cuc, argilă arsă, cuc.

SONET MODERN

Contururi noi am așezat prin case,
Sub cobaltul și roșul decorurilor fine
Așteaptă Murfatlarul și merele cărnoase
În vaze cu decoruri vechi, latine.

Copiii anotimpurilor tari și luminoase
Își preamăresc străbunii, cu gînduri cristaline
Purtîndu-i în conștiințe pe aripi de mătase,
Menire învățată de la Tine.

Din cartea Comunistă citindu-le — am fost mama
Ce n-am lăsat un cîntec nespus, neînțeles —
Să nu-i lovească frîngerea, sau teama.

Popas n-am nici cînd sună peste pămînt arama
Belșugului ce zilnic te cheamă la cules.
De-ar fi sărac culesul am da seama.

MENIRE

Dacă trec prin greu de suflet, stea uitată peste poli
Îmi scot cîntecul în stradă ca juglarii spanioli,
Și drumeți aflînd miezul ierbii-n care mă născui,
Iau din vraiștea de doruri fiecare pe al lui.

Cît voi fi putere blîndă, suflet al tulpinii lor,
Pot topi cu-nverșunare sarea lacrimei la nor,
Nu mă las cuprinsă-n ceață de invidie sau ură,
Sînt aversă care spală frunza pînă la nervură.

ZIUA A ŞASEA

1966

TOAMNĂ LÎNGĂ FLUVII MARI

Dar toamnele pe malurile fluviilor mari...

Cu tentă fină frunzele,
Şi bronz în dealul apelor,.
Eu le-am trăit la stînca ridicată căpătîi,
La-ntredeschisul pleoapei
În peştera dintîi,
Şi cînd livada o-mpărţeam cu drept la fiecare
Glezne rănite în alt veac
Mai cheamă umbre în priviri,
Mai strigă-n algele subţiri.

Apele-n cearcăne mai spun
De cranii verzi din ceasul brun.

Mi-ating frunteă.
Nu e frunte.
Febră e, crescînd, să-nfrunte
Mari primejdii nucleare,
Caut ochii,
Ei sînt zare,
Suflet cuibărind şi minte.

Caut umerii,
Au aripi
Albe, care trag-nainte.

Toamnă caldă, toamnă pură,
Mi-arunc vîrsta din făptură,
Este zi cînd inima
Suie creangă, repede,
Risipind din măru-i roşu
Miezul alb pe lespede.
Sufletul umblat prin vîrfuri
Soarbe fragi din stea albastră,
Bat migdali şi despic sîmburi.

Bîntuie viaţa noastră
Toamne care ne petrec
Tot pe mal de fluvii largi,
Roşie e frunza-ntreagă,
Nici un glas nu sună sec,
Vînturile te dezleagă,
Baza lumii o păzeşti,
Valul saltă bot de luntre,
Piatra lunecă spre cer,
Trecător de preţ al lumii,
Uiţi de tine cine eştî.

Ard în ramuri,
Ard la vînt
Şi în sîmburi de pămînt.

Bronz au sînii apelor,
Frunzele, alcooluri tari,
Toamnele
Mi-le-arunc, toate,-n albia fluviilor mari.

SÎNT DIMINEȚI...

Umblăm pe șantiere
Trăgînd copacii pe sub lună,
Ca Dunărea
Năvodul apelor de sub Carpați.
Mutăm rostogolite stînci,
Prin gest apropiați,
Și fiecare-ascultă
Frunza celuilalt cum sună.

Pe nume ne strigăm,
Cu glas homeric, ce pătrunde
Pe la răscruci,
Unde șoselele din zări se lasă
Spre inimă,
Cînd aerul e flacără de unde
O luntre-a bucuriei
Trage la om în casă.

Sînt dimineți
Cînd respirația o simți tăiată
De suflet mult
Vărsat în grîu, în fier,
Ca într-o piuă.
Întors în tine
Să răsari cu soarele deodată...
Tot lucrul migălit pe lună
S-a umplut cu ziuă.

Sculptezi la început de anotimp
O nouă scară.
Dar singur nu ai auzi
Cum cugetul se-ascute

De gestul tău,
Redobîndind puteri necunoscute,
Dezlănțuit în seve
Și hotărîri pe țară.

Romantic alchimist modern
Treci parcă-n altă zodie,
Bați pe monede munca ta,
Și clopotul de bronz solar
Prelung vibrează
Cînd aerul de-amiază
Bea rezonanța muncii,
Aurul etern.

Din brațul necuminte
Cît ram a prins pămîntul ?
Voci grave-n lucruri se aud,
În cuget e culoare,
Mișcări ireversibile...
Te-nvăluie cuvîntul
Partinic,
Și te simți legat de stele plutitoare.

CEI MAI IUBIȚI

Cei mai frumoși bărbați din timp
Respiră vînt de șantier
Rotind ca zeii în Olimp
Un braț pe fulger, altu-n ger.

Cînd ies cu tîmplele în larg
Lungi anotimpuri să adape,

Primarele tăceri se sparg,
De flăcări, de gheţari, de ape...

În cuget cresc armonios
Răspunderi mari, înnoitoare,
Şi mult nesaţiu de frumos
Străbat cu Dunărea spre soare.

Un braţ pe fulger, altu-n ger
Rotesc ca zeii din Olimp
Printre copaci la şantier,
Cei mai severi bărbaţi din timp.

SEMNUL TĂRIEI

Bate subţire
Şi tulbură mugurii roua de lună,
Apa în soare
Desface aripa, stînca la vînt,
Cresc legăminte de fier şi fraged
Peste pămînt,
Ziua trecută prin omenie cerc ne adună.

Trunchiuri suite
Din Dunărea luptei neamului meu
Mi-au dat sub tîmplă semnul tăriei
De timpuriu,
Fior la suflet,
Nenăpădită piatră să fiu
De vreme albă, iarbă pierdută în minereu.

Port neuitarea
Şi uit de mine — umblet mereu —
Cum e cicoarea
Ochi al pămîntului peste cîmpie,
Sau cuib de pasăre pe cerul zilei
Care mă ştie
Logoditoare de sevă cu aurul bobului greu.

PASĂRE ALBĂ

Clopotul apei mereu mişcătoare,
Arc de ciment la izlazul luminii.
Teii beau noaptea
Cînd suie pasărea,
Barajul, pasăre albă.

Dunărea, mîna şi talpa-mi sărută,
De prea frumos munţii umblă făclii,
Departe sînt, ştii,
Pereche mi-e pasărea,
Barajul, pasăre albă.

Sprînceana e neagră de fum şi pădure,
Mîna mea flacără şi dinamită,
Stîncile plită,
Cînd suie pasărea,
Barajul, pasăre albă.

Lună şi piatră, suflet în creştere,
Lucrări şi zgomote primordiale,
Zbor peste vale,

Pereche mi-e pasărea,
Barajul, pasăre albă.

Seară de seară
Vîrste și umbre se pierd melancolic,
Ceru-i alcoolic
Cînd suie pasărea,
Barajul, pasăre albă.

Lumea agită apele-n mine,
Somnul mă uită, par stea suspendată
Cu munții deodată,
Pereche mi-e pasărea,
Barajul, pasăre albă.

OCHII EROILOR

Uneori leagănă, alteori doare
Ziua cu păsări, vremea de floare.
Subție-mi, vîntule, semnul de umbră,
Seacă omida pe ramura sumbră.

Rouă cu suflet, gene, sprîncene
Dorm în narcise și buruiene,
Ochii, doar ochii nu pot să-i îngroape
Lemnul pămîntului, iarba de ape.

Ochii eroilor, ochii victoriei
Nu au odihnă în cuibul memoriei,
Păsări cu nume și fără nume,
Ochii din aer te judecă, lume!

Uneori vin la piciorul din plai
Sus, să-i mai legene gura de rai
Unde şi iarna din urşi o desface
Fluierul dragostei, fluier de pace.

Nici o secundă de somn nu ne iartă,
Ziua e-n creştere, noaptea e spartă,
Sămînţa vieţii sînt marii eroi,
Ochii-aer plutesc printre noi.

BÎLCI LA CÎMPIE

La margine de timp copilăria,
Fată morgană-abia zărită-n praf,
Umblă străină, şi acum străină,
Pe strada ce părea-ntre regimente
Grifon de bîlci cu aripi de hîrtie.

Cînd ochii mari şi somnambuli de lună
Visau vacanţe cu prigori şi cumpeni,
Le estompau trompeţi stingînd amurgul
În zările, de cai acidulate,
Pe care doar cîmpia le mai ştie.

Avea bănia şi clădiri de piatră,
Clădiri cu lei şi îngeri graşi de piatră,
Cu storuri trase peste ochii sticlă,
Şi cu cireşi ce nu-mpărţeau cireşe,
Din crengile întoarse-n agonie.

Şi casa veşnic hărţuită-n două
De întrebări cu prea tîrzii răspunsuri,
Unde înnebunea, mereu străină,
Pierdută, mierla, sub un pin de munte,
Ca-n bilci, ascunşi de firmă aurie.

La margine de timp copilăria
În fiecare nerv, în sînge-n suflet,
M-a însemnat să nu am ispăşire,
Să lunec, zbor, să ard în joc teluric,
Să îmblînzesc, cu dubla mea esenţă,
Zodia leului peste cîmpie.

UMBRĂ APRINSĂ

Petrecem pomii către stele,
Spre vale cer, Dunăre-n soare,
Nici un pămînt din noi nu moare,
Nu mai bat vînturi să ne spele.

Gleznele mele ştiu să lase
Umbră aprinsă pe zăpadă,
Flăcări de fier, apa mătase,
Cîmpia m-a sortit nomadă.

Şi mai mult sui decît cobor,
Cer repezit pe zări rotunde,
Piept de bărbat nu mai m-ascunde,
Mă tem că nu mai ştiu să mor.

CÎND AȚIPEȘTI, PĂMÎNTULE ?

Îmi uită dimineţile pe umeri cîte-o rază,
Şi păsări ciufulite cu urme de zăpadă,
Ce s-au lovit de iarnă şi nu au vrut să cadă,
Îmi tulbură-nserarea şi nervii-mi săgetează.

Le tot ascult cum zboară spre-ntors de primăvară,
M-ating ca pe un fruct prea copt, să cad nebună
Prin frunza de-ndoială, dar nu ştiu ce străbună
Mi-a tot ursit iubirea să n-o mai rabd să moară.

Cînd aţipeşti, pămîntule, şi dragostea, pe unde
Îşi află umbra somnului şi vîrstele-nţelepte ?
Mereu rotită-n soare, eu n-am unde m-ascunde,
Şi zbor parcă pe trepte, şi dau mereu de trepte.

AU FOST DOAR PLOPII

Îmi taie respiraţia cuţite nevăzute,
Au fost poate doar plopii bezmetici,
Dansul apei,
Luceafărul aproape e de lună,
Şi zadarnic
Îl învăluie doar aerul amar şi galben.

Du-te.

Încerc să-ntorc obrazul,
Dar paşii mei,
Vrăjmaşii,

Nu știu de ce îmi tremură.
Îngheață dansul apei.

Și luna de luceafăr
Chinuitor
De-aproape-i.
Au fost doar plopii,
Plopii,
Și aiurarea apei.

SOMNUL MÎINILOR

Intra lumina-n lujeri,
Penumbrele cîmpiei
Se clătinau în rîul
Alunecat din soare,
Își desfăcuse strugurele
Inima tăriei,
Și venea somn spre mîinile
A-toate-știutoare.

Pelinul umbla abur în vinul amărui,
Vorbea doar focul,
Vraja amurgului albastră
Se arcuia spre mine
Ca spre iubita lui,
Era mult drum de suflet
Uitat pe masa noastră.

Poate a fost o oră
Sortită să rămînă,
Se întorcea din apele neliniștii și vîntul,

Nu mai eram nici patimă,
Nici trup pentru țărînă,
Doar aburi de idee
Îmbrățișau pămîntul.

CÎMPIE

Mă rîde doar năucul de cuc, dar nici lăstunii
Nu m-au uitat, nici cîmpul, nu m-au uitat copacii.
Eu n-am rămas doar umbra iubirii, cum trec unii
Umblînd, de ani, pereche, vrăjbindu-se, posacii.

Mutîndu-mi orizontul, secundei de tristețe
Otrava-i smulg jucînd-o, ca vracii șerpii-n mînă.
Nu va răzbi fîntînă de lacrimi să mă-nvețe
Să mă preschimb în scorbură ca salcia bătrînă.

Știu, de vrăjitul zîmbet voi fi cîndva trădată,
Mă vor uita prieteni, pe dragoste-o să-mi plouă,
Doar răsăritul soarelui din sînge niciodată
Nu va-nceta să treiere cîmpia veșnic nouă.

RĂMÎI — UNDE ?

Sîmbur floare, mugur soare,
Sui tăcut, anevoios,
Aer mut strecori frumos
Răsucit pînă te doare.

Ploile de sînziană
Cu albastru le încarc,
Tulburată la sprinceană
Trist, încremenită arc.

Pînă sus la brazi e nuntă,
Valul n-are somn din fire,
Pasărea în neclintire
Peștii vîntului înfruntă.

Și zbori — unde ? Rămîi — unde ?
Lîngă lună desenată,
Cuibul nu te mai ascunde,
Pasăre adevărată.

OGLINZI DE STRUGURI

Tu, draperia verde, pe după geamuri viţa,
Şi în priviri cocori zburaţi spre depărtare,
Bat clopotele nucilor, le-a scuturat arşiţa,
Şi taie clonţul lunii sau poate mi se pare.

Ce flux teribil circulă-ntre sînge şi-ntre stele,
Are la geamuri viţa numai oglinzi de struguri,
Comedianţii dragostei arată strîmbi în ele,
Primejdia e — singuri să nu ne-aprindem ruguri.

La toamna euforică începe-n crengi să sune
Un adevăr sensibil, făcut să nu dezmierde,
Să nu se schimbe unul din noi în uscăciune,
Să nu rămîi doar unul sub draperia verde.

ROUA

Peste buzele tale
Cădea rouă de cer,
Printre aburii genelor
Ne vedeam tot mai sus.

Vîntul lumii bătea,
— Era vară, sau nea ? —
Nu mai ştiu.

Clătinaţi,
Noi zburam tot mai sus,
Pămîntul păzea
Cerul dens al iubirii,
Credincios ca un cîine
Grav şi supus.

APPASSIONATA

Game de galben, acorduri de roşu...
Toamna repetă appassionata
Şi metronoame de fructe-n cădere
Îi sună tactul, fixîndu-i durata.

Cîntec al lebedei, dragoste tristă,
Taci. Primăvara din timp nu se mută.
Toamna se zbate în vînturi şi plînge
Focul de vreascuri, mintea pierdută.

Game de galben, frunze desprinse,
Gesturi brutale, cer violet.

Bat metronoamele vremii durata,
Aud în brume appassionata,

Mai stins...
Mai departe...
Tot mai încet...

ANOTIMP SENSIBIL

Par ierburile lipsă şi am obraji fierbinţi,
Cresc ceţuri pe absenţa iubirii din livezi,
Un soare-apus sfîşie iubirea între dinţi,
Inima îşi sugrumă un ţipăt, tu te vezi...

Mă-ntorc după o creangă cu amintiri de ploi,
Aş vrea să scutur frunza surîsului uscat,
În flăcări să purific tot aeru-ntre noi.

Dar ninge, ninge, ninge, şi poate-am îngheţat.

STRIGĂT DIN PIATRĂ

Ai fost marea durată.
Cu suflarea
De iubire zburată,
Dansam luna pe ape,
Copacii la nori,
Uitam
Cum te-ajunge şi ora să mori.

Cîntam dusă pe frunză
Unde păsări țipau
Sfîșiate în zilnice drame ca oamenii.
Mi-ai doborît glasul cu o piatră banală,
L-am cules
Ascuțindu-l, săgeată pe cuget.
Te-am pierdut.
Am murit.
O, sania lumii
Îmi trecea repetat peste nervi, repetat.
Mă tîra pe sub oiște
Sania lumii,
De pămînt mă lovea
Proiectîndu-mă-afară,
Și din piept
Îmi creștea
Lumînare de soare,
Strălucind îndelung
Peste moartea amară.

JOC

Zbor în doi
Pe mîngîiere,
Fără somn, un zbor în doi,
Goana roibilor îmi cere
Arcul minții înapoi.

Rîs în doi,
Planeta, barcă
Amețindu-se cu nea,
Aerul de rîs încarcă,
Stins, mă sting în mîna ta.

Plîns în doi,
Sau doar o parte,
Glezna plină de pămînt
Se scufundă-n ierburi moarte,
Sînt și parcă nu mai sînt.

SURÎS SPRE PĂSĂRI

Va muri mierla pe cîntec cîndva,
Să nu spui, frunză, cît și unde s-a dus,
Răsucit, surîs de pămînt, va umbla,
Lan de piatră, pe Dunăre-n sus.

Apele îi vor aduce ochii-apoi,
Vînt de cîmpie-va păstra-o la iezi,
Și descreșterea lunii o să strige în voi
Cum prea mult o uitați în zăpezi.

TRECEM BOGAȚI

Trecem bogați...
Și singur rămîi
Cum se cuvine
Să intre întîrziații în toamnă,
Mai departe...
Suim cu chiparoșii cu ferigile pline,
Purtînd spre vîrfuri aur,
La rădăcină moarte.

De pasul tot mai șubred
Și mult fragil de umblet,
Împiedicăm cuvinte, și ramuri, cîte-o stîncă
De n-ar deschide toamna
Oglindă arsă-n suflet
Poate-am uita cît umblă lumea fără noi,

Și umblă...

Petrec în trunchi
Geneze,
Vîrtejuri trecătoare,
Iubirea,
Mult, cum numai copacii tari pot strînge,
Și aburi de nuanțe,
Și lave de culoare,
Cad infiltrate-n simțuri
Pînă-n sînge.

Mult soare-a fost în tine ?
Atît
Rămîne-n saltul
Teribil
Cînd
Dus singur
Nimic nu te mai cheamă.

Sînt confluențe
Cînd nu mai privim unul la altul.
De n-aș intra în piatră prea timpuriu.
Mi-e teamă.

•

DIMINEAȚA MEA

Dimineața mea,
Obraz jumătate în piatră tras,
Jumătate în soare,
Sub neliniștea tîmplelor
Porți o zare de ochi,
Zbor oval ca migdala,
Traversînd cu vaporii de suflet pămîntul.

Dunga frunzelor bate
Cerul palmelor mele,
Gîze roșii îmi suie
Pe bronzatele glezne,
Încărcate am genele
Cu semințe de plauri
Cînd pe umărul meu
Culcă iarbă de cîntece
Privighetori
Ostenite în zori.

Am văzut
Flacără neagră — furnicile —
Mișunînd într-un piersic,
Măcinînd un perete...
Striga sau cînta
Dimineața mea — nu știu...
Și trăgeam către ziuă
Jumătatea de piatră
Să-ntregesc, rotunjind,
Jumătatea de soare.

LA STÎNCILE DUNĂRII

Stăteam la piatra Dunării în noapte,
Priveliști noi se-nvolburau în minte,
Și spuma apei viscolea spre luna
Ce se lipea de trupul meu fierbinte,
Din ramuri cădeau frunzele prea coapte,
În păr îmi luneca o stea de seară,
Și noi priveliști îmi vibrau în minte.

Lumini, sărind un vîrf răzleț de papură,
Se arcuiau ca peștii peste valuri,
Și sub reflexul lunii cîte-o viperă,
Se clătina lipindu-se de maluri,
Era un ceas cînd sufletul se satură
De multă retrăire-a altor ere,
În arc sărind ca peștii peste valuri.

Ce noapte-a fost, ce liniște visată !
Se auzeau din două lumi vecine
Cocoși săltînd pe ciocuri răsăritul,
Și printre frunzele de oameni pline
Pornind la lucru, rîsete de fată,
Și guguit de păsări somnoroase
Se auzeau din două lumi vecine.

Încît pămîntul se-nălța să vadă
Frumosul neam din care mă trăgeam,
Deprins din străvechimi la înnoire,
Să deslușească-n fiecare ram
Un fluier grav și dulce de baladă,
Născută din răspunderea profundă
A neamului din care mă trăgeam.

Treceau și nori la așezat de piatră
Pe negurile Porților de Fier,
Hipnotizați de tragicul neantului,
Se-mpiedicau pierduți unii-n eter,
Cînd alții spărgeau stînci și lemn de vatră,
Scobind barăci sub coaja din copaci
Lătrați de vînt la Porțile de Fier.

Era-n piscul Mioriței soare,
Cugetul unor țări cu datini vechi
Iradia de-o parte și de alta,
Și mîinile ce se strîngeau perechi
Formau contur de stea liniștitoare,
Trecînd săgeată printre ani-lumină
Triumful unor țări cu datini vechi.

Foșneau copacii ca un stup de gînduri
Și licuricii mă loveau de-aproape
Cînd am intrat tîrziu într-o baracă
Lăsînd doar piatra caldă lîngă ape.
Umbra-mi lungită pe tavan de scînduri
Se subția pierind la stinsul becului.
Doar licuricii mai loveau de-aproape.

DUMINECĂ

1967

SOMN ÎN FLUIER

Copaci, de cînd umerii știu, am tîrît,
Ochii mei, primăveri despuiate,
Nu cunosc frica, vai, nu mi-e urît
La anii arși jumătate.

Zăpezile cad, vița rumegă soare
Băut peste vară — și nucii, și merii —
Doamne, ca ei sînt, o să mor în picioare,
E mult de cînd nu mă mai sperii.

SOROC

Poate așez la loc prea înalt
Capcana de prins fericirea.
Arunc uneori
Blana lupilor peste foc.
Cînd aflu zi cu noroc
Cîțatin rouă de mîine
În palmă
Și culc tîmpla pe ea ușor,

Să n-o sparg.
Tu mi-o furi,
Vîntule,
Rostogolind-o în larg.
Gura mea laudă așteptarea.
Răbdarea, de om, de viață,
De ziuă,
De ceas,
Din an în an,
După an și alt an.
Și zic
Pe nai invers decît al lui Pan.
Sînt poate tot prelungire a lui,
Pană de cuc,
Cuvînt de gutui,
Nu știu cine fericirea îmi soarbe
Și m-a pedepsit
S-o caut mereu
Cu mîinile oarbe.

LEBĂDA ROȘIE

Iubind — lebădă roșie — soarele,
Mă lovesc de-nserare,
Cad în lunca ce suge izvoarele.
Armă am doar o floare,
Zmeu, sau iepure șchiop stă la pîndă,
Cum să-i fac urîciunii mătănii ?
Am noroc,
Fiecare izbîndă
Îmi mănîncă doar anii.

UNDEVA

Iarbă și ceturi.
Ore în lună.
Ochii citind toate cărțile vîntului,
Îți mîngîi obrazul pe stele, dragoste,
De ce mă orbești cu gratii de om ?
Mă alungi.
Mă destrami.
Iar mă aduni.
Obsesia, glas pedepsitor de fierbinte,
Cerul din piept,
Muzica sîngelui,
Aruncă lanț de vulcani biologici.

Te voi îmblînzi ca pe un ied
— Mutule —
Din revoltă firească.
Aerul tău de tăcere
E materia cuvîntului meu,
Eu cred în cuvinte.

Și nu știu unde,
În ce zi, te voi căuta cu abura lor,
Vei vorbi atunci, vei răspunde.

CU LUMEA

Un obraz privighetoare
Altul cuc pe la sprînceană
Am petrecut vreme cu țară rînduită frumos.

Nu mă laud,
Înserată uneori.
Sînt răcoare de cîmpie,
Alteori
Nepăsătoare par că macin os de vînt,
Şi mă duc adaos frunzei
Fleac de greier orb în lunci.
Nici nu bănuie drumeţii
Cîtă lume car atunci
Între umbra mea şi soare.

PATRIE

Măr cu merele de aur,
Cîtă viaţă
Atîta piatră din vînt
Lovind aerul pe lîngă tulpină,
Praf zburat de copite
Dus să nu mai vină
Sămînţa de laur.

Făt-Frumos sau altul din zmei
Dînd năvălirilor să bea abur de mac,
La schit de peşteră, din luntre copac,
Steag, cu migală pe lacrimă,
Au lipit de umerii mei.
Poartă-l, mi-au poruncit,
Te va sluji
Pînă la ultima deşteptare în zi.
M-a înspăimîntat,
M-a îmbărbătat

Lacrima platină
Numită Mircea, Ştefan cel Mare,
Răzemaţi în sabie
— Somn cît greierul lunii —
Să păstreze mărul aur cu soare.

Cresc sub crengile lui
Grîu de ianuarie,
Miei albi,
Ca un măr
Ca un păr
Miei tinereţe.
De brumării sînt sătulă,
Nimeni să nu mă înveţe,
Numai culoarea luminii a adus
Pămîntului meu tot ani cu noroc.

Puteam să nu mă nasc aici, ştiu,
Să mai cucăi de somn într-un sîmbure,
Să trec mai devreme sau mai tîrziu,
Ori să trăiesc fără ca nimic să mă tulbure.
Cunosc şi cuvinte
Mai de ocară sau cu laudă
Decît spaţiul pe care unii pot să-l ocupe,
Şi sfîrşirea şi temeinicia,
Din severa migală a timpului,
Ninge pe mine de cîte ştiu,
Măr cu merele aur
Tare ca fierul
Iute ca oţelul
Ţara soarelui.

•

CÎTĂ IARBĂ

Străbunii toţi,
Pînă la ultimul pandur, şi altul
Au migălit harta inimii mele
Cu dragostea pămîntului pe rîuri
Şi înaltul
Neam de păstori tulburători de stele,
Cîţiva din ei
Uitaţi printre ulcioare
Beau vinul nucilor
Pînă la somn de cer şi-ncrîncenare.

Am rămas
Ca un măr, ca un păr, ca un fier,
Umblu ziuă de vară
Fulgerată de frumuseţe mereu,
Cîtă iarbă pe mine o să răsară
Nu va creşte între sufletul vostru şi-al meu.

ARMINDENI

Cocoşii grîului trec cîntec
Sub cerul proaspăt pretutindeni
Îmbrăţişaţi ca în descîntec
Cu prepeliţe de armindeni,

Poţi învia şi poţi muri
De-atîta dragoste şi floare,
Sau ca luceafărul de zi
Să luneci pal de-nfiorare,

Dar frăgezimea se-mplinește
Migală lungă cu noroc
Înduplecînd dumnezeiește
Joc de ghețare, vînt de foc,

Cît semn de inimă în timp
Bătut pe zid cu vorbe bune
Lăsăm uituci de anotimp,
Pămîntule, doar tu poți spune,

Cum fructe vin să se răsfețe,
La tîmpla noastră fermecată,
O, vom muri de frumusețe
Și ne vom naște încă-o dată.

SĂRUTĂ PIATRA GRIVIȚEI

Tot nu e ora să te așezi,
Sărută piatra Griviței, suflete,
E vremea laudei pentru zăpezi
Cînd se împroură grîul pînă plouă
Lapte în mugur și sforăie pămîntul de frumos.

De trei ori nouă
Plus șase anotimpuri cu fructe
Am tras cînd la zbor, cînd pe jos,
Cînd din creangă de viaducte,
Am răbdat pîn-a plesnit coaja de nuc și gutui,
De ne-au rămas degetele amăruj,
Și nu e vremea să te așezi,
Suflete,
Umple-te

De puteri
Sărutînd piatra Griviței de ieri,
Umbli tot mai dator
Morților, viilor
Dintr-un neam al acestui pămînt dulce,
Tropotit de răscoale.
Tîmplelor, gleznelor, mîinilor tale
Care-au tras la rustem
La copaci, la metale,
Nu le este scris să se culce.
De mers, mai ai
Pîn-or da sămînță toate
Pietrele gurii de rai.

UNDE VISEZ

Pentru pămîntu-nviorat de tine
— Dor românesc — sub cer de sărbătoare
Mulțimile aprind cum se cuvine
Făclii și aer de privighetoare.

Cu pîine din Ardeal și de Rovine
Ies floare oamenii să te-mpresoare
Cu sufletul frumos lucrat la soare,
Iluminați cu aur în destine.

O, zarea de copaci unde visez,
Și stîlpii înfloriți de la Horez,
Și omenia noastră — sînt renume.

Uraniu rar și trainic dulce miez
De țară, de popor trezit la lume,
Să poarte-n nemurire al tău nume.

PRINTRE MULȚIMEA DE PRUNCI

Am sărit gardul ultimei veri,
Zarea se mută,
Înaltul rotește-a uimire
Galbena floare de corn înflorită mai ieri.
O arunc toamnei tăgadă,
Ferec timpul în ladă
Unde am moștenire
Munte, deal frumos și cîmpie,
Mult, să îmi ajungă
Pînă după chindie.
Într-un surîs și în altul
Port tinerețe lungă,
Am gesturi zănatece uneori,
Nu te speria, mamă,
Mori numai din nebăgare de seamă,
M-ai născut în noaptea de facere-a lumii
Cînd încep strugurii coptu-n cîmpie,
Și păunii
Țipă aiuriți cu dragoste iară.
O, noaptea de zacere-a lumii,
După solstițiul de vară,
Cînd stelele fac cununie,
Și grîu treierat
Naște pe Dunăre abur de pîine,
Printre mulțimea de prunci
Deschide și Bachus ochii atunci,
Și plînge
De la naștere beat,
De lunga beție a tinereții din sînge.

FOAIE VERDE DE PRUN

Păsările au tăiat frigul în două,
S-au ascuns brebeneii în păr,
Hainele vechi în ladă,
Osteneala se pierde
Într-o gheată din pod,
A-nflorit ceasul bun,
O să fie exod
În iubire,
Foaie verde de prun,
Eternitate subțire,
Păcătoasa de inimă
Iar o să creadă.

SA UIT

Poate-am să trec și am să uit
Plînsul nedeclarat al sevelor în creangă,
Poate-am să trec și am să uit
Cîteva nopți seismice nespuse.
O, nerostite bătălii mărunte,
Cînd se lovesc curenții de mîhnire.

Lumină blîndă, pămînt curat.
. . . . . .

Lăsați-mi sufletul să treacă
Podar de larve moarte și arsură
La seceta cîmpiei să le-ngroape.

DUMINECĂ

Ziua odihnei suie floare în dor,
Nu înțeleg cum am călcat oblic prin ea,
Pămîntul aiura dușmănos, oamenii plînși,
Rădăcina de cîmp mă durea,
Umbra grîului copt, amintire ?
Este iulie, Doamne, iulie, aștept a doua naștere-a mea.
Spre revărsarea de Dunăre glas categoric
Așază lumea drept,
Am rămas numai suflet cu țară,
Mi se retrage trupul în piept,
Du-te negură-n cîrtițe, dezleagă-mi sîngele,
Cară lemne căzute în putred, pietrele plînge-le,
Lasă-mi obsesia, evadarea în fluier și soare,
Ridic dealul din coasă pe fîn
Nebunie frumoasă,
Răsar dincolo,
Prorocind secerișul de rouă,
Nu știu cine om, cine stea
Mi-a fiert leacuri mîntuitoare.

TRANDAFIRI DE MIERCURI

Obrazul pierdut l-am supus,
Înfloresc trandafiri,
Uită-mi zîmbetul strîmb,
Numai sufletul, ce faci cu el,
Om împărat peste suflete ?
Zace de vară și cîntec nespus,

Noaptea îi aud universul în creştere,
Planetă răvăşită la zbor
Mă desprind din orbită,
Dor creierii,
Doare dragostea,
Ochii mă dor,
Strig după tine o dată, încă o dată, mereu,
Păsări ciugulesc armonia din sîngele meu,
Crapă a cer, naşterea lumină de har,
De m-aş trezi, ca din demult, frumoasă iar,
Ţi-aş da foc minţilor,
Rîd,
Lasă-mă, în hohote rîd,
Să-mi ascund lacrima după zăpezile dinţilor.

ATÎT

Ştiu. E amurg, e frig de cer, e mult tîrziu,
Şi doar bacanta soarelui am vrut să-ţi fiu,
Poate izvor de curcubeu peste urît,
O piersică la sudul lacrimei, atît.

Abur de ziuă, de copac, de abur stea,
O zburătoare petrecînd odihna ta,
Reîntregindu-te frumos te-aş fi-nălţat
Peste zeiţele-armoniei împărat.

Dar aici vii umblă morţi calmi nu mai ştiu
Cît lung amurg e, poate frig de cer, tîrziu
Retează sfîşierea, nervii iar mă dor
Tragice umblete, zăpezi ţipînd a zbor.

NOSTALGIA LUMINII

I

Mi-a retezat somnul iar
Nostalgia luminii,
Urîciunile se bat în creste pînă dispar,
Tu tragi la care de zi,
S-a descălțat ploaia de maci pe cîmp, mi se pare,
Glasul de privighetoare
Cere prețul vieții întregi,
De unde răsare și cîte-o ziuă neghină ?
Nu înțelegi,
Nici eu nu știu
Cît m-am întors din căderea-n pustiu,
Visele toate îți încremenesc pasăre sublimate în marele circuit,

Mai am de ales simburi poate,
De rînduit lemne,
De așezat pesemne cîte-o uitată pecete pe aer,
O cărămidă-n nisip.

II

Drumurile se ceartă,
Se dușmănesc uneori,
Rămîn unele sugrumate în stații,
Să nu mori
Alege bunul din bun,
Cu nostalgia luminii în sînge,

Poartă, fata mea, glasul oamenilor la manifestații,
Carele inimii,
Piatra de temelie,
Dragostea cînd te cheamă...
Toate din nou îmi sînt date și mie în seamă,
Locuiesc acum peste al patruzeci și cincilea
val roșu cu trandafir,
La nivelul cu fulgere,
Nu mă mir,
Mi-a venit vremea cînd nerv cu nerv se întreabă
De greșeli, de faptă frumoasă.

III

Anii nu ar avea duminecă-n casă,
De nu i-am pierde cîștigîndu-i mereu,
Purtăm în brațe propriul chip,
Obraz de zeu,
Singuri ni l-am făcut,
Ceasul neoprit încă, mai greu,
Născut odată cu noi, în palmă, pe față,
Îl tot împingem,
Cît ne e vremea de viață,
Cu nostalgia luminii.

SEMNE PE MARE

Tu cît ai dat lumii ? Ce am dat eu ?
Tace marea părînd liniștită.
Numai copiii grăbesc un răspuns,
Suflet de soare băut și pătruns,
Vîrstă gonită cu toamna mereu.

Descîntă frunza sub pragul vîntului.
Şi ne tragi, ne atragi... şi abia am iubit,
Abia am plătit din tot darul pămîntului
Cîteva semne spre mult nesfîrşit...

Marea ne trece neadormită.

UITUCA

N-am vrut să-mi găsesc împlinirea grabnic
Biciuindu-mi destinul
Cu harapnic de dor,
Mă culc şi azi la picioarele unui copac
Zac
Din iubire,
Pasăre, spic, iarbă, stea...
Nimic.
Cu poartă de frumuseţe şi migală de pas
Ţin piept cioatelor de strîmbi la cîmpie.
Dacă urîtul prea în seamă nu-l iau
Unii mă ceartă

Degeaba.

Tot nu pricep cum o să fie
Cînd uitucă de vreme deschisă-am să las
Ultima poartă,
Vor năvăli cioatele
Să trag la vorbă cu ele,
Se vor întrece ochii de soare să-mi spele
Să le plătesc nesocotinţa de vreme
Uituca de mine.

PASĂRE IAR

Lovindu-se-n capete uneori munții mai plîng
Zguduiți pe izvoare,
Soarele cade-n versantul stîng
Al inimii — trunchiul doare —
Creangă de gînduri trag după mine,
Prin stele înot,
Zugrăvite cu vechi bătălii
De stîncă, de ocnă, de floare pălind pe cîmpii,
Pînă la zi hărăzită,
Cînd — pasăre iar —
Suflet
Peste zbuciumul tot,
Mă regăsesc și răsar.

UMBLET

Fiecare cimitir ne mai învață
Cum să trăim, cîtă floare-o să vină,
Mă spăl cu mai multă ziuă pe față,
Trag răsăritul pe uscătura meschină.

Nu mai vreau rîvnă să mă petreacă,
Numai steaua de om, plină — codru de suflet —
Să-mi tragă Dunărea și piatra seacă
Lîngă omenia din umblet

FLUIERAR

Scutură cîmpie dimineața plîns,
Am vrăjit granituri, să descînt mai știu.
Nu mai cad pe umbra frunzei,
Din pustiu Dunăre de păsări, fluierar m-au strîns.

Resudez amurgul nuanțîndu-l zbor,
Mai e vară lucru, înserare stea,
Iar fug neodihnă, somnu-i arc
Pe dor, și mai trag planete la orbita mea.

Pedepsită-n marea lumii de-aș pieri,
Vechi pălmaș sălbatec, spre pămînt îmi las
Spectrele nirvanei, răsărind
Tot glas abur și oglindă zmeilor de zi.

DE CÎND VREMEA

De cînd vremea păsări treze
Numără și spintecă
Anii să ne-mpuțineze
Mersul a dumineca.

Bocnă, apa, foaia mică
Doarme-n mugure, flămîndul
Ger la creangă se ridică
Revenească-ni-l-ar gîndul.

Lacrimă, taie-l subțire,
Blînd pe trunchi să se prelingă,

Florî crescînd, tot patru fire,
Primăvară mult să ningă.

Dragostea să ne-mpresoare
Ca păianjenul de lună
De la creştet la picioare,
Ningă-ne inimă bună.

TRANDAFIR

Am păşit cu multă băgare de seamă,
În trecere lină, mare cumplire,
Oameni fier oţel — fir trandafir —
Să ne zguduie fulgerele
Fără ştirbire de cuget
Aşezarea
În rotirea de sori.
Văzuţi şi nevăzuţi de ochii muritori.

Am păstrat focurile nebune
Înecînd pînă la mlaţini şi dune
Rînduri
Rînd,
— Roată de moară —
Tot lacomi
Rîvnitori,
Văzuţi şi nevăzuţi de ochii muritori.

Şi trupuri de eroi
Fir trandafir
Am aruncat pe brazdă ca haina de pe noi,
Scuturînd aerul de cumpliri ceţoase,

Să nu orbească floarea din case
Ne-am mutat — luceafăr — tot către soare,
Între floare și floare,
Cu frîngere lăuntrică de nori.
Văzuți și nevăzuți de ochii muritori.

Ameţeli îngîmfate n-au fost,
Nici vremuieli să ne culce,
Revărsările apelor știu,
Dacă Sirius — Cîinele latră
Ungem ţîţele vacilor cu piatră
De trăznet, cu apă dulce,
Și așteptăm în luminarea de cer pînă la zori.
Văzuți și nevăzuți de ochii muritori.

Cu lucruri speriate din amorţeală frumos,
— Să aibă obrazul așezămînt cuvios —
Umblăm acum mutați din viforul spus
Fir trandafir,
Către aerul cel mai de sus,
Supuși vredniciei.
Veșniciei,
Tot de vis dezmierdați,
Oameni din iarbă, din ziuă, din neam următori,
Văzuți și nevăzuți de ochii muritori.

DRAGOSTE

1968

UN PORT ALBASTRU

Un port albastru,
Unde fuge liniștea pe chei ?
Recad în umbră pînă la auz,
E o dezordine în aer,
Și refuz
Să intru in fiordurile ei.

Un port albastru,
Prea frumos albastru,
Întoarceți, fluvii,
Cactușii să-i spele
De nedreptate
Sărbătoarea vremii,
Și liniștea neliniștilor mele.

VARĂ TÎRZIE

Vară tîrzie,
Pămîntul nu mă mai ține,
Frunzele zboară
Vestind vremuieli cu ninsoare,

Trunchiul de brad
Trîntit între mine şi tine
Poate respiră prin lemn,
Obrazul dogoare.

Vară tîrzie,
Prunele brune,
Aerul, lacrimă,
Pielea, gust de alune.

Tu cînţi doar iubirea din primăveri,
Lume neiertătoare,
Şi eu sînt pierzania
Marelui orb,
Voievodul de soare.

CARUSEL

Miroase a Dunăre straniu,
Un fag din tulpina-i răsare.

Piraţii de frunză bat multe
Ramuri şi inima mea.

Petrec peştii lunii pe valuri,
Mă clatină apa, mă vrea.

Fug după sufletu-mi munţii
Să chefuie noaptea cu jaf.

În păr mi se-aşază ca fluturii
Abur de ceaţă şi praf.

Pămîntul mă trece prin el,
Zbor cu capul în jos.

Mă desfaci, vechiul meu carusel,
De la cuget la os.

Întru-n conuri de umbră
Lovită de vulturi în piept.

Mă înalț luminînd, și cad iar,
Din nou mă îndrept...

Cum mă-nec ? Cum răsar ?
E mai frig și presimt tot mai rar...

DRAGOSTE

Tai în destin piatră
— Ziuă lungă de vară —
Cînd nimeresc fir de suflet
Calc năucă în fericire.
De ce, Dumnezeule,
Ard, Gomoră, într-o clipă
Explozie atomică
Pînă la cenușă ?
Vine urîtul apoi,
Cînt balada Miului.
Săr din Jiu
În foc
Iar în apa Jiului
Și fug de-acasă
Blestemat de frumoasă.

Cît grîu pe ţîţa spicelor
Plecat spre mîngîiere,
Sar prepeliţe-n soare,
E nuntă de zei,
Cu salbe vechi la treier
Dragoste mare
Mi te-a adus pămîntul ca pe răsfăţ la prunc.
El aşa mă cunoaşte
Devălmăşie
Patimă şi creier.
Şi mult somn o să-mi fie,
Tain întrezărit,
Bătrînul pămînt hainul
Hain mi l-a amintit,
Tîrzie îmi e lumea,
Nu mai pot să te-arunc.

FRAGIL

Vis întîrziat cu mîna-n părul meu,
Balansoar pe soare, aerul tăcere,
M-ai dansat mătase, abur, fir de zmeu
Tras fragil cu ochii tăi a înviere.

Spaţiul, pămînt avar trăit în parte
Timpul, braconat cu lănci interioare.
Purtau fructe sînii pedepsiţi cu moarte,
Pentru febră sudică în trunchiul soare.

N-aștept, umblă somn, ai zăpadă calmă,
Sînt tîlhar cinstit, calc numai porți de suflet,
Te dezleg cu geana, nu te-nscriu în palmă,
Îmi întorc năucă blestematul umblet.

MIREASMA DE VIȚĂ

M-ai pîndit, mireasmă de viță,
Înflorire subțire,
Să fiu numai taină și amețire,
Pălea din mers
Luceafărul de ziuă,
Își căuta pereche,
Era ora cînd multe fete la șes
Fug din casa pămîntului veche
Pe alte planete
Înaripate mirese de univers.

Înviau casele,
Învia dragostea,
Mă lumina vița de floare grea,
Mă ridicam
A cîmpie,
A trăinicie frumos,
Și trupul se dezmărginea.

SĂLCIOARĂ

Cum vine un dor ancestral uneori,
Ceasul greier, sau melc, tresari melancolic
Să ai tindă pe stîlpi, ulcioare cu flori,
Să te fluiere mierla bucolic.

În vraiștea veacului meu douăzeci
Prin păianjeni de zgomot treci, nesomn, numai umblet,
Și trei nopți cît de mugur, vreme somn să petreci
Lîngă frunză, la rouă, pe suflet...

N-am păsuit anotimpul de soare
Perechea semințelor, Meștere,
Am menit crengilor pace, răbdare,
În creștere trainică, nelacomă creștere.

Aer de cîmp mereu primenit
Lîngă fluier, luceafăr, mioară,
Lada cu zestre numai suflet găsit
În mii de ani stejar, sălcioară.

Prilej de năvală au fost, vrăjmășie,
Apă trecută peste piatra de casă
Din toamna o mie minus o mie
Împietrită-n zicală tăioasă.

Brâncovene pridvoare, icoane pe sticlă, păzite
Cu glasul, cu pieptul, cu mîna,
De primejdia ierbii și de copite
Le-am fost și stăpîna și nestăpîna.

Neamul meu omenos, nedator nimănui,
Adaugă spațiul cu frumosul din lucruri

Prielnice, vrednice inimii lui,
E vremea, Meştere,
Recules să te bucuri.

INSULA

Aer, foc, apă,
Surîsul tău,
Ochii tăi aşteptaţi
Pînă la febră, pînă la mistuire,
O să îmi joc capul pe nenoroc,
Insulă oarbă
Printre gheţare,
După tine alunec retezată în zodie rea.
Vom muri poate
Ca doi înecaţi
Îmbrăţişaţi într-o stea.

NUNTĂ CU ZEI

1969

DIN CÎMP

Adună-mi vară
Urmele.

Vechi iconar pe zid,
Strîng
Aripa cîmpiei.

Cobor tremurînd pleoapa
În numele cel mic
Retrăind fresca
Aur vechi.

Pecetluirea tîmplelor cu viscol fost-a.
Mult om frumos și bulgărit la suflet,
Am stat îngenuncheat pe rădăcini,
Lacrimînd lung
Din sîmbure la spic.

Zugravi de mănăstiri
Prea chinuiți și neputini,
De unde drum,
Cît drum
Pînă la voi
Știuții doar pe numele cel mic ?

Douăzeci și opt de corăbii ai de împodobit,
Cu lucruri grele, frumos, canoane de tras,
Din cuvintele cutezătoare va țîșni lacrimă,
Rabdă.
Casele se-nvîrtesc tot după soare,
Sufetul cu cît e mai codalb dă
În vîntul prielnic doar la tîrziu, spre ceas
Cînd vezi întîiul semn de asfințit.
Zmeii se luptă de cînd pămîntul,
Adu rouă, crezare
Celui ce-ți lasă, deopotrivă, drept la binețe,
Și calul părinților din tinerețe,
Moștenit din bătrîni,
— Galben-de-soare —
Păstrat în fluier la stîni.
Dragoste dacă vei lua pe corăbii te vei căi,
De n-o vei lua te vei căi iară,
Singurătatea e dulce o zi
Și omului singur îi e urît
De stă să moară,
Inia Dinia,
Născută din frunte de zeu.
La poarta noastră lemnul șoptește povești nescrise,
Lumea trasă cu compas de aur tulbură vise.

Și în fața mea, taina mării grea,
Atît.
Rătăcită în cer, cine poate vedea
Steaua mea, steaua ta ?
Țărmul unde ești scris în nisip,
Dacă-i departe
Nimeni nu poate spune,

Și mirodenii-flori, păsări-minune
Te îmbie
Să calci în somn de la vîrsta cu
Dragostea pînă la cîmpia vecie,
Să nu îți rămînă în lume urmă de chip.
Cine trece, cine nu trece
Podul de aramă cu lupii,
Podul de argint cu leul,
Podul de aur,
Unde te ard capetele balaur ?
Galben-de-Soare, prieten credincios,
Nu știu cui i-ai așezat fermecat
Pieile de zimbri, nouă,
Înnegrite de moarte
Să spintece dușmăniile-n două.
Nu știu cui i-ai dat haine curate, fără podoabă,
Merinde puține, argint cît ține o zi
Umbletul pe jos pînă-o asfinți,
Osteneala să nu îl vadă.
Că podarii sluțesc, îți scot
O mînă
Un ochi
Un picior
Cînd nu îți biciui
Zilele la zbor.
Urîții, puțini în puteri,
Neținuți de picioarele lor
Umblă și latră, primejdie
Ar stinge focul din vatră,
Dacă nu îți bicuiești iar
Zilele la zbor.
Acum lasă-mă, Inia Dinia în dor.
Îmi caut născuta din tîmplă de zeu,
O știu și n-o văd mereu,
Acum, poate ea

Face slujba cea mai grea,
Își caută vasul în
Apa Iordanului scufundat,
Sau tras în peștera
Unde Zamolxe curcubee adapă.
Cîte corăbii mai merg legănate pe apă
Spălînd aerul cu armonie
De vrajbă, urît, păcate ?
Cîți oameni mai sîngeră cînd învie
La vreun pod, strigoi împărat
Vechiul zeu preschimbat
Sau în lup, sau în leu, sau...
Dau de apă amară,
Ajută-mă Inia Dinia
Piatră-Om să răsară.

FOCUL

Primare plasme, o explozie, soare, șarpele,
Nemulțumire sumbră, flori, sublim,
Erori nebune poate necesare
Cînd sărbătoarea cere să murim,
Patria, amforă de foc, în jarul ei
Aruncam mirt din sîngele-mi subțire,
Lacrima spartă-n dinți pînă la îndulcire,
Jucam un ou din steaua mea prea crudă mai pe sus,
Cu sabia din suflet trasă, și m-am dus,

Somn pe coama zimbrei nedormit,
Zacere de bine în nebine,
Ceață ? Îngropam nevolnic mit
Că furtuna joacă omul cum îi vine,

Iarba dragostei batjocorește nenorocul,
Leac de geană, pui de aur la netimp,
Glas pămînt și vocea aburelui ning
Aerul speriat și apa, numai focul
Iară
Stea mă va striga
Luminată nuntă,
Lume călușară,
Moartă moartea
Că de ea
Fug iar și îmi mut
Zîmbetul pe scut
Spre nimic știut
Tot deloc tocmindu-mă.

NUNTA ARGINT

Cîntă Orfeus, fluture, vînt,
Cearcăn, schimbă zodii ametit,
Se sfîșie naiadele din mit
Și cad cu doruri de pămînt.

În nunțile cîmpiei, teii-soare,
Aburi dementi, bacante și arini,
Zimbrii îndrăgostiții de izvoare,
Și mici furtuni din epopei cu ghibelini.

Zamolxe mută orizonturi, și barbar
Ard trîndav mirodenii lîngă spirt,
Și rîvna tainic reaprinsă mirt
Atrage fum cu șoapte de fanar.

Necuvîntatul bairam,
Cînd vin și sar pe sus, ca la petreceri,
Cameleonii încleștați de ram
Și viclenia nevăstuicilor cu treceri.

Sau murmură, polen în nenufari,
Nevestele lui Suleiman-Bin-Daud,
Să mai deplîng, să laud
Ziua magiei rari ?

Ce nuntă de argint e ! Zîne aer
Nasc delirant cu oameni ochi de zeu,
Și îl mai joacă-n țepe fără vaer
Răzbunătoarele bacante pe Orfeu.

Din nebunia lui țîșnesc în roată
Înțepenind la ochiul Furiei magic,
Și rîd, să nu s-audă plînsul tragic
De iarbă, fir-argint, halucinată.

ALT ÎNCEPUT DE SUFLET

Soare vijelioși barbari
Viscol de cîmp amurguri dureroase...
Rîd noaptea și îmi nărui altarele de lari,
Cu plînset ziua mă ridic pe oase.

Sublimul seminței, gest primitiv de peșteri ?
Setea de sete crește, vedenie fără leac,
O născătoare dunăreană s-a răzvrătit pe meșteri
Zidindu-și singur mînăstirea cîntătoare peste veac.

Sînt moartă de cînd Diocleţian,
Şi mai frumos întineresc mereu,
Iubirea, sîmbure de universuri fără zeu
M-a tatuat în filigran.

Lăsîndu-mi numai suflet scos din minţi
Frumos, să îl tot spăl de efemer,
Absurd poate, în bătălii fierbinţi,
Bărbate, beat îmi este craniul de eter.

Dac-aş vedea şi fără ochi mai peste noapte,
— Puţină-i ziua — cum aş descheia planeta
Destinelor neomeneşti, aş naşte poate
Alt început de suflet, alfa, beta...

Ştiu, Diocleţian s-a-ntors pe cal
Ştiu, ostenit la anotimp subţire
Şi a clădit în peisajul lui natal
Doar un palat cu falşi pereţi pentru iubire.

Şi dragostea e dor-dement, pămînt-colindă,
Nectar mai mult oţet, băut cu ştire,
Mi-am spart demult obrazul din oglindă,
Trifoi de lume prins în patru fire.

AICI

Am sporit în iubire,
Tu cel mai frumos, îndepărtatule,
Copil alergînd către dealul cu pruni,
Dumnezei-oameni buni,
Aici sînt. Neclătinată, stîngace

Mereu, mut destinul din loc.
Mi s-au îngroşat rădăcinile
De cîmpie chinuită-n noroc
Nepăsător.

AMARULE

Mult s-a pierdut,
S-a mutat,
Trupul meu lunecă sub stăpînirea ta,
Îndepărtatule,
Pe geamurile cerului fără de somn
Un cuc,
Şi secera prin iarbă trasă,
De ce îmi pasă ?
Genele ploii îmi adorm pe mîini,
Înnebuneşte-n vînt perdeaua lumii,
Biciul lui Dante şuieră în cîini,
Vaporul marelui pirat umblă pe mare
Şi în fiecare zi de pescuit îşi ia aleasă
O stea,
A treia stea,
A şaptea...
De ce îmi pasă ?
În răvăşirea cu uitare,
Amarule
Sub stăpînirea ta.

SONETUL I

Iartă-mă dacă sînt și nu sînt
Lacrimă, lavă, fără nuntă de ger,
Tac uneori amărîtă pămînt,
Și legănare nu cer.

Pe țărm în bazar am rămas să descînt
Argint catifele, mă iartă că sper
Și mai cred în iubirea ocolită de vînt,
Măr de aur, păr de aur, Om-cer.

Levănțică în aer, după zbor chiparoase,
Somnoros, pe tăcute, răsare
Orizontul cu priveliști dureros de frumoase.

Deasupra mării dogoritoare
Mi-am uitat sufletul și mințile scoase,
Mi-am uitat trupul la soare.

ȘTIU

Lasă-mi cer, adu-mi vin
Din unde neunde,
Copacii, vîntul, surzenia de nori,
Sămînța cu azimă
Cît frumos atîta batjocură măsurători.
Dar ce aș putea să lucrez fără patimă ?
Treci mai la soare,
Spală oglinda îmbîcsită de lut, de căderi, de tîrziu,
Străina împresurare...

NINGE

Frumos te lumina
Părul meu vulpe împușcată,
Pe schiuri lungi, argint
Toți brazii
Se retrăgeau în univers,
În legănare
Cer hipnotic
Pe aur fir păianjeni duși...
Însinguratule,
Dă-mi sania
Sania floare cu nimic,
Dă-mi muta lacrimă nesăbuită
Zeificare,
Dă-mi castelul meu naiv
Cînd topeam fierul dur
Al săbiilor din cîmp
În orizonturi pînă la uitare.

În munți,
Un vas
Lucrat cu mîngîieri,
Orga din turn,
Ascunsul aer cald, și ninș
Soarele nins.
Stau pedepsit în scorburi cu jivine,
Nu pot să mai aud
Cum frigul taciturn
Sfîșie coaja de copaci în răzbunare.
Lătrat îmi e obrazul
Lipit de tine,
Nu pot să mai aud.

FOAIE DE VARĂ

Soare prea plin, frumos,
Și guștер de Șanta-Brazi,
Mai locuim și pe afară.
Smințiți primordiali și zei
Vulturii trag prăpastia sub ei.

OM

Cum se mai prăsesc între ele
Sălcii leșinate
Roase pe sub scoarță de furnici.
Bărbăția buruienii
Și scurtarea de vedere
Mult împiedecă...
Înfloare, mai aprinde-mi de la soare
Ostenita prea subțire lumînare.
Gînd pămînt să nu mai tacă,
Din sînge, din tîmplă, din lacrimă,
Cu fierberi la umblet,
Aburul graiului aur să naște.
Descîntecă iarbă, ce e iubirea ?
Somn între arme, ce e iubirea ?
Mierlă, piatră că ești piatră
Spuneți nespusul, de ce iubirea...
Și tot nu-mi găsesc vindecare la suflet.
Taina din taină sus răsare,
Întîi frumosul de negrăit pe nume,
Stea-adevărul greu în podoabă,
Și omenia ca o stea mai mare,

Ea, duhul întregului.
Păstrează-mi, lume,
Trăinicia de om a ființei slabă !

VRAJĂ DE ȚARĂ

Nici nu știi cum mai răsar
Uneori lună și soare
Învelite-n supărare...

Trecere bună, semn amar,
Nuiaua alun îmi sună,
Și caut și dau mereu
De tunet răstignit pe nor,
Cer deschis urechilor,
Aer cu priveliști, alte,
Omenoase
Și în locuri pietroase.
Cu sufletul șterg dușmănia din lume,
Și leg dragostele-nalte
Fîntîni la răscruce.

Iarna duce-mă-va duce,
Față jefuită sus...

Ca oamenii adevărați
Care trec prin ziuă soare
Cu hotare-amestecate.

Lasă. Puneți pîini pe masă,
Trandafiri și rachiu tînăr,
Oamenii nu scad.

Doi sau cinci mă știu puțin,
După vorbă, după țară,
Sau paharul ras cu vin,
Miez de sînge mi-l uitară
Urători din neam-a bine —
Clatin noaptea nefiresc,
E ursit frumosul, ține
De mă mir și eu ce fibră
Stîlp lucrat cu suflet românesc.

DANS DE ABURĂ

Din seminție îmbrîncită
Ies pe unde ?
Pașii vînt,
Cît am fost și cît mai sînt...
Dans de abură,
Priveliști lunecate, straturi coapte,
Bat ca nucile-n pămînt,
De cu noapte,
Și la noapte,
Gușa de privighetoare
Picură în somnul frunzei numai strajă pe frumos,
Ating degetul de vrajă,
Umblă dragostea pe-afară,
Steaua, ochii trași și iarba...
Dincolo, mocnitul ger
Din sabat lăuntric ninge,
Fugi, pe unde nu mai știu,
Ninge piatră,
Ning cenuși, par
Doar jocul și hazardul unui aer răzgîndit.

SAU POATE...

E numai vară
În mărul roșu ascunsă,
Cît îmi e ora ? Veacul mă adie,
Alunec din primejdie, mă vindec
Frumos de rană
În rotire de trei ori,
Lebădă, mierlă de pămînt îmbolnăvită.
Nesăbuință la statornicie ?
Un surd sau poate doi nu știu,
Cum mi-am tăiat fereastră
Vîrful casei,
La temelie, piatră peruzea trag
Cer adus pe cozi de rîndunea...
Amenință atîta algă
Bolnavă și ocean,
Peceți de trecere
Numai un glas,
Ne-al-meu-glas. Poate
După o taină a semnelor
Uitată în ochii mei,
Vin abur, ierburi, gînditori din gintă,
Coboară-ntorșii pe sub nuci,
Au miei pe umeri — apărare albă —
Zburînd pe după glezne, pescărușii
Din aur fir,
Și trag odoare,
Lăzi de casă,
Tăria mea,
Vedenie frumoasă...

Pentru toți vremea ostenitului
Și stîlpului cel răsucit
Fără pridvor,
Posomorît cu grindini,
Patimă cer
Ascund după obraz,
Și dimineți cît țara,
Lemnul, Tismană amăruie
Fugită din pădure
Mai în stîncă,
După oglînzi, copaci, oglînzi,
Copaci lucrați
Să li se vadă miezul
Tras printre flori,
Cu aer între ele,
De breaslă.

Dragostea m-a pîrît
Ție mai-marelui,
O să mă vinzi
Știu, pietrei,
Uraganului din vale știu, păsărilor...
Ziua mă cutreieri
Cu ochii răi
Ai doi — frumoșii —
Noaptea, fir de stea
Dragostea mea, laser cu pleoape trei,
Îmi legăni
Peste creieri...

PEDEAPSĂ

A cîta zi, plîngea
Tîrînd străină, un semn uitat,
Şi spăla os cu os
În mirt pe lună,
Migala unui vas frumos,
Lumea strădaniei,
Cumplită vină.
De ce lipeşti de brumă geana, floare ?
Unde zbori mierlă ?

Ochii brun — verzui
Rămaşi doar undă
Călătoare, iarbă dragostea,
Glas îngînat pe jumătate...

Pedeapsă, strania singurătate.

HALUCINARE

Apele cu vestiţii marinari,
Şi golful numai stînci,
Copăci îngropînd pleoapele
În tragedii adînci.

Nisipul sugea scoici
Ca pruncii de încercuiţi între redute,
Cîţi spini de sfinţi cu soare poleiţi
ghiceam pe cheiul
Acestui ţărm cu drame mute.

LACRIMĂ ANA

Ce poți să faci gătit a somn,
Lacrimă Ană ?
Cu suliți de nesomn te-mbraci.
Cer pe la ochi,
Cer mîinilor,
Cer în nevreme,
Pînă la tîmplă-flacără
Cînd spargi cu răsuflarea piatra.
Și os cu os
Mit peste mit aduni
Lacrimă Ană,
Cer încheiat pe frumusețe de străbuni.

DU-TE !

Ia bradul om,
Grîul noroc de cîmpie,
Și du-te !
Am trăit cu frumusețile în noi răsturnate,
Și legenda s-a-nstelat
Glas, obraz, numai trezie.

Lei cu aripi,
Lacrimi — doine,
Scutură cu duioșie,
Inima din vătămare.

Sufletul, un pumn de lucruri,
Țara buna,

Țin cît noi trăim pe rînd
Călușari tropotind luna,
Valuri ziuă luminînd.

Ostenind sub pleoape aer...

VINUL

Amurg înnebunind
Erupția vieții să petreacă,
Nemurire a pietrei, dragoste rug,
Zeus ibovnic.

Sclavi tîrîți pe fregate —
Imagini suite în cer epidauric.
Tăiam dale romane, ghețuri scite cu gesturi,
Resemnat asudate ?

Sorb vagabondă amarnicul vin,
Profană, în mîini adun mult trecut
Pe treptele, suflet-abur-coloană,
Cu balsam dunărean și mosc bizantin.

Modern costumată cobor spre demult,
O zeiță în sîngele meu delirează,
Și îmbrac tot alt trup, și mă cern, și ascult
Șoapta fir-trandafir, rouă, ultima rază.

Serpentină-n final dansez șerpi violeți,
Lovesc cerul, dement somnambul euforic,
Ocolind arlechinii, travestiții Hamleți,
Nunta vînt-fără-leac, vinul, umbra lui Yorik.

FRUCT

În roua degetelor spin,
La spinii sîngelui mult soare
Născînd mereu ca o scăpare
Fruct risipit în aer plin.

Adîncul zilei, patru fire
Trifoi de lume, cu peceți
De crud și toamnă pînă-ngheți
Cu vrajba în iubire.

Fruct ploaia-cîmpului, fruct glas,
Se bat în capete berbeci,
Treci printre coarne, îi petreci,
Și umpli aerul rămas.

INIA DINIA

1971

LA VESTALA DIN HERCULANUM

Tot lîngă Isis delirezi, străină — cuc,
Te-au părăsit gladiatorii plini
De pulberea Vezuviului ! Unde se duc
Neîmpăcaţii ? Nu au ramuri de măslin.

Năluca transei, fumul din răşină,
Gloria, joc pe-amărăciunile gălbui,
Îi tot aţîţă, pedepsiţi de vină
Să umble neiubiţii nimănui.

Lunecă stranii de sub lespezi cu urît,
Şi cripta goală, nesătula, cere,
Vorbeşte-nţelepciune, cît
Vor mai ucide şubrezîţii în putere ?

Sau ţi-e vedenia vătămată de răscoală,
Lumina blîndă, aburită cu cenuşă,
Lava pătrunde prin pereţi, pe geam, pe uşă,
Şi bat în templu vijeliile, vestală.

ASCULTĂ

Trec prin Florența călătorii din demult,
Miresme de culori și chiparoase,
Dante-a știut să plece, să le lase
Lumii, pe care a iubit-o cel mai mult.

Cu sînger greu în suflet despicase
Infernul -îl auzi ? — tot mai ascult
Săbiile reci în domuri și în case
Nemernic sfîșiind, modern tumult.

Inima, flacără și lemn, cenușă, lavă,
Tremură pe Vezuviu-n schilodire.
Ce lasere, ce crime, ce ispravă
De ucigași se laudă? Subțire
Trecere, o, lumea e bolnavă.
Dați aer, soare, omenirii, să respire !

BLÎND

De vină pentru boala mea a fost o floare,
Magnolie — singura în frunza multă —
Buzele lui prea mirosind a vînt și soare,
Voința nu mă mai ascultă.

Se trece hula, noaptea iese pălitoare,
Se duc rechinii lăsînd cearcăne adînci,
Mie îmi cad tot valuri blînde la picioare,
Amărăciunea numai, sfîșie cu stînci.

Colții ei taie pînă la venin,
Și neprimindu-l inima, veninul strînge.
Sămînță, picurînd cîte puțin,

Din spinii mării, strămutîndu-mi-i în sînge.
Nu mai am cum să-i smulg, nici de ce plînge.
Sînt beți de mare și mă-mbată ca un vin.

CAPRIFOI

Stranii sînt pașii pe trotuarele Pompeiului
Uite-i, pucioasă abure oglinzi,
O lume var în cugetul ei grav,
Tu care-ai fost, tu care vii,
Tot mie, dor-pămîntule, să-mi sameni ?
Cum uiți mereu cît e de vulpe vremea.
Geme în blana ei,
Și numai oamenii
Mor.
Tot ei de vină.
Lacrima timpului, o dragoste rugină iubind
Cele mai noi idei.
Aud, da, vînt-eon printre coloane,
Le vindecă, le înfioară, caprifoi.
Orbi de frumoși lucrăm la fericire
Reinventîndu-te
Mai bună omenire, a cîta oară ?
Aud, cum să n-aud
Șuvoi spre sud
Copiii noștri, de aseară
Cioplesc iar leagăn, iar catarg, iar stea,
Hipnotic dans cu vis spre nevăzut.

Și tu, Maria mea,
Cum să te strig ?
Tot rouă-am fost. Tot început.
Zac pe-ntrebări. Din cît credeam că știu,
Nimic. Nici cît îi este dat să țină
Sfidînd metropole beţive de lumină
Legea de om din fiecare.
Vezuviul tace stînd la pîndă fumegînd,
Mareea știe,
Cînd e tîrziu
Pentru cuvînt pe mare ?
Devreme cînd ?
Sau tu, poate dacă încerci, Marie.

PĂCAT

I

În noaptea biruinţei mele
Să nu îmi baţi cu morţii-n geam,
Stau spînzurată, între stele,
De păr ? Văzduh n-a fost să am

Nici blînd, nici ocolit de rele,
Și ticăloșii cu balsam
I-am omeniț, și mîini rebele
Spălam în soare și plîngeam.

La tîmple mi-a murit o iadă
Sau pui de zimbru săgetat,
Și zestre iar am scos din ladă
Suflet neîmpietrit păcat
De dragoste nevindecat.
Cine-n iubire să mai creadă ?

DE PREA FRUMOS

Dă-mi un Amalfi să-i deschid
Muzica cerului lichid,
Pe măști în care-a ars pământul
Amalfican, să-arunc veșmîntul

Madonelor retrase laric
În peșteri cu smaragd sub ape,
Să nu le mai găsească-aproape
Nici goana cea de athanaric.

Ohé hoé colind lumesc
Tras subțirel din Bethleem,
Cîți mateloți frumoși plutesc
Cu arme-acuatice ? Mă tem

Numai de foamea de pe navă,
De liniște, un ocean
În care insula-i mărgean
Prea singur, germinînd otravă.

MADONA DE MURILLO

Teama nu mă mai întreabă..
Lasă-mă, nu mai am mînă
Plînsă de femeie slabă,
Doi-nor zbor
Depărtișor
Șarpele numit păcat
S-a uscat.

Vii să mă iei ?
Domn nu mi-ai fost printre vii,
Sfinți morți nu îmi fac loc,
Lasă-mă, cuc să răsar,
Să rămîn cuc nenoroc
Trăgînd frunză după mine,
Tu să nu-mi mai crești în prag
Cer nesus.
M-ai furat și mi-ai supus
Lutul facerii-n dureri,
Împăcarea mea cu cine-mi
Vrei ? N-ai drept să mai îmi ceri
Lauda Femeii-Nimeni.

SALOMEE

Lumină aur lacrima lagunelor,
Un evadat din cuie, fuge Crist
Sau gondolierul care-n lacrima lagunelor
Și-a spintecat iubita... Exist, nu mai exist ?

Nu înțeleg de unde-atîta vină,
Zbor pe argintul din copilărie,
E prea mult cerul și San Marco mă sfîșie
Să mor vagabondată de lumină.

Să nu-l aud cum blestemă mereu
Dansul în purpură al Salomeii,
Destin otravă care-nfruntă fariseii
Jucîndu-și capul unde plînge Dumnezeu.

Cîntă Veneţia, făclia nopţii, vis,
Cum doare sărbătoarea care nu e.
Fereastra Desdemonei s-a deschis ?
Apele suie.

DUPĂ VITRALII

Marmora cîntă, mîngîie, doare,
Vis de culoare murmură imn nimănui
Altuia decît lui
Omul, floarea pămîntului, Om.
Nu mai sînt, dacă sînt, cine sînt ?
Plîng lîngă Piéta.

NEVINDECARE

Trec prin carierele de marmură solare,
Porfiru-l poţi înnobuni cu corindon, ştiu,
Pînă cînd dai de umbra unui sclav tîrziu,
De gestul disperării lui barbare.

Sînt braţe-nstrăinate-aici, sînt ochi incerţi,
Mereu netrebnicii şi veşnic fală,
Neiertătoare lume, o să-mi ierţi
Tîmplele prigonitele de boală ?

Arbori nu mai zăresc, nici păsări nu mai văd,
Unde e freamătul fluid, unde-i ocara
În care sîngeram tăcut ? Ceru-i prăpăd
De piatră spartă-n dinţi ecolici la Carrara.

Un neam... o țară... vînt... trec alții... vînt...
Zbor chinuit al rădăcinilor în sus,
Nu-mi mai jefuiți sufletul, unde l-ați pus
Nevindecat de dragoste și de pămînt ?

Fug-dor-spre păcătoasele-mi mulțimi,
Unde bezmetici ne-nșelăm, unde năpraznic
Ne-mbrățișăm și ne uităm, și unde plini
De răni netrebnice nu ne-ndurăm de praznic.

Umblu să-mi arunc îngerul căzut
În piatră, piatra și ea crapă.
Ascult doar mierlele și frunzele, mai este apă ?
Apa în care Michelangelo-a zăcut ?

MISTRALUL

Mă strigă iar suav pe stînca frîntă
Un aer potopind izvor de floare,
Transfigurați smochinii lumii cîntă
Din arse țitere strălucitoare.

Soarele meu aruncă iar mantie
Subțire duh pe cozi de rîndunea,
Stropind cu pensulă portocalie
Pereții cîrciumei ca lacrima.

E liniște pe mare, numai abur
De vînt mistral, lume-am uitat de cînd
Nu mi-ai lăsat pe gură-atîta fagur,
Tu mă aduni și hohotesc rîzînd.

CLIPĂ

Ploile nu se mai cheamă,
Sufletul toamnei în aer,
Neclintită aramă,
Binele, răul răbdat la încaier
S-au împăcat ?
Zace rîsul cu plînsul amestecat.

CRIN

Horez cu talere și porțelanuri genoveze,
Prea multă moștenirea mea, și grea,
Să o tot port, nici cum să se păteze
Atîta taină cît mă-nfiora.

Pe neștiut mă răsucea drumeagul, cînd sus
În aer tare, cînd spre piatră, rostogolind
în valea numai ceață.
Culcă-ți obrazul pe al meu ! Ce nu ți-am spus ?
Iar nu mai știu și nimeni nu mă-nvață.

Tu singurul meu crin, unică oază,
Dă-mi mîna de copil, nu mai văd bine !
Vai, te uitam, beam singură din cîte-o rază,
De nu s-ar nărui cuvintele pe mine.

LA DEAL

Calu-i apă, ameţit,
Scapără piatră
Cu piatră
Scuturînd din coamă sus,
N-a murit cînd au vrut cîinii,
Şi uitîndu-i nimănui
Se aşterne drumului.

PE CASĂ

Cad nuci cu despuieri de-amărăciune
Fărămiţînd pe ţigle-ntîia coajă,
Poate în somn s-a petrecut, în vrajă
Desăvîrşirea miezurilor bune.

Primejdia de mană n-o mai ştim,
Nici fulgerul ameninţîndu-le cu seceri.
Uitate-n dansul verii la petreceri
Mai migăleau nimicul lor sublim.

Le-am adunat în şorţul timpuriu
Cînd cearta lumii o priveam din nuc
Şi sufeream că prea mulţi nici nu ştiu
Cerul din crengi, şi duşmănindu-se, se duc.

APOI

De-a valma oale de pămînt
Răvășite peste picioare,
Pămînt din tîmpla mea trasul pămînt,
Țin între degete rădăcinile de trandafir,
Și mi se pare,
Sau văd stea,
Aud vînt,
Un dor depărtat și mă mir,
De ce și unde
Încotro de cînd
Vina cui legea cui ?
Fluturii s-au ghemuit în coconi amărui,
Mieii împing cu botul
Străchini în floare
Peste inima mea,
Să mai îngîn lumea cu tot ce i-am spus.

IOANE

Vîntul jertfei a întărit pămîntul,
Domnițele și ele în icoane,
Numai geană rămase din tunet
Ioane, poate răsar, poate nu,
Visecol bătu,
Sufletul cuiva pe lacrimă dusul
Rătăcește,
Lasă-l așa,
Drepții ajung subțiri,
Priviri înțelepte,
Dușmanul nestrigat pe nume trece.

Și cuvîntul, și inima
Și ele dusele
În vîntul rece ?
Lasă-le-așa
Să își aștepte
Învierea, nesupusele.

HORIA

Cîtă lume, Doamne, doarme
Și tot n-are loc om de jiganie,
Cocoșii sparg pînă la suflet de zări
Sămînța vîntului rău a
Petrecanie,
Și cîtă lume, Doamne, doarme,
De piatră cu marea se bat,
Piatra cu marea,
Șerpi îmi aleargă pămîntul căutînd
Răsuflarea,
Sucesc gura dihaniei,
Trag veninul lichid,
Destinul scîncește mutat iar peste zid,
Și tot n-are loc om de jiganie.
O floare,
Pe iarbă dumnezeiește, o floare,
Pe mîini, pe față.
Strălucesc zăbovind în vîrstă zănatec,
Șchiopătînd iese din grajd calul
Din bătrîni păstrat danie,
Mănîncă jăratec, bea zări,
După trei ori, se scutură

Stea luminată,
Și vai, tot n-are loc om de jiganie.
La al nu știu cîtelea cîntători
Cerc pe cerc
Bîntuie neschimbată
Zodia trădării,
Măcinată e piatra
De apele mării,
Și cîtă lume, Doamne, doarme,
Și mereu se înfăptuie
Trasul pe roată.

CEL CUMPLIT

Ioan vodă sau nu știu cine
Rătăcește pe vînt ciopîrțit,
Îi ascund în păr să nu se vadă,
Îl ascund în petreceri să nu se vadă,
În vinele mele subțiri îl ascund,
Să nu se-audă plînsul de oase adunate
Grămadă,
După umbră păcate.
Și nu mai zăbovi cu greșelile, Ioane,
Pînă cît te-au ademenit
Cumplirile celui cumplit ?

Înțelepți caii-așteaptă
Să-i mai pască lumina,
Cască-a urît, bat cozi răbdătoare
Ca pentru nimic, fără
Patimă.
Mi-a înțepat talpa un lujer crescînd,

Cere floare
Floare pe floare, Ioane !
Lacrimă,
Înfăşoară-mi urgia de gînd.

ŢEPEŞ

În lacrima de lume iar
Pămînt bătrîn iar n-ai habar
Ce naşti, hoţ bestie babar,
Ai, atît dus nedus şi dus
Cere iar oasele pe sus
Să le mai poarte prin mulţimi,

Şi plîng în mine heruvimi
Mulţi — cîţi zburau şi printre ei —
Uitaţi de vreme, de condei,
Şi se deschide — nenufar —
Floare de aer cald şi clar
Obrazul ţării lăcrimînd.

Puţin frumosul, puţin blînd,
Sufletul soare neuitat,
Cît lîngă ţepe-a luminat,
Oameni răbdalnici neţinuţi
Minte-n scripturi, şi-fost-au cîţi
Pe frunză iarbă duşi — neduşi

OMUL PĂMÎNTULUI

Cîntă inima ctitorilor în cărămizi,
În steaua visată, ochiul de ctitor, uimirile minții,
Sub temelie numai foșnesc livizi
Șolzi de guștер căzuți, nimiciții.

Mîna cui, fruntea cui, osul gleznei subțire
Ridicat după suflet, ale cui să le-alegi ?
În lucrarea de sine, în marea rodire
Strălucește viața unor neamuri întregi.

Multe-ntrebări, luminare, furtună,
Iubire sublimă au fost și mai sînt
Pentru casă și floare și trecere bună
Date omului acestui pămînt.

Firea noastră-i născuta unui aspru destin ?
Rătăcim nopțile sprijinindu-ne-n zi,
Sîntem blînzi cu străinul cel mai străin,
Străini cu noi înșine nu putem fi.

Poate fruntea rănită, surîsul din lacrimă,
Schimbă pasul în zbor, suie cîntecul floare,
Iluminînd priveliștea cu atîta patimă
De frumos-armonie, încît ființa mă doare.

ISTORIE

Supusă la vînturi prea multe, supusă, la ape,
Cad uneori cu zîmbetu-n iarbă, învelită de nori,

Lumea-i departe, de mine departe sînt, numai piatra aproape
Cei ce știu lupta singuri, mult ușor ostenesc uneori.

Obrazul frumos mi-l cuprind într-o astfel de zi
Oamenii tari, călătoriți în istorie,
Cîntînd și plutind pe aureole de glorie :
Nu-ți mărgini existența, n-o mărgini.

Nimeni nu s-a obișnuit cu lumea prea mult,
Îmi ascund rușinată rana mîhnirilor grele,
Și speriată-i ascult și nu îi ascult
Cum îmi deschid inima cu lance din stele.

Șuvoaiele sînt întotdeauna amăgitoare,
Cară paie și lemne uscate, rămășițe de stînci,
Și trec, și se duc, și pier, înghițite de soare,
Munții nu, temeliile nu, nici rădăcinile-adînci.

Grîul pe vînt leagă bob, înstelarea cicorii
La roună se-aprinde, tu pe unde apuci ?
Din istorie mă ceartă oamenii tari, călătorii,
Cu povețe răzlețe și capete sîngerînd pe butuci.

FRUNZĂ

Tu de casă ai grijă, de porumbei,
Văzduhul cere și dănii,
Vremea destramă uneori în colții ei,
Mai cu stăruință la timpuri subție gîndul.
De-a rîndul cu trecerea bună să fii
Sfiiciune pentru jigănii.

Lupul nu mai înfruntă pe soare
Nici nara tremurată de căprioară,
Eu, cum mă ştii,
Duşmanii îi mai port pe surîs şi răbdare,
Rîndul cu prietenii-l ţin.
De casă ai grijă, de porumbei,
Dureros de frumos e atîta ţară
Tot spre sus călătoare
Uitată în ochii mei.
Mă spăl, mă îmbrac, mă hrănesc
Cu miros de fîneţe
Şi cu veac de Bosanci şi Caşvana,
Aici stejarul ridicînd
Şase mii decenii în spate
Înverzeşte mereu
Tînăr peste pedeapsa
Furtunilor speriate.
I-a răcorit lui Ştefan Marele rana.
Şi mai înainte, şi după,
Sufletul greu al cui şi iar cui ?
E nimic chinul trupului,
Nimic pierderea lui,
Tu de casă ai grijă, de porumbei.

IMNUL

Lauda nu-i după datină,
Imnul e dîră de basm la noi,
Exod la-nălţare,
Zbucium prelung,
Un fel de cîmpie legănată puţin.
Nu toţi puii străpung
Oul de privighetoare,

Nu toți înțeleg roua lumii adînci
Pregătind miezuri solare,
În firul de iarbă aud clopote mari,
Lăudînd pe cei buni
Lăudînd pe cei tari.
Viața scrisă tot mai lung în durată,
Plătită cu bănuți fără preț
La moarte, și numai cu fața curată,
Mai departe unde ?
Afară de rîvna cunoașterii pietrei din oreste,
A stelei din marea
În care visăm scufundați.
Ascultați, firul de iarbă cîntă
Miracolul lumii înfăptuit,
Și ce vine peste,
Asfințit, răsărit.

PEDEAPSĂ DE VIAȚĂ LUNGĂ

1972

VEDENIE

Soarele cu făclie în sus
Soarele cu făclire în jos
Și păsări fără odihnă de la potop
Adunate flămînde pe creștetul meu.

Umple văzduhul mulțimea lor,
De frica înecului, mulțimea lor,
Este ceas de învrednicire la gînd,
Îndreptare a pasului, iubiri petrecînd,

Soarele cu făclie în sus
Soarele cu făclire în jos
Dată celui următor sau uitată
În poiana trecută odată.

ORFICĂ

Sînt și nu sînt, luna petrece nouă,
Un zbor de tîmple răsărit, în care bate
Plînsul fecioarelor hiperboree — două —
La Delfi-n sanctuar sacrificate.

Vestalele lui Olen și Apollo
Purtau pe creștet floarea muncii, dusă cult
Sau imn frumos, zeilor vremii, și demult
Imaginea lor cîntec e acolo.

Suflete, două vulturițe, soare
Pietrele răului lovind, prin cîtă sită
Mătase, strecurate pier ? Neadormită
Beau picătura amintirii curgătoare.

„Ied, am căzut în lapte", ce blestem este
Destinul meu, tripodul jar fierbinte
Culeș din urna lor tezaur. Teme-te,
Dinții Balaurului Timp îi smulg,
Cînt să-l ucid,
Și el
Mă ține minte.

STARE DE DRAGOSTE

Buzele blînd aiurind mîngîieri.
Și pare bărbat mîniat mîniatul,
Explozia verii e rouă pe aripi,
În arbori tăceri.

Sînt pietrele calde, stăpîne, și fînul
Mi-e umbra șopîrlă în ochii tăi verzi
Trași, solz al cîmpiei, sau frunză de gîrlă,
La scalda marei amiezi.

Ce vrajbă e-n aer, pământul îmi ceartă
Iubirea și buzele tot amărui,
Să trec nălucire prin fluviul iarbă
Al lumii, cu sufletul dat nimănui ?

IANA

Ce fecioară de Cosmos descîntată armonic erai,
Albă zburai peste pădure,
Dor nezărit, cer strecurat,
Iană, în piatra de casă.

Scutul lucrat în veacuri de aur
Și neamuri durere
Din aer în mîini ți-a căzut legănat,
În insula Albă ploua.

Era noapte,
Din stelele Ursei Mari,
Mereu șapte,
Te privea universul.

Ai simțit mijlocul greu de cuvînt.

Somnul somn nevăzut,
Risipea din măr aur
Dragostea voiniciei,
Plîns de om, plînsul chin.

Taci uituca veciei,
Sămînță a stelelor
Aruncată, senin meteor,
Pe pămînt.

Cine ești ? Cine sînt ?

Iană, plîngi ?
Poate-i singurul drum, și puțin,
Nu mai vii ?
Nu mai vin ?

OLEN

Mă asupresc murmurătoare
Buruieni sau
Valuri mari mă ceartă,
De aproape, eu nu le văd,
Și ele nu îmi iartă obrazul
Prea dintîi semnat în piatră,
Scaunul soarelui,
Numărătoarea,
Cea floare,
Adunare pămînteană,
Cu buciumă de aur vechi,
Și vreme scrisă iubind
Pe pînza de la tîmple,
Așa e oare, Iană,
Să se-ntîmple,
Sau amorțesc, sau împietresc,
Sau,
Iar îmi îmbăt
Puterea vindecării,
Nesăbuirea dragostei,
Și nu mai vreau.

VĂZUI

Seară seara împrejur
Cum în nori se scufunda, văzui
Pasărea țipa
Ca un pui de vultur sur,
Cu aripa iasomie,
Cu botul tot piatră scumpă,
Și prin ierburi lungi plecate
Înnodate chip și fel, văzui
Cal pierdut cîmpie
Cu soarele-nchis în el.

LA MAREA AMIAZĂ

Curgeam pe Dunăre, păpuși de lut,
În coșuri trestii, Ianâ Daciană,
Pînă la înviere și născut
Din tinerețe fără bătrînețe,
Și Olen ,împietrire pămînteană,
Plîngea pe țiteră să ne răsfețe
Apele de trecut și netrecut.

Singurătatea lui, pierzania lui
De pater liber păzitor de lume,
Puterea vindecării-n care sui
Numai primejdie, scăzut la nume,
Să reînvii, sau nici să mai învii
Cînd din mîndrie nu dai seamă nimănui.

Blestem mi-ai lăsat Olen firea ta
Brațul prea bun, trădat la omenie,
Ochiul lucid mult trist și inima
Trasă de patru vînturi și de soare
Spre nu aud, spre nu se știe
Destinul cînd și cum răsare,
Sau dacă dragostea mă va-ngropa.

NU-MI VA FI DOR

De atunci nepăsării îi văd doar o față
Părelnică, liniștea-i somn de pădure
Mereu sfîșiat, unde păsări învață
Să fugă din tihna cu morți premature.
Dacă pierde-voi spațiul, nu-mi va fi dor
Să aflu ce dragoste las, nici cîtă milă,
Cînd vii plîng morții își plîng trecerea lor,
Eu doar nemișcarea o-ntîmpin cu silă,

Și soarele meu pare barcă de floare
Aur — cu nopți petrecînd peste mare —
Ziua la nuntă cu țărmul trăgînd
Între ape și vînt
Soarele meu.

SCRIERE PE CĂPRIORI

Ochiul din orbire uită-l,
Slăbiciune e auzul ce n-aude,
Roagă-mi-te la tăciune,

La trei lemne-a codrului,
La inima lui sau
La pînza de lacrimi ude
Lucrată cu ziua toată
Peste cerul capului.

ABURĂ

Cinci stîlpi argint şi tot mai atît drum
Trecut spre rîul nun, mereu iubire,
Pînă la fumul soarelui, în fum,
Cu legănat topit de vînt subţire.
În nunta nopţii celebrată ieri
Veneam ca din zadar peste tăceri.

Cinci stîlpi argint, adaos, mai nimic,
Printre zefiri mutaţii la ruine,
Cei blînzi, pe care iar să mă ridic
Şi ochii, revînduţi păcatului,
Să nu-i mai pot desfermeca de tine,
Pămînt, abura lui.

GLASUL

Nu înfloreşte cuvîntul mereu,
Se leagănă lacrima ierbii în sînge,
De tăceri vinovaţi sîntem şi tu şi eu,
Nu plînge, pămîntu-i tot măr
Mi se pare, uneori
Aur, alteori floare
Ori cărbune ursuz

Ros de timp ca un os,
Dragostea numai
Îl arată frumos,
Și glasul
Care îi descîntă în auz.

E POATE NIMIC

Din vulpe-n vulpe-aud lătratul
Nelămurind nelămurirea,
Glasul ulcior, mierla stejar
Jugul la frunte,
Ai, măcar dacă puteam să te învăț
Pe sfert, pe dos, pe nu-s,
Pe sus !

Piatră cu zei sporesc pe-afară.

Seninătatea mea, un somn,
Nu știu, aproape-i dragostea,
Sau nu, săgeata floare,
Domn să ții pămîntul, sus,
Și tîmpla, din patima de-a dovedi,
Poate-i nimic, poate,
Destul !

Piatră cu zei sporesc pe-afară.

Jocul de-a orbii, furia,
Șira spinării plop, și calmul,
Vremea de-nec, aburii dor,
Aburii leac,
Primejdia, surîs în ziua altcuiva,

Și iar lătrat și zări,
Dar uită !

Piatră cu zei sporesc pe-afară.

JOCUL STELELOR

Ochii larg deschiși se îngropau în frunză,
Peste trup de plantă aburea un gînd,
Semăna livada și arau șopîrle,
Gușteri, iarba, iarba,
Broaștele plîngeau.
Coapsa mea strivise levănțica ?
Balta legăna în brațe
Umbra unui nor rătăcit
Sub cer misterios albastru,
Zarea de tălăngi se topea ușor,
Și pierdeam iubirea
Într-un joc de stele.

VINĂ

Și mai culc pe suflet zborul alb al dimineții, blînd,
Mai orbesc precum lumina, Olen, mai sărut lumina,
Tîmplelor hiperboreice dau foc, și mai port vina
Marmorei purificate, lebedelor aiurind.

Spațiul iertat de haită, cîntă picurată ceață,
Nu am găsit Olen roua, vrerea-aur să adun
Urnele și omenimea dușmănite cu viață,
Pietrele dolmen, lăsate amintiri pe gestul bun.

Nu îmi pot uita izvorul, glasul, zborul tău, mai țin
Slab la slăbiciuni, la patimi și la un poate zadarnic
Cerc al armoniei, Olen, surdule paharnic,
Limbă picurînd a soare imi beau ziua cu destin.

LUMINĂ, LACRIMA PIETREI

Pîrga celor dintîi recolte
Trudnic legate cu pene de floare,
Mărul șarpelui sfînt mușcat la revolte,
Tîmplele fierbinți de purificare,
Pe drumuri trăite sau neîntîmplate,
Săgețile lumii spre doruri sau umbră,
Sămînța norocului meu, clipa sumbră,
De tine mă leagă
Lumină a zilei trăită-n candoarea
Născutei din dafin,
Sau lacrima pietrei
La ceasul de închidere al cerului.

CU MINE UNEORI

Cu mine uneori, și fără mine,
Mă mai zăresc la răscruce,
Cu ordinea și puritatea leac
Către nu știu unde duce,
E depărtarea-mprospătată
Cu osul meu, cu ochii mei,
Lucid și nelucid
Pe scut duc ostenirea așternut,

Așa începe, cînd nu vrei,
O parte greier,
Una lună,
O parte stea,
O parte iarbă,
Norul din neființa mea.

CU SUFLETUL SOARELUI

Din cuib sufletul soarelui,
De față cu apa
De față cu pietrele,
Iar mă întorc la omul meu,
Și frunza, prăpăd, îmi acopere ochii,
Auzul nu,
Vederea nu,
Sub cerul din oase
Așteaptă un mort,
Apoi, iar roz alb flori speranțe,
Și alt mort, dimineața iar,
Prăpăd de senină,
De față cu pietrele.

FERMECATUL OCHI

Te voi roti pe suflet pînă îți va fi floare
Inima... E seară. E pămînt. Și bine
Pare-n ochii lumii, domnule, mă doare
Ploaia de cenușă risipită-n mine,

Răgușește gura, strigătul de veghe,
Cît mai este drumul ? Poate o paingă
Scrisă-n boaba stelei, poate nici o leghe
Pînă la izvoare, poate o să ningă.

Mult destin, așteaptă-ascuns în flori, păgîne ?
Va fi ușurare, sau mereu încaier,
Fermecatul ochi, doar el poate s-amîne
Trecerea taifunului sorocit, prin aer.

NORII

Norii cînepă ajung
Umed sugrumîndu-mi gîtul,
Inorogul ninge lung
Culcă pe urît urîtul

Peste creste arde-ntregul
Joc de săbii și cuțit,
Noaptea vacă grea de negrul
Lapte, calcă aținit.

Lasă, urcă floarea colț,
Catifea argint adună,
Mai mi-arunci iar drum în șorț
Mă mai ierți de seară bună ?

DE SUB IENUPERI

Trăsnit de frumos
Susură luminile în sîmburi cruzi,

Îmi curg fire de iarbă pe mîini,

Și ziua nepotolită
Și ziua nesățioasă
Răscumpără timpul,
Se scuipă coaja de măr încrețit,
Ieri, primenire de aripi,
Azi, primenire de aripi.

Pe după lespede mai pîndesc așteptînd
Urma îmbrățișării între suflet și gînd.

Rîu de lumină
Lacrimă cer
Pe cumpăna lumii-am rămas
La deslușirea întregului.
Iar încet, și iar,
Greu, și de la început.
Îmi pasă
Și nu îmi pasă,
Și mînia mă depărtează frumoasă.

NU ȘTIU

Nu știu unde-i ascunsul spațiilor, nu știu,
Am furat numărul luminii — spui —
Demență, lasă-mă,
Mai după seară
Rămîn în tot, aici, afară,
Pedeapsă,
Aur-glasul, ochii-zori.
M-ai aruncat în haită, cu flori

La sfîșierea fiarelor, noroc că
Pe terezia lumilor mereu e loc
Să plîngi blîndețea cărții morților, pierduta,
Păstrează-mi ochii și păstrează-mi firea și
Răspunde, tu, care în miazănoapte,
Răspunde, tu, care în miazăziuă
Din răsărit către apus ai fost,
A fi, Olen, a fi,
Nesăbuință,
Rămîne abur duh desăvîrșirea.

JOC DE IARBĂ

Să aleg ce mai pot, dorm
În cîntecul păsărilor
Lung, viața mea, sărutul,
Pămîntului patimă,

Zvîrcolire, dragoste,
Să aleg ce mai pot, iarbă,
Ochi de vînt, ziua respir
Fiecare trup pierdut.

Seva lor și mîinile
Se revarsă domn în cîntec,
Să aleg ce mai pot, veșnic
Nu mai am cum, apă rea.

Luna bufnița și ochii
Mă aleg și seva suie,
Păsărilor, dorm pe cîntec,
Să aleg ce mai pot, floare.

NUNTA FRUCTELOR

Ce duhuri dezbrăcate
Legănau roz pe ramuri,
Cald sîngera cu păsări,
Gușa luminii spartă,
Sania nopții-n fluviu,
Nu mai știu cînd pădurea
Mă picura cu ceața
Din rana ei
Viața să-mi umple
Cu viața ei,
M-am strîns pe vînturi
Lacrimă de fraged în amar
Mult înveliș subțire
Mi-a fost să port pedeapsă,
Și pradă asupririi
Am fost la nunta fructelor.

PEDEAPSĂ DE VIAȚĂ LUNGĂ

Numai o dată m-a-nsemnat
Nunta miresmelor de iulie,
Cînd m-am încolăcit spre soare
Ca pe un trunchi sărutînd ziua.

Nu pot de flori desprinde gura,
Cumplită-i lumea iscodită,
Răcoarea de la iazul serii
Pe care treci numai o dată.

LA VÎRTELNIȚA SOARELUI

Uite, creangă tînără,
Ramură de bătrîn,
Taina cea mare a ținerii de minte
Însemnate pe vîrtelnița soarelui,
Cu spice în gură
Ulcioare de vin,
Și strigare de miere
Numărare de cai
Lăudate cu scrieri pe vîrtelnița soarelui.
Vătămări
Și prădări
Și uitarea în ură
Alungate și șterse sînt din vîrtelnița soarelui.

ALB

Cu veșnicia te-am legat,
De drum bolnavă, gîndul tot mai bate
Cuvinte în argint,
Și dragostea părea o trecătoare,
Un alint,
Ai fost minunea mea cîntată-n pîntec,
Fluture alb pe iarbă vie.
E mult tîrziu. Și prea frumos,
Prea multă floare
Căzută noaptea-n pruni
Ca nicăieri,
Și voi sînteți mai

Buni ca azi
Mai drepți ca ieri,
Și mai frumoși ca noi, Marie.

NECHIBZUINȚA

Nechibzuință, rîd, nechibzuire,
Îmi leg la spadă floare de măslin,
Și tu nedrept mă vinzi și din orbire
Mă tot ucizi puțin cîte puțin,

Cînd, iar viu strălucesc, prin răzvrătire,
Glas neiertatul, răsfățat de chin,
Și, vai, răbdarea, tăvălita moștenire,
Cu mult obraz domnesc la care țin,

Robită vremii trec, nu mai am fîn
Odihnă, cerul meu de fruct e greu,
Poți să m-alungi uitării tot mai crud,

Nechibzuință a pămîntului rămîn
Iubirea să mi-o ispășesc mereu,
Dar nu mai văd și nu te mai aud.

STÎLPII SOARELUI

Era
O scară
De argint, mai
Sus trîpodul aur, și

Olen glas iluminat, cu
Fruntea soare și zăpezi, păzit de
Vultur și de taur, cînta
Pămînt armonios cît
Vezi cu ochii
Și nu
Vezi.
Din
Talpa omului
Suiau spre tîmple,
A descîntec, cele mai
Calde adieri, și mult prea
Sfînte oase, Mediterana cu măslini
Aici, își îngropase eroii
Mulți, toți zeii
Mari, în piatră
Grea și
Cîntec.
Cînd
Ursii, iarna
Își culcau blînd
Labele sub munte,
Olen cinta lucrul diurn,
Spăla a floare fața,
Sau, ca un tunet, prorocea
Pe viscol, să-l înfrunte,
Cînd zimbrii mari, boncăluiau
A neastîmpăr
Gheața.
Doar
Primăvara, cînd
Pe ochi îi cădea
Văl subțire cu dragoste
Pentru nu preaștiuta lumii
Iană, îi lăcrimau privighetorî și
Ciocîrlii din geană,

Şi despletea mai
Sus argintul
Scării A
Iubire,
Atunci,
Latona, mama
Lui pe carul
Tras de lei, zeiţa
Pîinii aur, a lucrărilor
Frumoase, cînta cetăţile, pe care
Nu ştia, fiul ei
Parcă furat de zmeu
Sau vis, în
Abur le
Uitase.
Era
Numai părere,
Suflet lunecat în
Sine Olen, şi îngîna
A dor, a plîns şoptit prelung
De ciută, cînd mama
Blestemînd pe Iana,
Cea nicicînd văzută,
Dezlănţuia cîmpia,
Lumea stupilor,
Furtuna.
Unde
Eşti, Ianã,
Să te-arunc la
Tigru şi balaur ?
Sămînţa să ţi-o pierd
În gura pietrelor de moară,
Îi sugi puterea omului, vai,
Mîntea lui de aur a
Nebunie caută şi
Chinul mă

Omoară.
Latona
Ară, leagă
Viţa viei, se îmbată
La risiprea frunzelor, cu
Miezuri dulci şi boabă,
Iubirea ei doar cu pământul
Aspru, se întreabă,
Ce este boala
De frumos,
De neştiut,
Ce cată ?
Iana
Era şi nu
Era, doar rătăcită
Lume în abur, flacără,
Un duh părelnic, spulberat,
O vagă adiere, un nevăzut ghicit
În zîmbet şi durere,
Şi Olen se topea
Furat, zăcînd
Pe al ei
Nume.
O
Peregrinul din
Departele săgetătorul
Credea cum numele rostit
Adună trupul Ianei,
Lăsa veciei patima şi
Neodihnei zborul
S-o caute pe
Iana, duh
Maree sau
Uitare.
La
Vîrful scării

De argint visează
Nesfîrșirea, sau Olen rătăcit
De Iana umbra fără stare, în
Iarbă cer sau nicăierea
Pe răscruci de zare,
Cînd reînvie foc
Nebun la
Marea lui
Amiază.

SIMFONIE

1975

PLĂTIND CU INIMA, PLĂPÎNDĂ FLOARE

Nu mi-a fost dat să fiu
Pruncul Mariei, împăcarea firii,
Privind cu ochii — deschis unul, altul orbit de viu —
Profeții răstignirii,
Fără revoltă omenească.

Și dacă te-am văzut, om, zeu, și sclav,
Șoptind în frescele Mediteranei aleluia,
Hipnotizînd cu degetul firav
Mieii pămîntului, spre raiul nimănuia,
Tot răzmeriță am rămas.

Nu vreau să aud imnul neființei
Slăvind obrazul pălmuit, pustia,
Slăvind cămașa umilinței,
Mit, adorînd nimicnicia,
Tu nu puteai să-mi fii mîntuitorul,

Și dacă trist ți-am mîngîiat obrazul schimnic,
Tot nu îmi tulburi noaptea mea, ziua mea, gîndu-i
Mai blînd în ochii mei — ăi doi — certînd potrivnic
Nemernicii, dezagregîndu-i
În peștera vîntului.

Îmi sui destinul greu, o, soare fie-i
Prea îndrăzneala mea ameţitoare,
Ştiu, calc blestemul necuprinderii veciei,

Plătind cu inima, plăpîndă floare.

Din *lacrimarium* pămîntean, zburînd trufie,
Vreau să culeg abure nou din stele,
Ştiu, dezlipesc bolnave gene de cîmpie,
Talpa nisip, de gravitaţia casei mele.

Ştiu, tulbur luna şi am braţe tot ca sclavii,
Şi ocean de nezărit îmi plouă, rază,
Nervii din vîrful aripei, firavii,
Dur electrocutîndu-i, îi retează.

Atunci m-ademenî, probabilitate,
Revii redîndu-mi mană, vin... şi nu mai pot
Să ridic zdreanţa resemnărilor uscate
Pe steaua veche-n spirit, nu mai pot.

Ochiul meu, sus vede,reflexul lui subţire,
Oglinzi pe cosmică imensitate,
Sămînţă nouă spre nemărginire,
Şi cerul, ou fără-nveliş, mă zbate.

Nu pot rugini în cuie pe acant.

Gîndul meu poate amîna-va prăbușirea,

Graiul în altă stea va germina,

Ori sufletul, el nu mai are stea ?

Mă ruinez, știu, mă condamn din nou.

Înzăpezită de al spațiilor ecou,

Mai sui trei trepte luminînde în neant.

SCRIS PE ROUA OCHILOR

Se vede, se-aude mers legănat,
Fîntîni rourele, glas de bărbat.

Se-aude, se vede la bălți, peste meri,
Primejdii mocnite în norii de eri.

Se vede, se-aude, un fir trandafir.
Șoptind a minune, nu mă mai mir.

Pădure-nvărată, în mîinile cui
Duci leacul iubirii ? Ți-e teamă să-mi spui.

La poarta răzlețului, legată de-o stea,
Se vede, se-aude, inima mea.

DE ATÎTA FRUMUSEȚE

E zugrăvită țara ca un pahar domnesc,
Pe muchia nebătută, izvoare-dor,
Deosebite fețe țin sfat la apa lor,
Prielnice semințe văd, cumpeni ce trezesc.

Fugind spre pătuiaguri s-au strecurat copii
Să scoată cu bricege mieji de nuci,
Cum le-au șoptit bunicii cu amintiri năluci,
Miroase-a miere nouă, a văzduh de vii.

Cu același ritm trec stelele, luna, prin neant,
În tufele cîmpiei luminile se-aprind,
Și arborii metalelor vibrează, foi argint
Migrînd să-ngîne sunetul de pîlnie acant.

Amestecată-n tot cîte puțin,
Mi se-mblînzește graiul prea înăsprit la vînt,
De atîta frumusețe îmi e paharul plin,
Îmi amețește cugetul, și mă trezesc cîntînd.

PECETE HERALDICĂ

Răsărită la cîmpii
Ameținde într-o floare,
Știu cîtă rouă plătește
Fiecare fir polen
Ridicînd aripa,
După lună, după soare,
Vechi peceți redesenate
Pe piept și pe spate.

Ştiu îngenuncheri pustii
Şi jelit misterios
Lîngă prea albitul os,
De pămînt lovit,
În pămînt tăvălit,
Şi mult pe deasupra lui,
Cînd vipera îi petrece
Prin limba veninului
Zodia
Polar de rece.
Mă îngînă neuitarea,
Roua rosmarinului,
Rădăcini strîns înnodate
Dedesupt,
Rotind pe sus, visul taină,
Nunta haină,
Tîmplele, pe stele în dainâ,
Bătute de soare,
Ploaie,
Ceruri,
Uitate în cîntec rupt
Din ceruri — înaltele —
Şi în răsărire după
Nouă apusuri,
Şi alte nouă,
Şi altele.

AMURG ÎN IARBĂ

Mai trece seară.
Moartea m-ar cere
Şi nu m-ar cere,
Umblă de-a dorul,

Roade la vînt
Sub casă pe-afară
Nervii de sfînt
Şi piatra nunţii.

Mă-mbată aerul,
Dragostea viţei,
Odihna fluture.
Ce nehotare
Frumuseţile lumii,
Ori numai ochilor mei
Li se pare.

N-am aprins candele,
Prin cimitire
N-am fost demult.
Beau din aceleaşi pahare cu iarba,
Şi mută ascult
Suspinul mumelor în amintire.

CLIPĂ PIERDUTĂ

Uitată-i dragostea şi nu e bine,
Muzica sferelor suie s-aline
Inima lumii ce mă-nconjoară,
Mi-e dor de tine astă-seară.

Mişcă amurgul pămîntul să vînture
Pietrele, gîrlele, spaima din cînture,
Unduie sufletul dulce povară,
Mi-e dor de tine astă-seară.

Clipa pierdută, stinsă nălucă.
Ce gînduri, chinuri, goană și ducă,
Linul pelinului vine să-mi ceară,
Mi-e dor de tine astă-seară.

DOINĂ PE UMĂR

A zburat Iana peste umărul casei,
Poate părere,
Poate nălucă,
Avea nimbul înfășurat strîns
Cu lacrimi pe care o pădure le-a plîns.

Și le îngropase în dealul de foi
Pe văzduhul unde
Ne-am iubit amîndoi,
Dintr-o părere
Sau din nălucă.

A zburat Iana peste umărul casei,
Și n-a mai plecat să se ducă.

NU ÎNTOARCE CAPUL, ÎMPIETREȘTI IUBIRE

Din altarul cosmic rourînd subțire
Sîmburele toamnei, soare, tăinuire,
Umbletul, auzul.

Nunțile pădurii sus la moldovițe
Neclintire.

Zac de văz, de glas,
De geană sprînceană,
De sufletul-visului-lehuzului, mut.

Pe o stea răsare
Clipa ameţire.

Oglindă, izvoarele,
Cerbii căprioarele,
Cu sutele, miile.

Se aprind făcliile
Dragostei, iubire.

Ceas de taină mare,
Roură, tăcere,
Clipa ameţirii.

Sus, pe stea răsare,
Aur, nunta firii.

SOARE

Nu asculta, pleacă păsările spre miazăzi,
Nu asculta, cerul îşi ceartă miezul seninului gri
Sărutul verii rămas departe, nu-l auzi,
Marea şi sîngele se pot lovi
Încremenind pe val într-o zi.
Nu asculta cum poate muri
Din nimic flacăra toamnei.

DOINĂ DE PLOAIE

Dacă gurluie vinul de dragul
Tău, lume — reazem subțire —
Fraged e leacul.

Nuanțele nu mai despart
Destine, iubire, culesele,
Fără spațiu stăpîn.

Cel singur tot singur rămîne-va,
Peste pragul meu
Nimeni.

Dă-mi focul lăuntric, aține-mi
Lumina mai sus, mai cîmpie.
Privesc lumea fără mînie.

LUMINA MEA

Imensitate,
Cîinii răspund lătratului de cîine tot mai rar,
Poate dispar
Neînțelegerile,
Rostogolindu-mi sufletul, peste cîmpii.

Ori dibuiți alți sîmburi de amar
Vor scufunda pămîntul în somnii,
Și totul scris e numai în durată,
A soarelui, marelui.

Mai împietrire par în ochii pruncilor.
Invidiat norocul meu puțin,
Nimic cerînd sau numai pentru alții,
Indiferentul la amin.

Trec zeități, peste floria luncilor,
Oameni iubindu-se, văzduhul cîntec,
Și foc nebun aprins pe roată cosmică,
Incandescentul meu destin.

LUCRURI PRIVITE, NU ÎN ZADAR, AM VĂZUT

Lucruri privite, nu în zadar, am văzut.
Trimeteți, ape, zefirii blînzi
Să reînsuflețească înțelepciunea în oameni.
Lucruri privite, nu în zadar, am văzut.
Țară a grîului, țară a fierului,
Țara mea unde sufletul morților
Stîlpi de argint sînt,
Țin cerul de început.
Lucruri privite, nu în zadar, am văzut.
Noaptea celebrînd
Soare apune,
Misterul nunții în sîmburi.
Soare răsare,
Țara mea unde
Înțelepciune și
Lucruri privite, nu în zadar, am văzut.

SUFLET DE ȚARĂ

Pe stîlpul casei mele
Semn neșters
Cîmpia,
Iarba,
Pietrele obsesie,
Și valuri ridicîndu-se la stea.
O frunză limpezind lumina
Mîna mea.
Mai este trasă linia suire
Ce taie zacerea de cuc.
Alături soare,
Și oamenii cît vremea în schimbare,
Cu orizontul scris în ochi deschis.
Veghe de țară, lume,
Floarea lumilor,
Spațiul iluminat în univers.

PATRIE

Această blîndă țară,
Cu oase trandafir,
Lacrimă glasul, tunet glasul,
Ne strigă și în somn cînd e rănită.
Auz al văzului,
Gînd ascuțit,
Mînă tezaur,
Nu umbrele,
Nu umbrele ne definesc.
Florile, arborii, piatra de casă,
Lucrări ale tîmplelor noastre sînt.

Rostindu-le ne naștem
Vrednici de reazem,
Dacă iarba ne e mai frumoasă,
Dacă dragostea mai sărbătoare.

ÎN ARGINT

Am o coastă,
Iarbă înflorită,
Apoi altele,
Mai departe, drumul
Cu primejdii multe foarte,
Și neadormirea tot atît.

Necăjiri ca de la început.
Lucrăm cerul cu argint și mai la soare.
Îndărătnică-i făgăduința bună,
Pentru care ne-am născut.

DOINĂ DE VALURI

Țărm mozaic lustruitul, cu dalele roase, încet,
Nemuritor în oglinzile cerului stins violet.
Înfrigurată de prea adorarea păgînă a soarelui
Nici o corabie nu mai se-ntoarce.

Albe coloane, atinse de glas, de privire, de spaimă,
Dorm sub volute cîrpite orgoliile, fără sfială,
Aripile lăcustelor pulbere.
Vîntul îngaimă apele, umbrele, clipele.

ȘOPTIT

Umblați cu grijă,
Ca și cînd,
În mănăstirea Dealului
Sînt stîlpii de lacrimă,
Sau din oftat,
Capul Viteazului
Niciodată nu a fost îngropat.

FLOARE DE ZIUĂ

Din dragoste, din păstor
Vii, floare de ziuă, pămîntul meu.
Zarea ta mereu în valuri.
Dureros e norocul de zeu.
Mama lupoaică,
Mierea mea vînt,
Cu adîncul de oase,
Mi-am legat oasele
Fruntea
În lumile primejdioase.
Floare de zi.
Numai așa
Sîntem,
Vom fi.

DOINĂ DE FRUNZĂ

Aur, soare, frunza toamnei
Fără paznic la ninsoare.
A lui ! Nu știu odihni, la
Praznice n-am învățare,
Mult pământ nelegănat văd,
Suflet, grai, rouă,
Zioară.

La încheietura foii
Dau gruieni-munteni afund
În deseară, plaiul oii,
Zări de cîini
Afund, departe,
Mai afund, tălăngi,
Talangă.

Mă întîmpină a vis
Nunta cucului la creangă,
A lui, a lui
Suflet aur,
Leacuri să îi torn în pană,
Nopți, amieze,
Vis, viață.

Uitate-n lume pe iarnă,
Numai flori ulciorul scris.
Lungă ziuă să doinească
A lui, a lui
Suflet vară,
A lui, a lui,
A lui — dor.

LA TOAMNA CÎT MINUNEA

La toamna cît minunea, sudic, soarele amețește blînd,
Pumnale odihnind pe casă, pe singuratic, și povară.
Văzduhul nucilor aprinde miezul și lacrima, strigînd
Flacăra frunzelor, bacantă, cu lumea petrecînd
de-aseară.

E vremea nunților, se joacă brazii la porți, se înconjoară
Cîmpia lung pînă la cel mai brumatec acoperămînt,
Vreme cînd vulturii la munte se mai rotesc argint a vară,
Și ursii fug mînați pe locul unde-au iernat goniți de vînt.

Frumos, nepăsător pămîntul tot neprielnic la ninsori,
Sau dacă nu-i așa, iubesc aceste amăgiri bizare,
Lucidă risipesc viață, și frumusețe uneori.

Statornicindu-mă lumină, dragoste fără vindecare,
Nebiruită par de clipă ? Poți cu un fulg să mă omori,
De nu m-aș aduna mai pură, de nu m-aș reclădi la soare.

PIETRELE MELE, DRAGOSTE, SÎNT VII

Le-am adunat cu tine, sînt vii.
Multe par capete, sînt vii.
La cîte-o muchie a lor
Se mai întîmplă jertfa
Mioarei negre,
Întotdeauna scump plătită
Pielea de preț.
Pe guri mai stăruie prevestitoare
Semne a rău — multe s-au șters —

Erau ursitele,
Destin învins cu suflet și
Văzduh de tîmplă,
Așa cred.
Victoria,
Zăbovitoare,
Poate fi linia de la frunte,
Suie în lume,
Sau mîna — pare inimă —
Tot semn de frunte.
Pe fiecare deget alte inimi,
Mai ales ochii tulbură,
Par de copil, par de bărbat, par de femeie,
Frumoși, urîți, totuna, se asemănă.
Uneori ochii sînt mai mulți, alteori
Unul.
În ei petrecere de lume
Floare, lacrimă,
Un imn abia oficiat, în murmure,
Să nu ne tulbure minunăția
Învierii.
Neîmblînzitule, privește, pot fi
Leac pentru zacere,
Puternicie, și memorie,
Oglinzile de fiecare zi.

MAI SÎNT

Pietrele rodiilor lipite, două, inel lîngă inel,
Deschiderea spre miez poate fi
Închipuirea porții cerului,
Sau ochi al apelor la răsărirea
Soarelui nou peste Hurez.

Le-am aflat singură, țin minte, chinuit,
Nu-nțelegeam, loveai cel mai puternic mit,
Al dragostei,
Și singuri l-am creat.
Rătăceam piatră,
Alăturea, cu aripi strînse peste cioc, o piatră,
Lumina ochilor împrăștiată între pene.
Muntenii îi zic, mierlița lor bolnavă.
Dacă te mai iubesc la fel ?

NEPIERITOARE

Cîmpia îmi trage la poartă
Iubirea aceeași luminată de miei.
Inima
Zboară din lingură de argint,
Nu e moartă minunea, nu poate muri,
Subțirele, înaltul meu alint,
Zăpăceala ochilor mei.

MAI SUS

Măiastra pasăre,
Din ondularea valului trezită,
Cîntă strălucitoarea frumusețe, și
Cade trăznită, la nemernicie, mută.
Nu lua în seamă
Legata aripă cu pietre mici,
Păcate moștenite, nicăieri
Nu iartă, nici alei.

Privește-i orizontul
Din aripa înrourată,
I-a înflorit pământul.

SĂ NU UIT

Femeia roabă am turnat-o în bronz,
Subțire precum statuietele Tanagrei,
Mîinile ei legate strîns de cozi,
Genunchii arși de cer, aduși a rugă,
Încremeniți în aer,
Spre spate răstignite, deasupra capului,
Nemernicia, nouă bice de irozi.
Trupul firav nu avea cum să fugă,
Sufletul numai, lacrima, revolta,
Prin nouăzeci și nouă trecătoare de fier
Au trecut,
Pentru obraz ca soarele,
Metamorfoză în lumină.

BOGAT

Zestre mai am o laică icoană,
Albastru putred înnegrit de fum,
Aureolă albă, neodihna.
Roșul setos de nașteri noi, mereu lehuze,
Ține în mîini obrazul ctitorit,
Asemănarea lumii și a mea.
Aș risipi iar vraja noastră, drum
Reașezare, început vieții noastre,

Iubind cumplit, iubitule ursuz.
Nu mai am cum.
Cocoșii dimineții
Spală în cîntec rai, uluitor,
Picior de plai.
Frumos văzduhul floare
Uluitor.

DE AZI — DIMINEAȚĂ

Pe dealuri se aprind focuri,
Pîrga apei în lunci,
Înfloresc viile.
Viață,
Să nu mă arunci,
Șoptită e taina la înfloriri,
Aerul doare,
Lumina umblă lehuză de miresme subțiri,
Ochiul rămas naiv din să te miri
Mi-a lăcrimat
Cu miile de păsări migratoare.

Tulburare
Începutul uitat.

NOAPTE DE VARĂ

Ce ai să faci iubire
Dacă o să mă mut ?
Un neștiut
Mă frînge, mă colindă,

Fără nădejde îmi vei căuta
Mîna mîngîietoare,
Răsuflarea,
Ochii, oglindă
Vie, luminînd asupra ta,
Să te gîndesc,
Să-ntrezăresc
Ce se petrece,
În tine, în lume.
A foșnit ceva ?
Ciudat este triumful.
Mi se pare, zefirii tulbură
Regina nopții, mi se pare.
Tremur numai de marea ta însigurare.

TE MAI PRIVESC ȘI TREMUR DE IUBIRE

Nu știu să te păstrez.
Cum să-ți despart obrazul
De cel ce-ai fost, pierdutule,
De cel care vei fi ?
Minune-i acest răsărit de zi.
Te mai privesc și tremur de iubire.
Cum să te-ascund ? De înserare, de mînia
Numită univers, de ostenirea din țărînă.
Abia așez pe umărul tău fruntea, și
Aud nuanțele, văd unda, iată abur
Spațiul nostru
Strecurat în spațiul cosmic.
De ce obrazul meu și-al tău,
Vai, se aseamănă,
Iată-le-amestecînd

Tăcerea albă,
Zbaterea.
Și nu știu, să fie, înviere ori
Schimbare ?
Ori ne cuprinde
Necuprinsul.

ÎN AERUL VIBRÎND

1977

CÎND PRIVIND...

Trupul arde,
Flacără în soare.
Și pe ape dus,
Întors și iar dus,
Fluierul subțire
Blîndul auriu
Luminînd a floare.
Mi-e tîrziu
Amurgul,
Cerul frunții doare.
Peste val las murgul
Slobozit de frîu.
Mîna doarme-n rîu.
Tresărinde șoapte,
Aburindă boare,
Lacrima de țară.
Aripi se-nfioară
Cînd la vînt deschise
Cînd privind uimire.

EUFORIE

Văd toate frunzele întoarse către mine,
Fructele dulci-amar pămîntul viu,
Iubirea aurindu-mă tîrziu,
Surîsul straniu,
Risipire-n soare
Explozia din grohotișul cu uraniu,
Pasărea nevăzut țîșnind din ape,
Uman stîrnite melodii de cer,
Lunatice himere iar mă cer.

Și preafrumosul cîtă neiertare,
Iubirea tot o mare-nsigurare,
Pierdută sub sărutul tău, mă doare
Prea lunga mea vecie următoare.

ȘI MĂ ÎMBRAC DIN NOU ÎN VÎNTUL IERBURILOR

Nu mai găsesc pe mîna mea odihna.
Își rup zăpezile căciulile a vină
Pe cioturi de copaci,
Morții din multe bătălii pentru lumină
Stau scufundați în umbra lor subțiri,
Pe dunga dealului cu propășiri
Sui printre tinere livezi,
Nu mă mai vezi
Zefir ușor al ierburilor,
Dincolo de frunziș
Frunziș oamenii aplecați peste ogor.

M-aș mai opri lîngă o boare de prundiș,
Să mai jucăm pe glezne dorul lunii,
Șoptind că am de mers altundeva.
Nu mai găsesc pe mîna mea odihna,
Și nici drumeagul vechi, s-a șters,
Ascuns în grîu,
Ori tras în guși de ciocîrlii
Iubindu-și soarele,
Norii dispar
Cînd se apleacă și ating ogoarele.

LARII ACESTUI PĂMÎNT

Ce sfat de ierburi fluierate de prigorii,
Împletituri de rădăcină amăruie
Mi-au dat viață,
Să ți-o dărui.
Abura inimilor suie
Mai din adînc de înflorirea limbii mele,
Ocrotind ochiul tău uimit,
Învie,
Leagă-ți sandaua cu văzduhu-acestei stele.

La zbor continuu
Apă vie,
Ritm cosmic visînd altă față,
Ritm continuu.
Viața nimănuia nu se-nvață.
Deschide ochii, mai frumoși sînt, du-i
Celor de mîine, mai lumină.

Dăruie-i iubirii omului
Și fructelor pămîntului,
Reînnoind mai blînd mai dreaptă lumea ta.
Nu a trăit-o nimenea.
Ceața scufund-o morților sublimi
Împletiturilor din rădăcini.
Noi sîntem larii tăi, un reazem doar, tu suie,
Noi ți-am trecut numai făclia,
Nu se repetă timpul nimănuia,
Și nu trăiești viața nimănui.

ÎN VÎNTUL BUN

Izgoanele s-au învechi, în vîntul bun
Tu vei zbura copilă de lumină,
Eu dacă tot pe vijelii o să apun
De osteneli împrejmuită, am o vină,

Am ațipit pe-o mînăstire de străbun,
Uitînd cum fiara trece să revină,
O, dimineața crește în grădină
Numai cît omul are preț, atît îți spun.

Mai e o taină — pare greiere în vînt
Pierit — iubirea, moștenește-o, nu se-nvață
Nesăbuita lacrimă viață.

Este însemnul trecerii peste mormînt,
Sămînța lumii, a luminii, ea răsfață
Și îmblînzește fiarele cîte mai sînt.

DOINĂ DE JIU

Amurgul mă vinde
La drumul încetului
Afară vînt se aude.

În frunza nucetului
Rostogolire
Amară pocnind de pămînt se aude.

Aur de lume
Lumina pometului
Mă împresoară dusă din vară.

Pe mure mai crude
Iar soare aprins,
Seninul cîmpiei
Mereu să pătrundă.

O lacrimă stinsă
Din nu se știe
Sub piatra de tindă.

Greierul casei
Cerul adună,
Doină soare
Și cer se adună doină.

LA FRUNZA ROȘIE

Vremea culesului
Din cît se știe
Laudă muncii, laudă soarelui,

Semnelor de calm la cîmpie.
Să nu mă vinzi,
Cîntec și lacrimă
Trec prin oglinzi.

PE RÎU

E aproape seară, stau pe-o buturugă
Luminînd cu mîna aerul a rugă.
Ceasul bun de veacuri poate fi neștire ?
Mă desprind de toate,
Și, un rîu subțire,
Îmi aud cum strînge-n suflet
Toate meandrele,
Rîul păstrînd numai pace și iubire.

Caut certitudini
Umblet omenesc.

E aproape seară,
Trec spre înnoptate,
Cer, pămînt rotire de eternitate
Las la malul gîrlei,
Vis de om continuu, sfredelind
Continuu.

IZVORUL VIU

Mioarele curg pe sub stea
Astupînd trecătorile vîntului,
Înfrigurare,

Secătuire de soare
E gerul cu explozii nucleare-amenințînd

Va răsări o creangă
Floare cu fruct,
Drum de albine
Neîntrerupt,
Sau nisip pustiu ?

Trec de apa moartă la izvorul viu.
Munți se ispitesc, se cercetează,
Poate pînă la amiază,
Poate pînă la amurg,
Poate, mult mai
După zori.

Miroase a fragi de vară,
Natura e același templu,
Abia am deschis ochii
Și nu mai știu să o contemplu.
Uneori dor îmi e de începutul lumii
De arborii din prima zi a lumii.

Naivă mă lipeam de trunchiul lor
Privind cu spaimă
Doar iubirea, ochii dragi,
Privind uimită
Pacea trecerii de nori,
A vară miroasea, a fragi,
Și amețiți
Ne scufundam iubindu-ne.

CÎNTEC

Nici un vînt nu mă înclină, nimenea,
Numai dorul îmi încurcă dragostea,
Noaptea vîjele și morții m-ar lua
De n-ar fi a dimineții steaua mea.

Suflet poate nu există, nici blestem,
Dar de gîndurile rele tot mă tem,
Și de cei ce nu știu lacrima mă tem,
Și de clipa-n care n-aș visa mă tem.

VÎSLELE SE LOVEAU NUMAI DE VALURI

Vîslele se loveau numai de valuri,
Barca părea că lunecă ușor,
Peste cît te-am iubit și m-ai iubit
E dor.

Uitată hula mării, un fior
Căzut adînc să nu-l mai simtă nimenea,
Peste cît te-am iubit și m-ai iubit
O stea.

Poate mă-nșel, dar ziua cred a fost frumoasă,
Să fie nor departele sau e tîrziu ?
Peste cît te-am iubit și m-ai iubit,
Nu știu.

PICURĂ CÎNTECUL DE CIOCÎRLII

O ciutură în asfinţire,
Muşcate căutîndu-şi alt văzduh,
Mireasma primăverii,
Nori lunecînd spre scufundarea serii.

Plouă pămîntul
Zugrăvindu-mă-n răcoare,
Peste cîmpii
Unghi ascuţit cocorii,
Întîiul fulger a ţîşnit,
Mugurii,
Picură cîntecul de ciocîrlii,
Aerul plînge primenit albastru
Şi uiţi că nu există veşnicii.

ÎNNOIRE

Risipire ciudată de sîmburi,
Mult bine mult rău
E miezul vieţilor, greu
Îl descoperi, greu nu te tulburi.

Porumbul coboară din foaie
Lacrimă bucurie ?
Cîmpia dureros se despoaie
Şi sîmburii ei reînvie.

IOANĂ — MARIE

Destinul mi te-a-ngăduit,
Odihna mea,
Cer legănînd într-o smincea
Albastrul ochiului uimit.

În mînă fruntea îți cuprind
Cu spaimă și înfiorare.
Cu buzele mi te colind,
Necunoscută încîntare.

Miez-Floare, dulce Stîlp de Casă,
Pruncuță-Soare , trup plăpînd,
Din necuprinsul timp aleasă
Să fii iubire să fii gînd.

Ce taină universul pui
Al omului.

Știu, ești unică.
Îi semeni ei și lui și mie,
Și altor buni și nimănui,
Minune a pămîntului,
Ioană-Marie mică.

AICI MEREU

Flacăra casei.
Lunie mare
De lume fraged încăpătoare.
Soarele așa îmi răsare
Mirosind a zăpadă și floare.

Și cînd preda-vă-voi
Pecețile soliei,
Atît să știți
Atît a fost.
Viață,
Sîmbure piatră și statornicie
Și plîns lăuntric
Luminînda față.

CANDOARE

Pe rîu în sus lumină, lume nou născută,
Fîntîna drumul casa cu șindrilă,
Cu cîtă primăvară iubirile se mută
În puritate și candoare, îmi e milă.

De floare cînd se scutură, de ierburi cînd le calc,
Joc somnoroșii fluturi și gărgărițe mici
În palmă-cîntec răsărit pe deal aici —
Sînt glasuri lăudînd lucrarea celuilalt.

Merii în floare suflet al nostru al pieritorilor sînt,
Și lacrimadimineții,abura,
Poate argint strălucind la nunta vieții
Îndrăgostit de pămînt.

Mai stins aud meri înflorind,
Și fragezii muguri strigînd
Minunile cîte mai sînt
În neștiut nesăvîrșite pe pămînt.

ÎNFLORESC MERII

Aburii dimineții se risipesc în zare,
Despovărat cernoziomul dospește și dogoare
La rădăcina matură, stîrnind purificare,
Ce albă izbucnire merii trec înflorind prin univers.

Privelișteа, imn în mișcare de vreme nou născută,
Acolo drum, aici fîntîni, miresme și împrourare,
Glasuri din poartă în poartă, crengi, aerul limpezit de fum,
Răsare cer mai mult din nori albastru fără cută.

Se-adună soarele în lucruri. Floare-i pămîntul,
Muzical se mută sufletul mai sus,
Gîndu-i spălat de osțenire,
Laptele cîmpului pe mîini murmură legănat subțire,
Și sufletul mi se scufundă
În farmecul universal.

PRIVELIȘTE

Lumea, lumea, lumea cere
Inima copacilor
Vulturii cu puii lor
Și sămînța din tăcere.

La an nou și la sîn mied
Să o plimb în piei de ied
Cu smalțuri de curcubeu
Și petece duhul meu.

Să îi pun la îndemînă
Miezul lucrului dintîi,
Fulgi de vis sub căpătîi,
Numai piatra să-mi rămînă.

Ochi mai fără ochi să port,
Și auzul ca de mort,
Alături nici dragostea,
Drumul doar cu umbra mea.

AMURGURI

Apus,
Indiferent, străin,
Vînt la cîmpii,
Pe cumpeni goale
Un greier amețit puțin,
Dezarmonii universale.

Amurg,
Și frig la zodiac,
E în fîntînă demiurgul,
Rugînd cu frunze să-l îmbrac.

Noapte,
Din noapte spre noapte o stea.
Culcă încet
Obraz nesfînt
Și cer mai mult
Pe gura mea.

Lumină lumina
La răscrucea izvorului meu,
Și abur plec, lume,
Departe, cu ea.

Sfielnic pe ape
Strălucește poteca, și iarba,
Rămas, țărmul strigă
Departe cu ea.

Surîsul, obrazul,
Trec palid, a fîn și a lacrimă,
Rustemul vieții se pierde
Departe, cu ea.

Ce boare schimbare
Pier ziua și noaptea și roua,
Stăpîn numai dorul,
Departe, cu ea.

*

Par ziua și noaptea și roua,
Aici e cîmpia,
De griji cotropită o lume,
Și numai cît poți înțelege

Oglinda din ochi.

Omor trec pîraie,
Bătăi de guzgani, și cocoare,
Și iepuri, și zîne de aer,
Oglinzi fără ochi.

Stîrnesc priculicii
Un somn, care tulbură mintea,
Cînd luna apune și fură
Oglinda din ochi.

Atunci, veșnicie,
Ești piatră, doar piatră
Pe țeasta pierind a gorganelor,
Oglinzi fără ochi.

*

Lumină uimită
Pe mare pescari și jigănii,
De-a valma la soare,
Nu poți să adormi.

O, valul te vinde,
E timpul prea greu de-ncîntare,
În zări ploi piezișe,
Nu poți să adormi.

Mult suflet pierit văd,
De lume uitat, și de milă,
Și vîntul pestriț îl ademene,
Nu poți să adormi.

Ce vreme fierbinte,
Copiii se scaldă în mare,
Pescare, pescare, pescare,
Nu poți să adormi.

Sau vreme de plîns e,
Nici abură leacul pe suflet
Cînd treci fără dragoste lumea
E aer ursuz.

Și poate nimic
Jugul frunții, pe dos luminarea,
Iubirea cînd nu înflorește
Pămîntul frumos.

Zadarnic ai păsări
Vărătece, mărul de aur,
Cînd nepăsări te înecă
E aer ursuz.

Nu poți să-nțelegi
Mîngîierile omului, dorului,
O, numai iubirea arată
Pămîntul frumos.

Vînt vechi ulalie,
Cărare de dus și întoarceri
Aprind limpezindu-mă floare
La casa cu dor.

Tărîmuri pereche,
De-aici și de dincolo, treceri
Legate ca iarba cîmpiei
Sub casa cu dor.

Pămîntul n-adoarme,
Un cal năzdrăvan reînvie,
Și vulturii roșii fac cuiburi
La casa cu dor.

Treziri fermecate,
Cînd pliscuri de păsări sparg sîmburi
Și morți luminați își spun doine
Sub casa cu dor.

Respiră sulfina,
Își mestecă umbra trifoaiele
Cu luna sub nările cailor
Pe dealul cu pruni.

De vînt rezemată,
Mai cucăi în ierburi-cu-lapte,
Și rouă văd umbra iubirii
Spre dealul din cer.

Curg cosmice muzici,
Lăcustele sar peste mine,
Guzgani îmi pîndesc nemișcarea
Pe dealul cu pruni.

Hipnotică noapte,
Mă sorb oceane de stele,
Și trec prin imensa răcoare
Spre dealul din cer.

Ce semn de lumină,
Stelele frunza izvoarele,
Zefirii — cei blînzi — trec pămîntul
Lucrînd ziua bună,

Străbateri de bine
Celor ce pot înțelege
Graiul de șarpe și floare
Vestind ziua bună.

Străbateri de bine
Celor ce pot înțelege
Graiul de șarpe și floare
Vestind ziua bună.

Seninul de lume
E dîra argint peste inimă,
Și tîmpla aprinsă la gînduri
Lucrînd ziua bună.

Grăbesc înțelepții,
Ungînd țîța oilor albe
Cu plante, cu genele științei,
Vestind ziua bună.

O, MAI AM DE ÎNVINS O MOARTE

Îmi e fața alămîie
Ochiul s-a spoit cu cer
De Tismană amăruie.

Și mai am de dus îndemn
Inimilor strînse lemn
Într-un fum de n-am habar
Arzînd — putred nenufar.

Clătinată-n vîrf de plop,
O, mai am de tras necazuri
Și trudesc a le schimba
În stele luminînd pe iazuri,
Ori sub pietre să le-ngrop
Sau pe sub viața mea.

O, mai am de-nvins o moarte,
De-nsorit o floare-aparte,
Mai am mare bătălie
Care ține nu se știe.

TRANDAFIRUL CERULUI

1979

STĂTEAM UMBRITĂ DE RAM

Dor pe mîini îmi așternui
Lîngă marea plînsului,
Să îmi dea auzul lui,
Să privesc cu ochii lui
Visul ca inima lui

Stăteam umbrită de rām,
Credeam
Să îl văd venind
Pe aripi de porumbei,
Neființă
Răsărind.

Și zării un chiparos
Legănat de om frumos,
Nu prea-nalt făptura vie,
Trezită somnie,
A lumină răsărea,
Jucînd ape ca pînza,
Pămîntul se înălbea.

Deodată, strălucind,
Omul făcu pas de umblet,
Apoi,

Aplecat pe zîmbet
Bău rouă.

Ridicînd fruntea privea
Parcă lumea altcuiva.
Din mînă îi răsăreau
Cai roșii
Pe cer colindă,
Șapte, nouă,
Nu mai știu,
Aveau coame albăstrui,
Gleznele tot albăstruì,
Ochii,
Unul stea,
Celălalt, inima lui.

El, caii aplecă spre rouă,
Roua ameținд pieri,
Sorbită de nări fierbinți,

Din înaltul cerului
Sau
Din morminte de părinți.

Liber soarele țîșni
În văzduh,
Ziuă vestea
Bucurie și noroc,
Bulgări aurii de foc
Ciocîrliile purtau
Stema țării-n cioc.

Și în adîncul luminii,
La abura dorului,
Omul, dacă se privi,
Om aievea se zări,

Tînăr subțirel gălbui,
Și țara, lume strălucind
Mai viu ca oglinda lui.

El, ce lăcrimar de stei,
Avea ochi cerneluri tari,
Părul — nuntă de corbi mari,
Zîmbet — taina zborului,
Barba lui — întunecime,
Fața — miere de albine
De cînd cei...
Întorși în ei
Auzeau ca pe nălucă
Glasului lui aprins,
Împins
Să se ducă,
Dor și ducă,
Lăcrimar de stei
Nicolae Bălcescu
Luminatul.
El, Bărbatul,
Mai purta
Semnele de bătălie,
Și pieptul de la manta
Era stropit cu venin,
Umezit de grele șoapte
Să-i fie cerul strein,
Pămîntul sub el strein,
Să-l culce amurg strein,
Pînă trece-va de moarte,
Luminatul
Nicolae Bălcescu.

LACRIMA PIETREI

1981

VĂD

Prin frunziș păienjeniș
De argint curat și aur,
Lumea caută pieziș
Certăreață pentru laur.

Prin frunziș mai văd făptură
Cum răsare iar la mers,
Dintr-un ochi de univers
Ca din spuma mării pură.

Soare, dacă vin încet
Tot albină călătoare,
Mă mai cerți pentru candoare
Și umbrișul din nucet ?

Poate dincolo de rouă
Abura este mai dulce,
Poate-acolo n-o să plouă,
Visul uită să se culce.

Fruntea nu are amurg,
Poate-acolo, dai măsură
Tot văzduhul, și alt murg
Numai cu lumină-n gură.

NAȘTERE

Văzduh pământean devorant
Cu făclii căutînd un străin
În os diamant
E departele din care vin.

Adunată la fulger de vară,
Luminată cu ochi chihlimbar,
Îmbăiată în grîu și cicoară,
Să apar, să dispar, să apar.

Risipită-n frunzișul ciudat,
Fiind numai o parte din el,
Un visat, așteptat, alungat,
Par un veșnic bizar capitel.

O NEMARGINE MĂ ȚINE

Zbor lăuntric suie floare,
Nici un vînt egal cu sine,
Diafan la trup mă doare
Luna cerului din vine.

În culoare, fast și stingeri
Libelule vin, se cern,
Și tu, crud văzduh, îmi sîngeri
Necreatul ochi etern.

Piatra mea e somn de Dochie,
Albură din altădată,
Val văzduh, acanta rochie
Cu lumini împresurată.

Joc de gene nevăzut
Nepierindul univers,
Semănînd din zbor pe scut,
Miez de spirit, veșnic mers.

Grea iubire mă apasă,
Și tot iarbă ziua-mi vine,
Ies la rouă ca din casă.
O nemargine mă ține.

DRAGOSTE

Mă cuprinde, mă adie roua lumii,
Mă ridică
Cer în porumbei, cîmpie
Mirosind a levănțică.

Bucurie mă ascunde
Albă-n ochiul tău, văzduh, cu tăcerile profunde,
Brațe, aur, neuitare
Flacără, îmbrățișare.

Tu ești supraviețuirea sufletului meu deschis,
Eu sînt dezmierdarea ta, duioșia ta, bărbate,
Dacă nu te întîlneam risipeam în lume poate
Doar uimirea, prea săracă pe pămîntul plin de vis.

MAREE

Iulie, o seară calmă,
Țin obraji de crin în palmă,
Împăratul zărilor
Întră-n macii mărilor.

Algele par sidefii,
Norii, ațipiți pe coate,
Un ecran pentru copii,
Cu desene animate.

Fluturi galbeni, mingi albastre,
Lei jucîndu-se cu ele,
Vulpi gătind cu flori cocoșii,
Și furnici purtînd mărgele.

Învăț glasul Ioanei mici
Cît frumos poți să aduni,
Vezi, pe-aici și nu pe-aici
Suie țara cu minuni.

VIS

Dorul vîntură tot dor,
N-are cer odihnitor,
Taci, lumina cînd se-ndoaie
Pune foaie peste foaie.

Și uită pe curmeziș
Cerul numai luminiș,

Gura cu floare în dinți,
Ochii părelnic cuminți.

Un surîs lăsat la vînt
De tăceri și de cuvînt,
O, și Făt Frumos din tei
Vede ochii dumneaei.

Numita iubire boare
Pînditoarea la drum mare,
Cu, în os înfipt, cuțitul
Primenește jeluitul.

Sau lacrima din ulcior,
Cules neodihnitor,
Scutură lumina dor
Vis în marea mărilor.

LUMINI ASCUȚITE

Țin pe genunchi umilă
Cartea cu vise a cîntătorilor,
Citesc și uit,
Somnul joacă-n uitare
Crescînd în mine sensul ciudat
Pînă la țărmul neaflat,
Număr a milă invers zioare,
Simt susurul mîinilor ușor tremurînd,
Din suflet pe gînd scapăr chibrite,
Văzul mi-e ars de lumini ascuțite,
Cîtă lume e, Doamne, de munca ei și de chef încîntată,
Noi de ce niciodată ?

AUD LEAGĂNUL DN SÎNGE ASFINȚIND TÎRZIU

Timpul a fost bun,
Petrecut de soare,
Pe vitraliile din floare
Lacrimi vechi apun.

Te îngînă lume,
Umblet, visul meu,
Mîinile păgîne au auz subțire
Cu semințe curcubeu în devenire.

Somnul pare fără nor,
Trupul fără haină,
Ireală întîlnirea petrecută-n taină
Între iarbă vînt, urlet mut, fior.

Aud
Leagănul din sînge
Asfințind tîrziu
Pe risipa fructelor, nepăsător.

DIN VIAȚA FĂRĂ MOARTE

Auzind glas, auzind foșnet, auzind vînt,
Dorul de părinți m-a readus,
Să mă cînt în capcana trupului,
Orb embrion pipăind
Imperiul ignoranței supus,
Blestemată facere să rămîn
Sfetnică a marei zeițe
Din cerul de sus,

A muțeniei să fiu printre crăițe,
A uimire în uitarea de mine.
Nu te ameți,
Nu te grăbi,
Îmi îngînă cine ?
Bucură-te de chipul mereu schimbat,
De ești prea bărbat prefă-te femeie,
De ești prea femeie prefă-te bărbat,
Altfel harul e gravă greșală,
Fața pală de frumusețe bolnavă.
La ani de-a firea să fii,
Să crești și să scazi de-a numărătoarea,
Nestare să fii,
Paște viscol,
Paște soare,
Negrabă,
Nedegeabă,
Sub cer nou,
Pe pămînt nou,
Fii ieri, fii mîine, fii azi,
Spirit izbavă.

SUBLIM

Îmi e auzul ros de soare, de lucruri pervertit,
Ce risipit mi-e sufletul potrivnic nimănui,
Legea inimi mele tăgăduită e
În ochiul altor inimi.
Par cavalerul fericirii cui ?
Se face clopot teama că veșnic uit ceva,
Îmbucurarea binelui, și tu recazi în mit,
Grădina rînduindu-mi-o străină par de ea,
Sublimi uluitorii sînt tot altundeva.

PRIVND ÎN SÎMBURI

Un zvon tragic e în toate văzduhurile,
Desfacere și facere pămîntul puterilor mele,
Bucuria binelui putrezește ruptă fîșii,
Ca lingura din lemn de care nu mai știi,
Și desfacere și facere e pămîntul puterilor mele.

Dacă cineva mă întreabă, unde-ai greșit,
Taina mută de-mi strigă, cît ai iubit,
De știință dacă mă întreabă,
De vrednicie, de har,
Nu am habar.

Știința numai cale și zare,
Virtutea pradă subțire,
Vrednicia o burgheză, o roabă,
Și de mulțumire, Doamne, dacă lumea e așa cum e,
Minune cîmpie.

Marea mea, singură ies
În sufletul dimineților, printre umbre
Privesc în spirit crengile sumbre cum
Bat aerul, apa, un zid mineral și
Fluviul conștiințelor purificîndu-se pal.

Am stele pe degete, mă ceartă primejdia,
Zei păstorindu-mă de pămînt mă lovesc
Cu tîmpla, să-mi spargă puterea din milă,
Că roaba de la facerea lumii o lume e,
Sorbi-mi-ar mîinile cenușa mumii.

PIATRA STRĂLUCEA

Dragoste, cînd împreună
Prin habar de timp trecînd,
Puneam fluturii pe lună,
Şi păcatele pe gînd.

În cîmpii cîntări mulţime
Sunau coptul grîului,
Şi o stea din felurime
Iubea matca rîului.

Piatra strălucea şi clipa,
Umblam cîmp de frumuseţi
Cheltuind domnesc risipa
Om, şi nu păream drumeţi.

Peste ierburi amărui
Cerul aprindea un geam
Spre imensitatea lui,
Noi de-a zborul ne jucam.

Cosmic ameţiţi cu lună,
Păream aer, sărbătoare
În lumina ce adună
Universul, neuitare.

SUFLET

Fericire fără seamăn
Înoată în ochi deschis,
Nu ştiu cu cine m-aseamăn
Din peşteră cer sau vis.

Lacrima nu se dezvață,
Pipăie cu frică mare
Mugurele de viață,
Moarte e, sau răsuflare ?

O, dacă aș semăna ziua soarelui cîmpie,
Grîul, munți, izvoare, deal,
Orizontul e tot val,
Ninge frig în bucurie.

Și lumina mare, beată
Dragostea,
Uitarea caldă, cu teama e picurată.

Suflet prunc
De om cîntat
Vine fără de cuvînt.
Ochi nătîng e țipătul,
Sînt.

DE-AR FI

Numai bucuriile fiind să reziste,
Că, Doamne-Om, pasăre moartă
Departe de plăceri egoiste,
Am înviat învelindu-mă-n soartă.

Ploua limba inimii, răsăritul conștiinței,
Fructe certe cu miez și neplinul, straniul
Dureros scuturînd lipsa cuviinței, uituca de mine,
Că fiecăruia ne-a fost dat, un singur craniu.

BALADĂ

Credeam ochii nălucilor lumii,
Purtam nimbul cu solzi de nesomn,
Mă foiau amăgiri sclipitoare,
Surîdeam a somnie, a domn
Ucis numai din străvechi obicei.
Sigilată de țipătul humii
Surîdeam privind cerul din zare,
Neștiutul din sîmburii grei.

Timpul mut-iubeam mutul cu vrajă —
Și un frate în larg eșua,
Braț de cer îi punea paranteze
Prefăcîndu-se a-l legăna.
Salvatorii tîrîră pe plajă
Trupul lung, ochiul nepăsător,
Prefăcuți că vor să salveze
Naufragiul de trist visător.

O Duminecă mecanizată
Și un soare cu văl părînd soare
Arau plaja ochilor mei,
Mîngîind cu lumina cea mare
Pielea mea aiurînd, să nu țip,
Fruntea mea, să rămînă curată,
Ciopîrțită din vechi obicei,
Foi de mări dezvelind din nisip.

IERI

La marginea mării, schimbînd dimineaţa,
O femeie mătura gunoiul zilei de ieri,
Marea îi purifica faţa
Primenindu-i sudoarea zilei de ieri.

Mîine cînd zorile vor fi schimbate,
Femeia schimbînd dimineaţa zilei de ieri,
Va pleca cu tîrna de gunoaie în spate
Căutînd dimineaţa zilei de ieri.

RUGĂ PĂMÎNTULUI

Povăţuieşte-mă neîndurătorule,
Ochiul meu plînge în ochiul tău,
Ce pot să fac
De fibrele contrariilor să mă dezbrac ?
Mîna prelung te mîngîie,
Încet
Îmi îngîni creşterea părului
Aur pînă peste călcîie.
Atîrn de cer o lampă să-ţi privesc
Spiritul, ochi dumnezeiesc,
Fulgerînd miezul încheieturilor,
Zbor ameţind
La atingerea gurilor,
Cu tine să mă trec,
Să petrec pînă la
Steaua marelui nostru înec.

VARĂ, VESTE ȘI FLOARE

Răgușită numai de atîta colind,
Ostenită poate de ieri,
Din tăcerile ierburii păream nicăieri,
Din departe de clopote întrebări reaprind.
A murit cineva ? S-a născut cineva ?
Vară, veste și floare — a fost trecerea grea.

RÎVNA MEA

Măr de rai nu ating,
Nu mi-e foame de rodii,
Vin stamină nu cer,
Rîvna mea e dorința
De la tine spre mine,
Drum fragil ce se surpă
Fir primejdie,
Șerpuit între stînci cu adînci
Crăpături de pămînt
Care-nghit bucuria
De a-mi spune ce sînt.

Dacă tu mi-ai șopti că ești eu,
Dacă tu m-ai visa,
Mîngîierea în mine s-ar mlădia
Lan de floare a cer,
Larg al mării cîntînd

Veșnica-nbrățișare de lumină cu genele
Dormitînd să-nvieze.
Ori iubirile lumii au trecut de amieze ?
Pan demult nu mai luluie corniţe de ied ?
Nu se poate, nu cred.

ȘI TOT ASCUNS E ÎNCEPUTUL DIMINEȚII

Ce albi sînt vișinii !
Sui deal cu ameţeli de soare,
M-a nins un vis poate,
Simţeam cum trec
Misterul cosmic, noaptea rece,
Mutînd odihna curgătoare
Din lacrimă,
Să reînvie.

Poate-am atins nemarginea vieții,
Poate-am pierdut-o iar, nemernicie,
Să fiu surîs, lumină visătoare,
Cu trup bolnav de veșnică schimbare.

Trezită, buzele îmi tremurară,
Sublim blestem
E poate,
Să-mi rup mereu
Veșmîntul cenușiu de-aseară.

PATIMA VĂZUTELOR

Inima îmi stricară,
În robie mă luară,
Somnul nu mi-l mai lăsară.

Ce amar, ce nevoie, ce greutate
Frunza născută pe noapte, la vînt deschis,
A vis mare, în roata de înduioșare.

Umblu zare de păcate
Luminînd ca o ispită ziua
Și ziua dăruită o las tot pe jumătate.

Patima văzutelor,
Aprinsul cuvintelor sînt.
Aburâ îngăduită, suită mai sus de vînt.

Să mut omul mai la floare,
Peste fiare, peste nor, și tot
Amar nesaț pămînt crește veșnicia în dor.

Limbă, soare
Cu amare bătălii pentru hotare,
Limbă dulce, neuitare.

Veselie nepăzită, mare
Fericire mare,
Îmi e portul sărbătoare.

DANS DE CRETĂ

Albă roșie,
Și rai
E albastru cerul grai
În tăbliță de argilă
Dans de cretă.

Soarele făclie sus
Cîmpul abură și dus
Cu fîntînă mai slovată
Între nori cu, deocamdată,
Dans de cretă.

Ierburi gri murmurătoare
Fluierate mîini cu floare
Ridicînd araci la vie
Cai zburînd a dor, cîmpie
Dans de cretă.

Leagănă păpuși de lut
Ruinează-ți stîlp tăcut
Să-l înalți de la-nceput
Visînd zbenghiul, nenăscut
Dans de cretă.

O, vestala duh mă vrea
Numai ram lucind a stea
Cu luceafăr lîngă ea
Născocirea să nu stea
Dans de cretă.

Cerul nu mai e argint
Pentru prunci cu mărgărint

Cînd uimire și alint
Suie vis din labirint
Dans de cretă cercuit, dans de cretă.

FAGURE CURAT DE CRIN

Vin albine tot ca-n mit,
Și împing cu zborul lor,
Timp uitat, sau amintit,
După ceața florilor.

Uneori, e mare vînt,
Faguri aur se închid,
Ca și cînd pajiștea-i vînt,
Parcă se ascund de vid.

Alteori, ce văz deschis,
Nori dacă răsar să vină,
Nu mă mai clintesc, ca-n vis,
Din răscoala de lumină.

GREȘIND POATE

Robindu-mi partea luminez întregul,
Frunza și cucul înțelegu-l,
Toate neizbutirile încep să aibă sens,
În lume adîncită, sînt totul și nimic,
Șoptesc cu umbrele, iubesc cu oamenii
Rămînînd singur, spic în cîmp
După un secriș intens.

Mă-mpiedic de-o căpriță și un ied,
Se ocăresc surpîndu-le-n mirare,
Le ocăresc surpîndu-le-n mirare,
În brațe le ridic înduioșată,
Ce ochi de mamă, ochi de pruncă. Ochi de floare
Este întoarcerea, pierderea dulce
A nostalgiei minelui uitată.
Cuprind în mîini minunile lor certe
Rugînd religia luminii să mă ierte.

DESPRE VERBUL A FI

TREC
drumul, Doamne,
Și mă doare lumina, știu
Ea mers egal față de mine veșnic are,
Izvorul dorului mă doare-spațiul —
Ce plan nelimitat, o și
Izvorul infinitului tot
Nicăierea de
Aflat.

TREC
Marginea nemarginei,
Linie împinsă crud
De cercul înghețat, căutînd
Altă flacără în materialul aer
Al mării, și în mare ce
Necunoaștere prigoană împinsă
Trec marginea
Nemărginirii.

MĂCAR

Impulsul ce ucide
De l-aș fi șters din
Lacrimarium legilor primare, o
Aș închide după datini ochii,
Tăcut, fără îngrijorare,
Oftînd numai cît
Abura din
Vers.

SOMN

Îndelung par,
Celebrînd același măr
Frumos, poate monda unei
Prea măcinări de os, de cînd am pipăit
Tăcerea, și de cînd norii lungi
Se împung și se
Alungă

OCHI

Din adîncuri
Izbucnind par, organizînd
Mereu păduri, armonic
Mioare, grîu, cal alb, și bob de aur pur
Demoniac rotat sub fulger
Sau precum
Melcul
Ionic.

PESTE

Puntea discordiei
Din ger, din negrul coamelor
Primilor zimbri răsar, vin
Din afundul lumii, aducînd
Gest omenesc de aur regîndit

O mult mai blînd
Decît anticul
Ger.

TREC

Marginea nemarginei,
Mă doare mîna ce împodobea
Morții și viii după atîtea năvăliri lucra în
Geometrii subțiri ordinea elegantă
Solare vase lungi stîlpi
De case, covorele de
Praguri cinstindu-și
Ospeția

TREC

Spre izvorul lumii, cel neaflat,
Prin spațiul văzduh al dorului nelimitat
Atîta știu. Lumină în goana ta egală față de
Mine pururi, mă doare,
Doamne, drumul, lasă-mi
Lacrima să
Trec

FRIABILĂ

Și disonantă
E inegala trecere
Materia verbului sînt,
Cred că poporul meu și-a ales, după sufletul
Lui, pămîntul din milenii, semnînd în
Fața cerului esențele comune ale
Speciei om pe pămînt.
RESPECTAȚI-L !

TIMPUL E FRAGIL

Cum să mă vindec nu știu de gestul blînd,
Văzduhul timpului tăcut
Îl aud suflet luminînd pînă la gură,
Ziua pierindă nu se îndură
De ziuă, de înnourare, de păcate.

Poate iar voi muri,
Poate tot vie
Voi trece asupriri cu marea
Pînă la lumile împăcate,
Smintită e nevindecarea.

Ce înțeleaptă par,
Febril adunînd sîmburii cu soare,
Mă izgonesc din trup umil.
Plouă atîta ură,
Și timpul e fragil.

VISCOL LA MUNTE

Atingeam vîrful Omul, vifora ca o moarte,
Ostenind căutam peste măgura verii
O cabană, o stînă, magic cer mai departe,
Visam cîini să mă latre, să mă certe oierii.

Mă-nvelea somn beteag, leneș somn a pustiu,
Auzeam tînga lumii în văzduhul prea rupt,
Și trăgeam tălpi de gheață, de vînt, nu mai știu,
Biciuindu-mi nestarea pe versantul abrupt.

IN LIVEZI CULEGĂTORII

Dealul nu pierise,
Vîntul era altul pare-mi-se,
Păsările altele, cîteva ucise
Și lăcrima trecînd prin nor calul alb înșeuat.

Tril de ape îngînau cosmic și umil
Dragostele tîmplei, abura fior,
Nesupuse izgonirilor din dor,
Fulgera zburînd spre soare calul alb înșeuat.

Mîez de suflet legăna,
Umblet scris cu geana florii,
Poate rază a candorii
Iubind mările din nea călul alb înșeuat.

În livezi culegătorii
Amuțeau de dragoste
Nouă, nouă prea străvechea,
Și odihnea luminînd cerul calul alb înșeuat.

MONOTONIE

Tot mai iubesc,
Se-aude șters
Cum suie floare spiritul pe unda lui,
Tot mai iubesc,
Pămînt mi se usucă,
Și las gheţar un colț de univers
Pîndind lumina dată veșnic nimănui.

Tot n-am aflat unde mai am de mers,
Cum se revarsă sufletul din albia lui
Tot n-am aflat,
Mai vindecată-i rana mîinii,
Și latră cîinii în adînc de univers
Pîndind schimbările materiei amărui.

Tot îmi e dor,
Zăresc cu ochi mai dens
Cum se întorc semințele în strat pe grui,
Tot îmi e dor,
Par aburâ a soarelui și văd în piatră
Urma cometelor de univers
Pîndind parcă pieirea miezului.

ȘAPTE STĂRI DE SUFLET

1

Am țîșnit din mine peste frunză,
Grea pedeapsă dragostea,
Auzirea, prea vedenia lucidă,
Și uitarea îngropării de veșmînt,

Aburâ zburînd spre ce mai sînt.

Nu știu cum va fi fiind cîndva
Cînd iluzia sublimă și toridă
Noură după amurgul vîntului
Dezveli-va inima flămîndului,

Om lumină înflorire luminînd.

2

Dans pe ierburi,
Taina lumii,
Gura blînd trezind o gură
Din pieirea dimineţii,
Piatra odihnind perechi,
Pămînteană frumuseţe,
Stîlp păstrat la pragul vinei,
Imnuri ridicînd vieţii.

3

Poate-i zborul lumii aur
Din reflex de aur vechi.

Bucurie gustul de floare,
Bucurie sucul văzduhului,
Bucurie sevele sîmburelui,
Esenţa omului deştelenită,
Miezul iubirii deschis legănare
Suind lîngă moarte firul de soare.

4

Mîna îmi arde căutînd umil
Extazul ochilor,
Impulsurile de copil,
Daţi-mi un cerc cu foc
Să îmi mai joc
Dement uimit
Văzduhul meu,
Ce liber, Doamne, l-am păstrat iubind

Aceeași patrie unde-am murit mereu
Și-am înviat
În creanga aur a lui Deceneu.

Mi-e ochiul șters de mine,
Din adîncimi răsar firav și gol.
Thanatos ocolitul cu viață
Din adîncimi nemernicul îmi dă ocol.

E soare, vară,
Și nu mai știu a cîta oară
Obraz frumos iluminat,
Fără rușine se apleacă spre tăceri,
Lipindu-se de gura norului din mine.

6

Ulcior de țară am rămas, ca piersicii, ca strugurii,
Și, o, mă recompun calculatoarele,
Poate în mai adînc
Tot mai ascund nectarele cu muguri
Neirosiți de creier,
Din peste zările de cer
În răsfoire mă cutreier.

7

Ce nepierindă armonie
E ziua neatinsă, lumină de tărie,
Joacă în mine vîrste,
Și le ucid pe rînd,

Ceața coboară suptă
De puțin știutul humelor,
Și pruncii milioane vin foșnet,
Căutînd
Lumina lumilor
Cu buzele înfipte-n țîța mumelor.

AEIOU

a

Aură strugurii, cer bărbătesc,
Cu sărut aspru mă învelesc,
Cu ochii, cu trupul dumnezeiesc.

Umil îmi adun sub zefiri mîngîieri,
Abura-soare de astăzi, de ieri,
Lacrima spaimei cînd pieri.

Dulce iubire, ai fost somn de-nceput,
Taină căzută din necunoscut,
Stea răsărire în fructul născut.

e

Era un vreasc de aur frînt din joc,
Ca zorii aburind, un cerc de foc
Să piară-n scufundare la noroc.

În el păstrasem două lumi de feciorie,
Izbucnind patimă din nu se știe,
Spirit, femeie, și muiere-bucurie.

Și părerea abur subțiat pe zare
Driada nimfă ce din trunchi răsare
Dansînd închipuit gingașe floare.

i

Incertă neprihana ofta lin,
Îmbrățișarea ta un vis, cînd sibilin
Pierdeam viață, nepieirea să o țin.

Zăbavinici muți stam în mătasea lunii,
Ca din adîncuri izbucneau lăstunii
Și mîngîiau mirajele minunii.

Ierbura și asfaltul citadin,
Eternul nopților, păreau un vin
Cosmic, izvor al stelelor senin.

o

O, toamna, taură mugind să răstoarne
Punțile tîmpei, boarea din carne,
Fragedul lumii să-l ia în coarne.

Și palida febră și tîrfa fierbinte
Umblînd suavă să te alinte,
O, crizantemele mă scot din minte.

Peste ursită călcam invers,
Stîncă de piatră tăiam din mers,
Scuturînd norii din univers.

II

Uluitoare dragoste mă strigi mereu
Magic mă-mbrățișezi, nu mai sînt eu,
Să mă fardez în fața ta mi-e greu

Tu, goliciune, mi-ai iubit sublimul cer,
La masa mea ard uneori stingher,
Slava e tristă, n-am ce să-ți mai cer.

Valorile se-mpodobesc cu ger,
Haru-i nebun lunatecul eter
Trezește seva florilor de fier.

MÎNIA TOAMNEI

Cîntec pămînt
Zbor îngînînd
Dragostea raiului
Din Piatra Craiului.

Pe cerul florilor
Lacrima norilor
Puhoi venind
Cîmpii vestind.

E mult vînt pieziș
Știut cu tăiș,
Timp al tăcerii
Zis vălul muierii.

Oglindă din ață
Îmi pune în față
În lac fără fund
Să mă scufund.

În lacul miresii
În butca de gresii
Vălurind mit
Nelimpezit.

Și mîna se-nvață
Doamne, cu ceață,
Și cea mai față
Tot intră în gheață.

Loatra în casă
Vine mieroasă,
Mă-ntoarce pe coasă,
Mă vinde și iasă.

Gîndul mă latră :
„Scoate, mă latră,
Moartea din vatră
Piatră cu piatră.

Mînia toamnei
Pe ochii doamnei
Din nu se știe,
E tot mînie.

Și poate oricînd
S-o vezi căzînd
În cîntec plăpînd
În milă de gînd.“

DRUMUL ȚIPĂTULUI

Tremură vîntul,
Iasomia ascunsă de gard,
Miresmele albe ard
Greieri
Peste cîmpie.

Aripi pe apă alunecă,
Pietre se-adună,
Paloarea cu lună
Tîrîitul lăcustelor
Întunecă.

Și ce revărsare
Privighetoarea stăpînă
Slăvește abura humii,
Sufletul îmi cade din mînă
Peste marginea lumii.

LACRIMĂ

Ard părăsindu-mi veșnicia subțire,
Iartă-mi îmbrățișarea cînd poate nu trebuia,
Pierderea mea jucînd de-a văzduhul
Sărutul fierbinte cînd poate nu trebuia,
Cînd poate nu trebuia,
Pierderea de trup
Lăsînd cuvinte la vînt.

Mă voi reîntoarce
Biruind uitarea
Cu plante te voi hrăni, cu trupuri ieșite din propriul meu trup
Sfetnică fiind doar zeiței mari Abura purtînd cerul și pămîntul,
Voi striga lumii : „— Zeii mi s-au dus, s-au retras prea sus.
Umbra morților, pierdută prea jos".

LUJERA VĂZDUHULUI

Balansoarul meu galetic, cer în miezul poeziei,
Iarba ca la cîmpuri, culbul, oul,
Timp abia zărit, numai ecoul
Dor dator părelnic veșniciei.

Și lumină ziua toamnei mai încearcă
Suc de ferigă și de cipearcă,
Tot uimire, sfiiciune, nor
Aiurind a lapte, cuc și alior.

O, în lujera — văzduh e mult pămînt,
Cu sămînță otrăvită, ce pămînt,
Vin iubiri și a batjocură mă țin
De văd lacrimi unduind în vin.

Am fost floarea soarelui și-am fost
Doamna tîmplei cîteodată fără rost
Poate euforic frig lucid
Tot cu patimă am ars să mă ucid.

Îți las fruntea mea, aprinde-i focul,
Mi-am trăit și n-am trăit norocul,
Vina lumii ? Sau mai grea pedeapsă firea
Nepăzitul cer din om, nemulțumirea.

PE COASTA SOMNOLENTĂ

Flutur multicolor
Odihnă de colind mi-așează-n palmă,
Ating lumina vastă,
Densă mireasmă
De foșnete cu gîze irizată.
Pe coasta somnolentă rugă de piatră par,
Fugă oprită în amiaza orizontului imensă.

Coasta visînd începe grohotișul să își scuture,
Auzul doare, pietre cad pe lîngă mine,
Văzduhul nu mi-l mut, par calmă,
Văzul pipăie frunzele rănite,
Albine jupuite într-o ramură,
Odihna-flutur mi-a țîșnit din palmă.

POEMUL

Leagăn
Abura umilă
Văz
Grăitul trandafir.

Sîmburii de cer își rup
Miezul lumilor cu trup.

Gîndul Ei
Sufletul Celui Ce
Abura somnului,
Sărutul Dumneaei.

Luminînda cu zăpezi
În oglinzi văzduh să vezi.

DOINA POETULUI

Prea tăvălitul de moarte
Sapă cer spre nepieire
Rouă de izvor în mare
Vis nesomn și fără stare.

Și are trup la fel ca voi,
Trecător, la fel ca voi,
Mîini cînd mîngîieri, cînd ceartă,
Lumea-l naște și nu-l iartă.

Îi dă piatră dragostea,
Tot ca roua inima,
Zburînd abur cînd vrea ea

Numai boarea din cuvînt
Ferecată cu pămînt
Și văzduh uitat, strecoară
Strălucind, steaua de vară.

Inimile o aud,
Gîndurile o aud,
Ochii ei, mai sus de nor,
Joacă apa viselor.

AER TARE

Cale de munte,
Piscuri trecute,
Atîtea vîrfuri
Triste, măreţe şi inegale,
Atîta cale
Spre cer a munţilor.

Ceaţa-i agaţă
Îi schimbă la faţă,
Negîndu-i răsfaţă
Fluturii somnului
Vineţii domnului,
Şi, o, strălucirile.

Crestele munţilor
Aerul tare,
Ce dimineaţă,
Ceaţa se scutură,
Fluturii flutură,
Şi reci neclintite crestele munţilor.

LINĂ LUMINĂ

Ce petrecere cu har,
Vîrstă fără calendar,
Vîrstă fără anotimpuri,
Iarbă înflorind pe ghimpuri.

Lină lumină să lini,
Ni mi-ai luat odihna gînd,
Abura din miez cuvînt,
Ochii părelnic senini.

Lină lumină să lini,
Vînturatul pămîntesc,
Mulțumesc,
Nu mulțumesc.

Pe dor trainic cau un chei
Lung, pierdut, desigur, ceață,
Plec cu zarea tot în față,
Plec tot fără să închei.

ZESTRE

Lucrarea sacră nu ți-am închis-o copilă
În ladă cu zestre,
E mai adîncă, se înalță
Peste mine și tine năruindu-se
Să se împartă,
Ca soarele, apa, curba văzduhului,
Ori spinul de soartă,
Lăsată cu legămînt
Zestrea de țară străvezie și în mormînt.
A mea este și ne a mea,
Păstreaz-o, dărui-o neîncetat,
Cum dărui omului la boală grea
Speranțele de vindecat.
În ea vibrează palmele umile
Ale bunicilor ce împingeau la plug

Și ale bunilor țîșnind pe cai din iazul codrilor
La marginea cîmpiilor descălecînd,
În ea ard luminoase frunze cuget,
Sînt cei ce cărțile își legau jug,
Trase de vremuieli pe tăvălug.
Iubirea le-a unit,
Lacrima doinei, hieroglifele de gînd,
Îmbrățișate suflete să trăinicească
În bogății de spirit care țin.
Ce patimă, să nu stea-n umbra zeilor,
Să nu aibă nicînd somnul deplin.

ALTĂ CLIPĂ

Piatra, imensitățile,
Abura mărilor, liniștea,
Vecia și argintia
Tîmplă suferitoare.

Trec pescărușii capricornul,
Joc în văzduhuri, ocol,
Cerul, mișcare și gol
Năucul dezleagă licornul.

Aș, deșirată lacrimă,
Nevrednică ești născătoare
De spirit, de floare, de patimă,
Mor păsări cîntînd, e vînzare.

Din marea de neguri apare,
Tot prunc imperfect și amar ?

Vreau, cer pentru alte ulcioare,
Semănînd a izgoană, se pare.

Mă pregătesc să răsar.

DOR

Fă-mă apă mîl de Jiu, să m-aduni peste tîrziu,
Pămînt încreţit uscat, piatră cu semn căutat
De vocile pruncilor, la floria luncilor,
De femei, cînd lacrima le dezleagă patima,
De oftatul din bărbaţi, de dragoste scuturaţi.

INCANDESCENȚA MIEZULUI

1982

PARTID AL FRUMUSEȚII DE CUGET ȘI DE SUFLET

Durată cît lumina — lucrînd a dăinuire
Un orizont al lumii cu oameni tot mai buni,
Care din vrednicie își împletesc cununi,
Cu tîmple lîngă tîmpla ta, văzduh-neadormire.

Cu munții de-o ființă, cu zarea din cîmpie,
Toți cei cu ochii fragezi, toți cei cu fruntea ninsă,
O floare înfrățită, o inimă aprinsă,
Nucleu sîntem de soare, pămînt de Românie.

În stele și izvoare spălăm obrazul clipei,
Iluminați prin muncă și rourați de umblet,
Sclipirile gîndirii nu le sortim risipei,
Partid al frumuseții de cuget și de suflet.

Cu flacăra renașterii aprindem adevărul
De oameni liberi, mîndri în harul lor deplin,
Rotind sub cer viața semințelor în mărul
Aur al dragostei de patrie — destin.

INCANDESCENȚA MIEZULUI

Ce frumusețe-i universul,
Obraz lîngă obraz, mînă în mînă
Ieșim din lacrimi veșnicind iar mersul
Iubirii, primăvara ne îngînă.

Învești mîntînd esența lumii din demult
Copacii lunecă în floare, cuib deschis
Tresar puterile materiei, ascult
Pururea miezul mugurelui vis.

Dans alb de zmee — fluturii răsar
Din frăgezimea ierburilor spre copii
Rotind abura miezurilor nehotar.
Văzduh afund e lumea, armonii.

ÎN BIRUINȚA SOARELUI FIREASCĂ

Ardea văzduh multiplicat
Lumina lacrimei din piatră,
Părea o pace împăcată
Prispa pămîntului arat.

Lacrima cercuia în gînd
Dumineca după război,
Eroi necunoscuți cerînd
Sleitul suflet înapoi.

Roșu ardea soarele firii,
Fierbinte miez rotea o stea,
Fluviul geniilor gîndirii
Săbii de suflet ascuțea.

Trecea pămîntul prin tăcere,
Cu păsări flori văzduhul nins,
Atîția morți și înviere
Năsteau Partidul neînvins.

Părea cuvînt, părea pămînt
Sămînța din alt veac țîșnită,
Rotind mari visuri pe orbită,
Scrise să nu piară nicicînd.

ROTIND MARI VISURI PE ORBITĂ

Drepți pămînteni din neam în neam,
Primăvara îngîndurată,
Arzînd pe flacăra comorilor intens,
Își legăna iubirile în ram
De frunză dens, de cuiburi dens,
De clipa ce cînta ca niciodată
Profetică gîndire omenească
În biruința soarelui firească.

CLIPA CÎNTA CA NICIODATĂ

În lumea de ființe și lucruri fragile
Ochii febrili căutau lungi poteci,
Erai blocul unit de bărbați și copile,
Un masiv ce visai să învingi și să treci
Înfrîngerea clipei, valmeșul spumii
De val ridicat împotriva vieții.
Cu gîndul febril visai muzica lumii,
Iubind mări de oameni —
Imn dimineții.

CU GÎNDUL FEBRIL VISÎND MUZICA LUMII

Mai pun un cer, mai pun un dor, mai pun o creangă,
Viața isprăvindu-mi-o — să limpezesc
Cu aur mioritica talangă,
Cu ochiul mării spațiul meu dumnezeiesc.

Partea de suflet străveziu — emblema porții —
Mi-l fură lumea și năvala ei de iezi,
Mi-e uneori mai greu decît în frunza morții,
Alteori, mult mai soare decît crezi.

În zori mă-mproură culorile tăriei,
În mîini inima înflorește, par o rugă
A vîrstelor, par somnul și par fugă
Peste amurg scuturînd sarea bucuriei.

În miezul tîmplei ca o floare-aud deschis
Alt cer, posibil sens, și mai departe
Conturul dorului precis
Zburînd tot mai departe, pururi uitat de moarte.

SĂMÎNȚA VIEȚII

Pădurea luminînd leagă zarea de zare,
A pătruns în tismane respirația om,
Cîtă frunză tot frunză, cu nuanță doar alta.

Par abura lumii, limpezind ochiul om,
Par cîmpie Islaz-călător, sau par alta.

Poate muzica soarelui, frunză prelinsă
Fluierînd miez auriu de pădure,
Mîngîiere a viilor — stîncă încinsă
Cu morții — pietre sfinte, pădure
Lăstărind sevă de izvor neînvinsă.

Ce speranță iubire minunile oameni,
Armonii precum sorii rotiți de planete,
Iartă-mă, mumă, dar a fost să mă sameni
La deschiderea cerului ziuă în oameni,
Am uitat ceața văilor desperechete.

Ca pe susur mi-e somnul, ca pe ramul în mugur,
Sau fragilul brînduțelor în văzduhul tomnatec,
Aud, soare, izvoarele-n mări, și cît mugur.

Crește fruct lepădîndu-se sîmbur lunatec.
Arde-n flăcări armindeni veșnicia de mugur.

OCHI PĂMÎNTESC

Tăiam tăcerea, pîinea coaptă-n țest,
Vorbeai, și tot mai mult alunecam
Pe glasul care scutura un ram
Din sufletul de comunist modest.

Și nu priveam — cu știre sau neștire —
Natura prefăcută cum ascultă
Splendida, -nvinuindu-ne de multă
Și grava zbatere spre nemurire.

Din leagăn ne pîndește răzbunare,
Ceasul căzînd așteaptă să ne mîie
Puterea de la umeri spre călcîie,
Nu știe că ne vom preface-n soare.

Tot aerul trecut prin mîna ta
Memoria îl va păstra nești,ers,
Vin vechi vor fi cuvintele din vers,
De ele mulți drumeți vor întreba.

VIN VECHI CUVINTELE DIN VERS

Și numai boare blîndă îmi e harul,
Între atîtea bătălii
Rîvnind floarea întregului,
Nu sînt decît abura timpului
Semeț umil dezvelind miezul zării din izvor,
Nu sînt decît abură,
Suflet-Gînd,
Perpetuînd purificarea păcii pe pămînt.

Ating lumină,
Îmbrățișatele candouri
Pierzîndu-le de-atîtea ori,
Cu fără vină.

Ard mîinile de soare bete,
Din vis frînte, pe vis desperechete.

Cu primăvară-n gîndurare.

Poate mai blînd,
Mai fără vină-naintînd,
Să pot s-aud în miezul necuprinsului
Pulsînd indestructibila lumină.

LUME MUȘCATĂ DE ÎNGRIJORARE

Fluviul sîngelui, abura ce nu se învață,
Drama iubirii ce nu se învață,
Spiritul suflet dens ce nu se învață
Strigă, viață.

Trec de izvor în nepierderea dorului,
Trec îngînîndu-mi cîntecul infim,
Poate văzduhul poeziei lumii
Va lecui spaima mileniilor sublim.

POATE VĂZDUHUL POEZIEI

Ar vindeca această lume
Dacă am pierde impulsul morții în urît,
De l-am uita în noaptea lui de început,
Sau dacă-n geana vie-a unui pîntec
Eternii sîmburi ai distrugerii
Hulpava forță...

Tîmplă de om, putere, spirit, om doinit,
În miezul omenirii voi rămîne
Abura sîngerînd a cîntec.

ABURĂ SÎNGERÎND A CÎNTEC

Nu pot să nu văd
Cînd soarbe opium floarea bolnavă,
Cînd intră pîinea lumii-n zăbavă
Nu pot să n-aud.

Cum vine funingeni să ne îngroape
Deschiderea de cer și ape,
Cînd umblă prunci cerșind iubire
Părinților, nu pot să n-aud,
Nu pot să nu văd,
Nu pot să nu fiu neclintire.

ÎNȚELEGI ?

Dacă o lume mult mai dură
Tandrețea ar numi-o fluturi,
Gestul uman o vechitură
Stigmatizîndu-le rebuturi.

Dacă emoția piatră rece,
N-ar mai șopti minuni subțiri,
N-ar mai îmbrățișa gîndiri
Zguduind fulgerul cînd trece.

Dacă-n oțel gătită firea
Simțul măsurii și l-ar pierde,
Dacă un miez de iarbă verde
N-ar mai cutremura uimirea...

Eu pot fi mută de cuvînt.
Dar gingășia din copii ?
Nu se închide floarea-zi
Surîsu-ntregului pămînt.

NU SE ÎNCHIDE FLOAREA-ZI

Corola morții, aici
E flacără păstrînd iubirea mare lupta mare
Numită soartă cînd înviază prunci scăldați
De roua aurorei.

Aici uitarea este neuitare,

Steagul luminii alb bătrîn semnat de lupi și soare

Împăturit sub aripă de om, păstrat în crengile de suflet roșu,
E steaua lumii noastre blîndă.

Aici sub mărul aur
E cerul tril de zbor al bucuriei,
Mai dulce mlădiat este bătrînul grai
De roua aurorei.

Aici e leagăn cosmic,
Brazii nuntași, cîmpia, munții poartă făclia frunzelor mulțimii,
Aici sînt oameni luminați de armonie
E steaua lumii noastre blînde.

AICI SÎNT OAMENI LUMINAȚI DE ARMONIE

Ating buza de frunză, triluri solare
Ispită ale arderii sînteți
Sîmbure, nouri, fir, înviere.

Sau în joc mi-e iubirea,
Sau în joc umilința
Iscodind universul
Fericirii dintîi.

Între tine și mine
Poate-a fost numai dorul,
Între mine și tine
Miezul arderii mele.

Risipitu-ne-am cerul
Luminii din noi,
Iubirea, Speranța.

ÎN RESPIRAȚIA LUMII

Atîta zare, preajma...
Par numai fir subțire
Sortit să tulbur miezul
Cîmpiei ireale,
Și razele de soare din mîna mea
Agale scuturînd somn
Învie toate malurile lumii.

Par numai cîmpul înflorind
Cu doina unui măr în spațiu
Cînd la lumina genei despic vreme,
Arbori uriași să miște aripi de timp,
Să se aprindă ziua pentru copii în lume,
Să le trec nimb de floare
Și frumusețe fructele,
Și respirația vie din sîmburele lumii
Nesațiu.

TREMURÎND PĂMÎNTUL ABUREI, SMERIND-O

Dezvelesc din amar pîrgă cu fructe,
Îndulcire frunzișul timpuriu și tîrziu,
Dezvelesc și potecile dure abrupte,
Unde sînt îmi e cîntec, unde plec tot nu știu.

Profitorii și oamenii se ucid mai departe,
O, baladele timpului ce febrilă vibrare
Cu sufletul caut smulgeri din moarte
Lumii mușcată de îngrijorare.

SPUSU-MI-A CUGETUL

Tot candorii redăm lumea.
Înțelegerea profundă
Blînd întrezăritul umblet
Floare de ar fi să fie.

Mult văzduh deschis răsare întru neuitarea-om.
Luminat respiră miezul,
Soare,
De ne-ai fi tărie.

În durată și hotare regîndim înfiorare,
Piatra
Odihnind eroi,
Jertfele înțelepciuni numai de n-ar fi să fie.

Vechi străvechi oftează ochiul,
Aer nou despică gîndul,
Spiritul
Lujer cu fruct din nemaiauzit tărie.

Mîinile mi se-mpreună,
Blînde par, o drumeție dulce, ființele,
Și tună mut în sîmbure
Sublimul om dorit ce va să fie.

OM DORIT CE VA SĂ FIE

Ce dimineaţă — lume,
Soarele acesta unic
Îmi răsare din mîini,
Glasul meu mîngîie
Miezul altui cer
Surîzînd mister
În pîlpîirea trupului ca iasomia fragedă.

Apă mugurită îl lunec pe faţă,
Lacrima-i răsfir legănător
Îl ridic în abura luminii dor,
Să îngaime lumea
Dezvelind viaţă
Ochii-abia-deschişi întrebărilor.

Rog umil tăcerea zărilor lehuze,
Şi mă simt pe rugul veşnicilor daine
Cînd îşi joacă pruncul iar surîs pe buze,
Tras parcă văzduh de iconarii altor taine,
Zîmbetul din vis, scris poate să fie
Bucuria soare a dimineţii — lume.

CE REVĂRSARE, CE CONCENTRAŢIE

Risipă de om la ceasul invers,
Puterea mea cere nopţii să-nvie,
Noaptea îmi cere puteri să-nţeleg,
Mult să cred văzului,
Sfinţenie auzului,
Iubind frumuseţea, să pot să o neg,

Trăgînd cer-de afară din colți de jivine,
Să îl sui îmblînzindu-l în cerul din mine,
Erou al blînzilor,
Om bucurie.

DE OM LEGAT

Stranie victorie buzele-mi îngaimă,
Îmi cuprind conștiința de stăpîn, viață
A heraldicei lumini, umbre simt pe față,
Și eu pun sigil tăgadă morții și pe spaimă.

Uneori contemplu clipa despicării-n două,
Soare răsărind aud, îndepărtarea mării,
Valuri susur, presimțirea fruct seminței noua,
Unitatea risipirii imn reașezării.

Mîinile vibrînd sub umeri cu poveri în spate,
Deschid poarta florii suflet liberînd gîndiri,
Tandru adevăr, lucruri legănate,
Cîtă înțelegere cer marile iubiri.

SOARE DE PACE

Iar văd delfinii, cît duios ce clement
E văzduhul din oameni, și ce calm lainic far
Schimbă fețele mării, sau unic element
E adîncul de suflet luminînd cer amar.

Atît fraged senin poartă stîlpii de vînt.

Ies din valuri delfinii, mă sfiesc, poate-i bine,
Generos miezul mării doar balans, ce amurg
Cert mi-e timpul, luminînd vreme vine
Strălucind, îmi apropii noul timp demiurg.

Și rămîn a uimire, norii mut să-i descînt.

Iar văd, soare, delfinii, mă sfidesc, cît nimic
Par încaierul dur și frumosul umil,
Îmi sărut blînzi fluturi, din exil îi ridic,
Zborul floare există, visul nu pot să-mi stric

Ne petrece durata din fragil în fragil.

INEDITE

1982

OLENIANA

Treceai un orizont
Lucrat sub pîntecul de lună,
Cînd multe zări din neștiut tăcut se despreună,
Ce abură ce chip trufaș desprins cu voia somnului
Și ferecat în blînd lăcaș
Numit femeia domnului,
Oleniană.

Erai obrazul miresmat
Cu zbor de levănțică,
Ochi nedeprins cu umbrele din colivia mică
Numit iubire sau destin,
Păstrai o taină vie
Scînteia ce năștea în ea
Flacăra veșnicie.

Prin steaua grea
Ca prin ochean citeai
Lumina mare
Rotind milenii și vieți de nove schimbătoare,
În labirintul pămîntesc
Intrînd
Păreai jurată taina dintîi să nu o smulgi din sine niciodată.

Cosmice muzici
Respirau silvanele misterele,
Pînă-ai aflat mai sus de rîu un nai șoptindu-ți
Cere-le
Puterea aur,
L-ai atins umilă ridicîndu-l,
La piept l-ai strîns simțind cu spaimă cum îți mlădie gîndul.

— Al cui ai fost
De unde vii ?
— Taci, sîmburele tainei
De l-ai afla te-ai blestema pierzînd uimirea hainei
Muiată în mărgăritar luceafăr și candoare,
Abura n-o strivi nici cînd
Îndrăgostindu-te de soare...

Poate atunci
Lucrînd
Iluzia iubirilor totale,
Cu umerii împovărați de lacrime astrale,
Cînd te vei mărunți topit uscată-n voia vîntului,
Ispita
Te va sfîșia-n răsuflătorile pămîntului.

Și ochii i-ai deschis pe grui,
În dor făgăduința,
Ești cer de fată sau băiat văzduh păstrînd Ființa,
Soarele tot din el răsare sinele să-și răsfațe,
Tu cu lumina strălucind în uimitoare fețe
Ești dorul abura fluidul vis veșnic pe pămînt schimbat,
Robirile nu te-au pătat Iană Oleniană.

CU OCHIUL IUBIRII

Cerul cîmpiei pe umeri, lumina luminii crescînd
Beția de larg orizont la timpul infirm,
Să reafirm statornicia
Atîtor splendori,
Ce crud măcinarea de miez,
Pînă cînd ?

Fragilă e steaua pămîntenită, văzduhul dat,
În lujerul faceri îngropînd moartea
A bură străvezie în glas
Zilnic mă sfîșii, umil mă înalț,
Hrană lumii să las
Ochiul iubirii nevindecat.

MERGÎND

Atîrn de aer piatră pămînt,
De nuanțele vocilor, de lucrul mărunt,
De frumusețea veșnic pătată,
Nicicînd de liniștea adevărată.

Ninge, în spirit,
Lumină mă sameni,
Floarea de ce cosmic îmi neg,
Mereu celălalt sînt între oameni
Și merg tot spre oameni, nu înțeleg.

CÎT INIMA RESPIRĂ

E greu să înțelegi
Cît preacuvînt pînă la cer prin cînepă înoată,

Ce tristă parte de ruini îți reclădești prin faptă,
Din moarte alergînd, — e greu să înțelegi.

Rămine taină sîmburele grației solare
Filtrînd aprins continuu insomnii,
Fragil amar este seninul ființei văzătoare
Floarea împrumutată la copii.

DE TIMPURIU

Se spărgea gheața în scocul de moară,
Universuri imense musteau de sens,
Orbita cerului pîlpîia să răsară
Albastru intens.

În soarele roșu atîta cîmpie,
Țîșneau călăreți ca din pămînt,
Coamele cailor păreau săgeți
Orizont scăpărînd.

Din rădăcina de iasomie
Mîinile mumelor tresăreau flăcăruie
Cu pînza albă să mai mîngîie
Frunțile arse de vînt.

CE DEVENIRE

Cerul remodelat de ape
Călătorit în ciocîrlii
Petrecînd păstrăvi aurii,
Zăriți în ochii căprioarei.

Piatra întunecînd adîncul,
Ori steaua zorilor ce schimbă
Lumini de preacuvînt în limbă,
Zăriți în ochii căprioarei.

Sau nezăritul spin cîinesc
Nor înverzind să rupă-n falii
Pămîntul înflorind migdalii,
Zăriți în ochii căprioarei.

ȘOPTIND

Ramul irumpe înflorit,
Ce aer alb,
Amar polenul intră-n murmura luminii,
Din gura sufletului bei
Uitări,
Uimiri,
Și cer din cer clipa subțire
Tot altfel petrecînd esența neschimbată.
Ce cîntec vaier
În adînc de univers,
O stea lehuză tremurînd în stolul ei
Lăsîndu-și puiul între raze aiurit.

Șoptesc minunea,
Pînă nu
Se stinge tulburarea firii,
Pînă nu
Ni se vor despărți orbitele iubirii.

INDICELE ALFABETIC AL POEZIILOR
(după titlu)

A

Aburâ, 145
Aburâ sîngerînd a cîntec, 246
Aceeaşi sevă, 2
AEIOU, 227
Aer tare, 235
Aici, 108
Aici mereu, 190
Aici sînt oameni luminaţi de armonie, 248
Alb, 154
Albastru clar, 39
Albatros, 52
Alfabet de prigorie, 46
Alt început de suflet, 107
Altă clipă, 237
Amarule, 109
Amurg în iarbă, 164
Amurguri, 193
Anotimp sensibil, 69
Aplecîndu-mă-n vară, 44
Apoi, 131
Appassionata, 68
Armindeni, 81
Artă, 46
Ascultă, 122
Atît, 87
Aud legănul din sînge asfinţind tîrziu, 207
Au fost doar plopii, 64
Azi am înserat pe sub duzi, 9

B

Baladă, 212
Bîlci la cîmpie, 62
Blînd, 122
Bogat, 177

C

Cad marile ploi ale toamnei, 33

Candoare, 191
Caprifoi, 123
Carusel, 96
Ce bine este că nu știu de azi, 11
Ce devenire, 257
Cei mai iubiți, 58
Cel cumplit, 133
Ce revărsare, ce concentrație, 251
Cîmpie, 66
Cînd ațipești, pămîntule ?, 64
Cînd privind..., 181
Cîntec, 188
Cîntec de toamnă, 10
Cît inima respiră, 256
Cîtă iarbă, 81
Clipa cînta ca niciodată, 242
Clipă, 129
Clipă pierdută, 165
Corespondențe, 42
Creion nocturn, 38
Crin, 129
Cuc de argilă, 53
Cu gîndul febril visînd muzica lumii, 242
Cu lumea, 78
Cu mine uneori, 148
Cu ochiul iubirii, 256
Cu sufletul soarelui, 149
Cu tine, 28

D

Dans de abură, 114
Dans de cretă, 217
Dans euforic, 50
De-ar fi, 211
De atîta frumusețe, 163
De-atunci, 26
De azi-dimineață, 178
De cînd vremea, 92
De om legat, 252
Departe ești... aproape..., 40
De prea frumos, 125
Despre verbul a fi, 219
De sub ienuperi, 150
De timpuriu, 257
Dimineața mea, 73
Din cîmp, 102
Din fîntînile inimii, 15
Din viața fără moarte, 207
Doină de frunză, 173
Doină de Jiu, 185
Doină de ploaie, 168
Doină de valuri, 171
Doină pe umăr, 166
Doină poetului, 234
Dor, 238
Dor de stele, 48
Dragoste (Mă cuprinde, mă adie roua lumii), 204
Dragoste (Tai în destin piatră), 97
Drumul țipătului, 231
Duminecă, 86
Du-te !, 118
După vitraliii, 127

E

Euforie, 182
Eu n-am să cunosc bătrînețea, 16
E poate nimic, 146

F

Fagure curat de crin, 218
Fermecatul ochi, 149
Floare de ziuă, 172
Fluierar, 92
Foaie de vară, 112
Foaie verde de prun, 85
Focul, 105
Fragil, 98
Fruct, 120
Frunză, 136

G

Gest antic, 51
Glasul, 145
Greșind poate, 218

H

Halucinare, 117
Horia, 132

I

Iana, 141
Ieri, 213
Imnul, 137
Incandescența miezului, 240
Incandescență, 30
Inia Dinia, 103
Inimile noastre, 20
Insulă, 101
Ioană-Marie, 190
Ioane, 131
Ion ăl mare (fragment), 4
Istorie, 135
Izvorul viu, 186

Î

Împliniri, 35
Înainte de marea rodire, 31
În argint, 171
Înălțare, 38
În biruința soarelui firească, 241
Înfloresc merii, 192
În livezi culegătorii, 223
Înnoire, 189
În respirația lumii, 249
În secolul douăzeci, 18
Întîi să mai jucăm rustemele, 194
În trecerea mea, 27
Înțelegi, 247
În vîntul bun, 184

J

Joc, 70
Joc de iarbă, 152
Jocul stelelor, 147

L

La ceasul de vis, 45
Lacrimă, 231
Lacrimă Ană, 118
La deal, 130
La frunza roşie, 185
La marea amiază, 143
La stîncile Dunării, 74
La toamna minune, 174
La ţărmul cunoaşterii, 26
La vestala din Herculanum, 121
La vîrtelniţa soarelui, 154
Larii acestui pămînt, 183
Lebădă roşie, 77
Lină lumină, 235
Liniştea vîntului, 32
Lîngă leagănul marilor ape, 40
Lucruri privite, nu în zadar am văzut, 169
Lujera văzduhului, 233
Lume muşcată de îngrijorare, 245
Lumina mea, 168
Lumină, lacrima pietrei, 148
Lumini ascuţite, 206

M

Madonă de Murillo, 125
Mai sînt, 175
Mai sus, 176
Maree, 205
Mă înalţ, 14
Mărturisire, 3
Menire, 54
Mergînd, 256
Mi-au plîns azi nucii, 39
Mină, 47
Mireasmă de viţă, 99
Mistralul, 128
Mîndrie, 1
Mînia toamnei, 229
Monotonie, 223

N

Naştere, 203
Neastîmpăr, 24
Nechibzuinţă, 155
Nepieritoare, 176
Nevindecare, 127
Ninge, 111
Noapte de vară, 178
Norii, 150
Nostalgia luminii, 88
Nu întoarce capul, împietreşti iubire, 166
Numai noi, 17
Nu-mi va fi dor, 144
Nunta fructelor, 153
Nuntă argint, 106

Nuntă cu zei, 98
Nu se închide floarea-zi, 247
Nu știu, 151

O

Ochii eroilor, 61
Ochi pămîntesc, 244
Oglinzi de struguri, 67
Olen, 142
Oleniana, 254
Om, 112
Om dorit ce va să fie, 251
Omul pămîntului, 135
O, mai am de învins, o moarte, 198
O nemargine mă ține, 203
Orfică, 139
Oricine sînt, 20
O zare de zi, 34

P

Partid al frumuseții de cuget și de suflet, 239
Pasăre albă, 60
Pasăre iar, 91
Patima văzutelor, 216
Patrie (Această blîndă țară), 170
Patrie (Măr cu merele de aur), 79
Păcat, 124
Pe casă, 130
Pe coasta somnolentă, 234
Pedeapsă, 117
Pedeapsă de viață lungă, 153
Pecete heraldică, 163
Pe Dunăre, 11
Pe rîu, 186
Pe un ostrov, 23
Piatra strălucea, 210
Picură cîntecul de ciocîrlii, 189
Pietrele mele, dragoste, sînt vii, 174
Plătind cu inima, plăpîndă floare, 160
Poate văzduhul poeziei, 246
Poemul, 233
Preludiu la dragoste, 49
Primăvara pe pămîntul meu, 15
Printre mulțimea de prunci, 84
Priveliște, 192
Privind în sîmburi, 209
Pușcăm tăcuți, 19

R

Rămîi — unde?, 66
Rîdeau cireșii, 9
Rîvna mea, 214
Rostul vieții, 23
Rotind mari visuri pe orbită, 241
Rouă, 68
Rugă pămîntului, 213

S

S-a întors luceafărul, 50
Salomee, 126
Sau poate, 115
Sălbăticiunea, 25
Sălcioară, 100
Sămînța vieții, 243
Să-mpart iar bucuriile, 22
Să nu uit, 177
Sărută piatra Griviței, 82
Să țină minte !, 13
Să uit, 85
Schiță de primăvară, 32
Scriere pe căpriori, 144
Scris pe roua ochilor, 162
Semne pe mare, 89
Semnul tăriei, 59
Se vede o lumină, 37
Simfonie fantastică la marea Ceahlăului, 35
Sînt dimineți, 57
Soare, 167
Soare de pace, 252
Somn în fluier, 76
Somnul mîinilor, 65
Sonet modern, 54
Sonetul I, 110
Soroc, 76
Spusu-mi-a cugetul, 251
Stare de dragoste, 140
Stăteam umbrită de ram, 199
Stîlpii soarelui, 155
Strigăt din piatră, 69
Sublim, 208
Suflet, 211
Suflet de țară, 170
Surîs spre păsări, 71

Ș

Șapte stări de suflet, 224
Și mă îmbrac din nou în vîntul ierburilor, 182
Și tot ascuns e începutul dimineții, 215
Șoptind, 258
Șoptit, 172
Știu, 110

T

Te mai privesc și tremur de iubire, 179
Timpul e fragil, 222
Toamnă lîngă fluvii mari, 55
Tot caut, 8
Trandafir, 93
Trandafiri de Miercuri, 86
Trecem bogați, 71
Tremurînd pămîntul aburei, smerind-o, 250

Ț

Țepeș, 134

U

Uite, 12
Uitucă, 90
Umblet, 91
Umbră aprinsă, 63
Undeva, 78
Unde visez, 83
Un port albastru, 95

V

Vară tîrzie, 95
Vară, veste și floare, 215
Văd, 202
Văzui, 143
Vedenie, 139
Vină, 147
Vine, 116
Vinul, 119
Vis, 205
Viscol la munte, 222
Vin vechi cuvintele din vers, 244
Vislele se loveau numai de valuri, 189
Vorbind cu frunza toamnelor, 48
Vrajă de țară, 113

Z

Zare marină, 43
Zestre, 236

CUPRINS

Prefață V

Notă bio-bibliografică . . XV

INIMA OMULUI

Mîndrie 1
Aceeași sevă 2
Mărturisire 3
Ion ăl Mare (fragmente) . 4

IARBA DRAGOSTEI

Tot caut 8
Rîdeau cireșii 9
Azi am înserat pe sub duzi . . 9
Cîntec de toamnă 10
Ce bine este că nu știu de azi . . 11
Pe Dunăre 11
Uite! 12
Să ținã minte! 13
Mă înalț 14
Primăvara pe pămîntul meu . 15
Din fîntînile inimii . . . 15

Eu n-am să cunosc bătrînețea 16
Numai noi 17
În secolul douăzeci 18
Pușcăm tăcuți 19
Inimile noastre 20
Oricine sînt 20

CEASUL DE SLAVĂ

Să-mpart iar bucuriile 22
Rostul vieții 23
Pe un ostrov 23
Neastîmpăr 24
Sălbăticiunea . . . 25
La țărmul cunoașterii . 26
De-atunci 26
În trecerea mea . . . 27
Cu tine 28

LINIȘTEA VÎNTULUI

Incandescență 30
Înainte de marea rodire . . 31
Schiță de primăvară 32
Liniștea vîntului 32
Cad marile ploi ale toamnei . . 33
O zare de zi 34
Împliniri 35
Simfonie fantastică la marea Ceahlăului . 35
Se vede o lumină 37
Înălțare 38
Creion nocturn 38
Albastru clar 39
Mi-au plîns azi nucii 39

Departe eşti... aproape... . . 40
Lîngă leagănul marilor ape . 40

FRUMUSEŢE CONTINUĂ

Corespondenţe 42
Zare marină 43
Aplecîndu-mă în vară 44
La ceasul de vis 45
Alfabet de prigorie 46
Artă 46
Mină 47
Vorbind cu frunza toamnelor . . 48
Dor de stele 48
Preludiu la dragoste . . 49
Dans euforic 50
S-a întors luceafărul . 50
Gest antic 51
Albatros 52
Cuc de argilă . . . 53
Sonet modern . . 54
Menire . . . 54

ZIUA A ŞASEA

Toamnă lîngă fluvii mari . 55
Sînt dimineţi... 57
Cei mai iubiţi 58
Semnul tăriei 59
Pasăre albă 60
Ochii eroilor 61
Bîlci la cîmpie 62
Umbră aprinsă . . . 63
Cînd aţipeşti pămîntule ? . 64

Au fost doar plopii . . . 64
Somnul mîinilor . . . 65
Cîmpie 66
Rămîi — Unde ? 66
Oglinzi de struguri . . . 67
Rouă 68
Appassionata 68
Anotimp sensibil 69
Strigăt din piatră 69
Joc 70
Surîs spre păsări 71
Trecem bogaţi 71
Dimineaţa mea 73
La stîncile Dunării 74

DUMINICA

Somn în fluier . . 76
Soroc 76
Lebăda roşie . . . 77
Undeva 78
Cu lumea 78
Patrie 79
Cîtă iarbă 81
Armindeni 81
Sărută piatra Griviţei . . 82
Unde visez 83
Printre mulţimea de prunci . 84
Foaie verde de prun . . . 85
Să uit 85
Duminecă 86
Trandafiri de miercuri . 86
Atît 87
Nostalgia luminii . . 88
Semne pe mare . . 89

Uitucă 90
Pasăre iar 91
Umblet 91
Fluierar . . 92
De cînd vremea 92
Trandafir . 93

DUMINECA

Un port albastru 95
Vară tîrzie 95
Carusel 96
Dragoste . 97
Nuntă cu zei 98
Fragil . . . 98
Mireasmă de viță 99
Sălcioară . . 100
Insulă . . 101

NUNTA CU ZEI

Din cîmp . . 102
Inia Dinia 103
Focul 105
Nuntă argint . . 106
Alt început de suflet 107
Aici 108
Amarule . . . 109
Sonetul I . . 110
Știu . . . 110
Nînge . . . 111
Foaie de vară . 112
Om . . . 112
Vrajă de țară 113

Dans de abură 114
Sau poate... 115
Vine 116
Pedeapsă 117
Halucinare 117
Lacrimă Ană 118
Du-te ! 118
Vinul 119
Fruct 120

INIA DINIA

La vestala din Herculanum 121
Ascultă 122
Blînd 122
Caprifoi 123
Păcat 124
De prea frumos 125
Madonă de Murillo 125
Salomee 126
După vitralii 127
Nevindecare 127
Mistralul 128
Clipă 129
Crin 129
La deal 130
Pe casă 130
Apoi 131
Ioane 131
Horia 132
Cel Cumplit 133
Țepeș 134
Omul pămîntului 135
Istorie 135
Frunză 136
Imnul 137

PEDEAPSA DE VIAȚĂ LUNGĂ

Vedenie 139
Orfică 139
Stare de dragoste . 140
Iana 141
Olen 142
Văzui 143
La marea amiază . 143
Nu-mi va fi dor . 144
Scriere pe căpriori . . 144
Abură 145
Glasul 145
E poate nimic . . . 146
Jocul stelelor 147
Vină 147
Lumină, lacrima pietrei . 148
Cu mine uneori . . 148
Cu sufletul soarelui 149
Fermecatul ochi . . . 149
Norii 150
De sub ienuperi 150
Nu știu 151
Joc de iarbă . . . 152
Nunta fructelor . . 153
Pedeapsă de viață lungă . 153
La vîrtelnița soarelui . . . 154
Alb 154
Nechibzuință . . . 155
Stîlpii soarelui . 155

SIMFONIE

Plătind cu inima, plăpîndă floare 160
Scris pe roua ochilor . . 162
De atîta frumusețe . . 163

Pecete heraldică . 163
Amurg în iarbă . . . 164
Clipă pierdută . . 165
Doină pe umăr 166
Nu întoarce capul, împietrești iubire . . . 166
Soare 167
Doină de ploaie . 168
Lumina mea 168
Lucruri privite, nu în zadar, am văzut . 169
Suflet de țară . . 170
Patrie . . . 170
În argint . . . 171
Doină de valuri . 171
Șoptit . . 172
Floare de ziuă . 172
Doină de frunză . 173
La toamna minune 174
Pietrele mele, dragoste, sînt vii . 174
Mai sînt 175
Nepieritoare 176
Mai sus 176
Să nu uit . 177
Bogat 177
De azi-dimineață . . . 178
Noapte de vară 178
Te mai privesc și tremur de iubire 179

ÎN AERUL VIBRÎND

Cînd privind... 181

Euforie 182
Și mă îmbrac din nou în vîntul ierburilor . 182
Larii acestui pămînt 183
În vîntul bun . 184

Doină de Jiu . 185
La frunza roșie . 185
Pe rîu . 186
Izvorul vîu 187
Cîntec 188
Vîslele se loveau numai de valuri 188
Picură cîntecul de ciocîrlii 189
Innoire . . . 189
Ioană — Marie 190
Aici mereu 190
Candoare . 191
Înfloresc merii 192
Priveliște . . 192
Amurguri 193
Întîi să mai jucăm rustemele . 194
O, mai am de învins o moarte . 198

TRANDAFIRUL CERULUI

Stăteam umbrită de ram . 199

LACRIMA PIETREI

Văd 202
Naștere . . . 203
O nemargine mă ține 203
Dragoste . . . 204
Maree 205
Vis 205
Lumini ascuțite 206
Aud leagănul din sînge asfințind tîrziu . 207
Din viața fără moarte . 207
Sublim 208
Privind în șimburi . 209
Piatra strălucea 210
Suflet . 210
De-ar fi . . . 211

Baladă 21
Ieri 213
Rugă pămîntului 213
Vară, veste și floare . . . 214
Rîvna mea 214
Și tot ascuns e începutul dimineții . . 215
Patima văzutelor 216
Dans de cretă . . . 217
Fagure curat de crin . . 218
Greșind poate 218
Despre verbul a fi . . . 219
Timpul e fragil . . 222
Viscol la munte . . . 222
În livezi culegătorii . 223
Monotonie . . . 223
Șapte stări de suflet . 224
AEIOU 227
Mînia toamnei 229
Drumul țipătului . 231
Lacrimă 231
Lujera văzduhului . 232
Pe coasta somnolentă . 233
Poemul . . . 233
Doină poetului . . . 234
Aer tare . . . 235
Lină lumină 235
Zestre . . 236
Altă clipă 237
Dor 238

INCANDESCENȚA MIEZULUI

Partid al frumuseții de cuget și de suflet . 239
Incandescența miezului . . . 240
În biruința soarelui firească . . . 240

Rotind mari visuri pe orbită . 241
Clipa cînta ca niciodată . . . 242
Cu gîndul febril visînd muzica lumii . 242
Sămînța vieții 243
Ochi pămîntesc 244
Vin vechi cuvintele din vers . 244
Lume mușcată de îngrijorare 245
Poate văzduhul poeziei . . 246
Abură sîngerînd a cîntec . . 246
Înțelegi ? 247
Nu se închide floarea-zi 247
Aici sînt oameni luminați de armonie . 248
În respirația lumii 249
Tremurînd pămîntul aburei, smerind-o 249
Spusu-mi-a cugetul 250
Om dorit ce va să fie . . 251
Ce revărsare, ce concentrație 251
De om legat 252
Soare de pace 252

INEDITE

Oleniana . . 254
Cu ochiul iubirii 256
Mergînd . . 256
Cît inima respiră 256
De timpuriu . 257
Ce devenire . 257
Soptind . . 258

Indicele alfabetic al poeziilor (după titlu) 259

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025